REJTŐ JENŐ

PISZKOS FRED, A KAPITÁNY

Országos Széchényi Könyvtár
MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁR
HUNGARIAN ELECTRONIC LIBRARY
2000

ELSŐ FEJEZET

1.

— Uram! A késemért jöttem!
— Hol hagyta?
— Valami matrózban.
— Milyen kés volt?
— Acél. Keskeny penge, kissé hajlott. Nem látta?
— Várjunk... Csak lassan, kérem... Milyen volt a nyele?
— Kagyló.
— Hány részből?
— Egy darabból készült.
— Akkor nincs baj. Megvan a kés!
— Hol?
— A hátamban.
— Köszönöm...
— Kérem... A csapos mesélte, hogy milyen szép kés van bennem. Egy darab húszcentis kagylóritkaság.
— Forduljon meg, kérem, hogy kivegyem...
— Kitartás! A kocsmáros azt mondta, hogy amíg nem hoz orvost, hagyjam bent a kést, mert különben elvérzek. A kocsmáros ért ehhez, mert itt már öltek orvost is. Régi étterem.
— De én sietek, kérem! És mit tudja az ember, hogy mikor jön az orvos? Kés nélkül mégsem mehetek éjjel haza.
— Az orvos itt lakik a közelben, és a kocsmáros triciklin ment érte. Ha szurkált uram, hát viselje a következményeket.
— Hohó! Azért, mert magába szúrnak egy kést, még nincs joga hozzá, hogy megtartsa. Ez önbíráskodás! Hála Istennek, van még jog a világon.
— Nem is jogra hivatkoztam, hanem orvostudományra. A kocsmáros szerint az a recept, hogy bent maradjon a kés. Orvosi rendelet!
— Az orvos rendelkezzék a saját holmijával, a kés az én műszerem!
— Hm... nehéz ügy...
— Tudja mit? Nekem is van szívem, segítek a bajon. Kiveszem magából a késemet, és beteszek helyette egy másikat. Az is megteszi, amíg a mentő jön.
— Jól van. Csak ne legyen kisebb a kés, hogy jól elzárja a sebet, mert az egészség mindennél fontosabb, és recept az recept, hiába...
— Nyugodt lehet. Egy nagy konyhakést nyomok be helyette.
— Akkor rendben van.
— Forduljon... meg... hopp!... így...
— Most nyomja bele a másikat!... Gyorsan!
— Ez itt a polcon épp jó lesz, habár csak fanyelű.

— Benne van?

— Fenét!... Hiszen alig vérzik a sebe. Itt, a csont mellett állt meg a penge, a porcok között... A mindenségit, kicsorbult a hegye!

— Nyomta volna a húsba, maga kezdő!

— Várjon! Ráteszek egy vizes kendőt... A szvetter egész jól leszorítja...

— Higgye el végre, hogy kés kell bele! A vendéglős tudja. Itt naponta ölnek. Tegye be a kést. Mi az magának?

— Nem értek hozzá. Bicskázásért vállalom a felelősséget, de műtétért nem! Kérje meg erre a szívességre valamelyik matrózt. Majd csak magukhoz térnek.

— Jó, hogy említi! Uram! Maga leütötte tizenkét hajósomat.

— Az egyikre ráesett a likőrösállvány, arról nem tehetek.

— Az volt az első fűtő!

— Mit tudja ezt egy likőrösállvány?

— És ott fekszik a hajópincér. Hol lehet most pincért találni? A *Honolulu–Star* reggel indul, és se fűtő, se pincér, mert maga leütötte őket!

— Abban igazam volt. Hozzám vágtak egy korsót, és az ilyen magatartás sért.

— Egyik sem vágta magához a korsót. Ezek ártatlanok.

— Hát ki tette?

— Én.

— Szerencséje, hogy haláltusáját vívja, különben most fejbe ütném... Jó napot.

— Várjon!

— Nincs időm. Sietek!

— Nézze meg, hogy nem kell—e kés a sebbe. Az ilyen szúrást nem szabad elhanyagolni. Lehet, hogy befelé vérzik.

— Onnan nem szúrhatták meg. Csak várjon az orvosra, az majd segít magán, ha lehet. Ha nem, akkor nyugodjék békével.

— Ajánlom magamat...

— Sajnálom, hogy ilyen gyenge legénységet toborzott...

— Halló! Fiatalember! Elkísérem. Volna egy ötletem, amivel pénzt kereshet.

— Rendben van.

— Várjon! Hej, csapos! Ha jön a kocsmáros, mondd, hogy elmentem járni egyet ide a közelbe. Ne féljen semmit, ha baj van, kést teszek a sebbe! Vigyázok... No, jöjjön!

2.

— Sebesülésem miatt óvatosnak kell lennem. Merre akar menni?

— Nem tudom. Se pénzem, se dolgom.

— Maradjunk a közelben, az orvos miatt. Ejnye, nem kérdeztem a vendéglőst, hogy pipázhatok–e ilyen súlyos állapotban. Megkockáztassam?

— Nyugodtan. Mi lehet belőle?

— Semmi?
— A világon semmi. Legfeljebb meghal. Az meg úgyis előfordulhat.
— Teljesen igaz. Hát ide hallgasson. Én vagyok a *Honolulu–Star* szállásmestere. Hogy hívják magát?
— Fülig Jimmy...
— Miért van ilyen hülye neve?
— Mert szeretek nevetni, és valaki rám fogta, hogy olyankor fülig húzom a számat.
— Csakugyan tejfölösképű alak. Jókora, csontos emberben ritkaság. Hány éves?
— Huszonnégy...
— Vakarcs.
— A családja.
— Ért a hajóhoz?
— Hülyéket kérdez... Byrd kapitánnyal kétszer voltam expedíción, suhanc koromban.
— Milyen írása van?
— Folyó. Csak a nagybetűt nem mindet ismerem. Egy szállásmestertől tanultam írni!
— Hülye!
— Az igaz! De a szállásmesterben ritka az okos.
— Miféle okmányai vannak?!
— Ezt kikérem magamnak!
— Szóval semmilyen írása sincs?
— Rendőrségtől van!
— Az jó.
— Nahát akkor nincs semmi baj! Valparaisóban kaptam egy írást a kapitánytól, hogy mindennap jelentkezni kell a felügyelő úrnál, és két óra után nem mehetek az utcára.
— Az nem jó!
— Nekem mondja? Azért jöttem el Valparaisóból.
— Benne van a hajóskönyvben?
— Ezt visszautasítom.
— Törölték?
— És ha igen! Mi közöm hozzájuk? Ismer engem könyv nélkül minden hajósa a világnak!
— Én is attól félek. Akar dolgozni?
— Nem.
— Miért?
— Elvesztettem a meggyőződésemet.
— És ez mitől jön?
— Tavaly Nápolyban loptam egy kockás felöltőt, és azóta úgy érzem, hogy úrnak születtem. Elhatároztam, hogy többé nem dolgozom.
— Azelőtt dolgozott?

— Nem. De hiányzott az elhatározás.

— Nézze... nekem hajópincér és fűtő kell, különben kirúgnak, és nincs munkám.

— Nem baj. Azt együtt csinálhatjuk! Én értek hozzá.

— Fogja be a száját... Itt Port Szuezben sem fűtőt, sem pincért nem találok hajnalig. Akkor indul a *Honolulu–Star* tovább. Az idényben vagyunk. Hát ide hallgasson: itt van nálam a fűtő és a pincér papírja. Álljon be helyettük. Maga ellátná kettőnek a munkáját. Ritkán láttam ilyen erős bivalyt.

— Hízelgéssel nem megy semmire!

— De talán mással. Két ember fizetése innen Tahitiig valóságos kis vagyon. Maga megkeresheti az egészet egyedül... Fél napot fűtene, felet kiszolgálna. Senki sem tudná, hogy a fűtő és a pincér egy személy.

— És mikor aludnék?

— Hát, amikor megérkeztünk Tahitibe. Ha sokat mondok, öt hét az egész. Odáig két ember fizetését kapná. Na jön?... Nézze, már készülődnek.

— Rendben van! Elfogadom!

— Éjjel Wilson Hutchins amerikai fűtő, nappal José Pombio spanyol pincér! Ezt jegyezze meg! Tud spanyolul?

— Néhány előétel nevét, de azzal úgy—ahogy megértetem magamat.

— Hol tanult meg előételnyelven beszélni?

— Barcelonában működtem egy étterem kirakatában mint transzparens, hosszú ideig.

— Az micsoda?

— A kirakatban ültem, hurkák és lepények között, időnként bólogattam, a hasamra mutattam, és végül következett egy vigyor, amitől kigyulladt néhány villanykörte a gyomromon.

— Jó állás.

— Csak ész kell hozzá, és úri megjelenés. Mosolyogni meg remekül tudok! Attól van a nevem: Fülig Jimmy!

— Tehát?

— Beállunk mind a hárman. José Pombio, Wilson Hutchins és Fülig Jimmy!

És máris követte a társát, aki egy haldoklótól igazán meglepő fürgeséggel sietett a dokkok felé.

3.

Fülig Jimmy talpig világfi volt. Külsejére, modorára igen sokat adott, szerette a muzsikát, állandóan látogatta a filmszínházakat, és savanyúcukorkákat hordott magánál, mint a jó társaságbeli urak.

Feltűnő ismertetőjele volt, hogy szeretett mosakodni, amit senki sem értett. Szikár, vállas alakjához nem illett a kamaszosan sima arc, amely azonban csontos és széles volt, középen egy jókora szájjal és hatalmas fogakkal. Örökös

vigyora nemegyszer tévedésbe ejtette azokat, akik kissé könnyelműen a külsejük után ítélik meg embertársaikat, és ezért a vigyorgó Jimmyt felületesen kezelték vagy kicsúfolták.

Az ilyen emberek, felépülésük után, sokat gondolkodtak a látszat megtévesztő benyomásairól, és elhatározták, hogy a jövőben senkiről sem vonnak le következtetéseket alapos tájékozódás híján.

Különös ismeretsége a szállásmesterrel úgy kezdődött, hogy Fülig Jimmy a Port Said–i *Elintéző* nevű vendéglőben a vacsoráját fogyasztotta, és egy kis füzetkét olvasott. Szokása szerint aránylag úri külsővel tette ezt, ami nem vonatkozik gombhíjas, sárga kabátjára, tépett gyapjúingére, valamint harisnyáira sem. Az utóbbiakra már csak azért sem vonatkozhat, mert az egyiket négy év előtt Brüsszelben hagyta. Azonban a felső zsebéből egy selyem zsebkendő csücske kandikált ki, és a nyakából egy kifogástalan, finom mívű kerékpáráttételen nyeles pápaszem, úgynevezett „lornyon" függött, amit csak igen előkelő és idős úrihölgyek viselnek. Egyik kezével evett, a másikkal a lornyont tartotta, és a korsónak támasztott könyvet olvasta, ami figyelemre méltó teljesítmény, ha tekintetbe vesszük, hogy Fülig Jimmynek kitűnő szeme volt, viszont a lornyon üvege erősen nagyított. De az ember néha kénytelen kisebb–nagyobb áldozatot hozni az úri látszat kedvéért.

Közben az *Elintézőben* tartózkodó húsz—egynéhány matróz már jó tíz perce verekedett. De Fülig Jimmy csak akkor figyelt fel, amikor egy korsó a feje mellett tört szét a falon. Ekkor felállt, és erősen nagyító üvegein át körülnézve, hűvös figyelemre méltatta a társaságot.

— A fejemre igen kényes vagyok, uraim — mondta pedáns szigorral — , tehát az ilyen ingerkedést lehetőleg mellőzzük.

Még be sem fejezte korholását, amikor a második korsó repült feléje úgy, hogy a vállát súrolta.

— A verekedésnek ezennel vége! — jelentette ki határozottan.

A többit tudjuk... Fülig Jimmy elkezdte kidobálni a verekedőket. Mire befejezte a nagytakarítást, vagy húsz ember feküdt ájultan szerteszét, és csak a Tahitibe készülő *Honolulu–Star* nevű luxushajó legényei tizenkét főnyi csoporttal képviseltették magukat aznap a Port Szuez—i közkórházban. (Közöttük José Pombio spanyol pincér és Wilson Hutchins amerikai fűtő.)

Ezek után kifizette a vacsoráját, leemelte az ájult kormányost a könyvéről, és elment. Csak a kése miatt jött ismét vissza, amikor is találkozott a szállásmesterrel.

És este már munkába állt egy hajón, két ember helyett, de dupla fizetésért. Boldog volt.

Ismét dolgozott!

Így jár, aki verekszik.

4.

A *Honolulu–Star* New York kikötőjéből indult Gibraltáron és a Szuezi–csatornán át San Franciscóba, India és a csendes–óceáni szigetek érintésével. A világ leghosszabb járatú luxushajója volt, szeszélyes milliomosok, világhírű filmsztárok és elkényeztetett hamiskártyások igényeinek megfelelő berendezéssel.

A szalonban előkelő, finom emberek unatkoztak naphosszat, kisebb csoportokban. A vacsorákat csodás estélyi ruhák és ékszerek felvonulása tette ünnepélyessé. Szertartásos vidámság, udvarias barátkozás, megjegyzések időről, tengerészeti szakkérdésekről, a gépekről, a hajózásról és mindenféléről, amihez nem is konyítottak; ez jelentette a társas életet.

A bárban halk, finom dzsessz, pezsgő, hollandi ginevre és angol whisky. Egy–egy durvább egyéniségű milliomos, az indiai ültetvényesek közül, olykor mulat, ami abból áll, hogy dalszövegeket ordít, és egy pezsgősvödörrel a fején vezényli a zenekart.

Ezt a többiek megszólják. És kissé irigylik.

Aztán elérik a Vörös–tengert, ahol a kisebb flörtök s nagyobb szabású tengeribetegségek poétikus időszaka következik. José, a pincér mindenkihez szolgálatkész, tréfás, és különös kézügyességével szeret tüntetni. Sajnos olykor mérsékelt jó szerencsével. A zsonglőrök rossz szelleme üldözi. Előfordul, hogy valamelyik hölgyre mosolyog, és mintegy oda sem nézve, könnyedén tölti a teát, de közben, hogy, hogy nem, a forró vízsugár egy idős úr kopasz fejére ömlik. Ebből nagy botrány lesz, és néhányan a spanyol pincér azonnali távozását követelik a kapitánytól. De a családapák minden tekintélyüket latba vetve pártfogásukba veszik, mert a gyerekek sokat mulatnak azon, hogy Fülig Jimmy leönti az utasokat. És mi az, amit nem tesz meg egy szülő a gyermekéért?

Ezzel szemben lenn a kazánházban Wilson Hutchins (az amerikai fűtő) olykor állva aludt mint a lovak, és amikor felriadt, meleg húsokat húzott elő a belső zsebéből. Mire elérték a Bab el Mandeb–szorost, már képes volt enni is álmában.

A főgépész félt tőle, mert azt hitte, hogy megszállott. Egy arab fűtő végét akarta vetni ennek az állapotnak, és beledöfött Hutchinsba a lapáttal, de ezt nem fogja tenni többé, mert azóta olyan az orra, mint egy különleges formájú burgonya.

Így álltak a dolgok Adennál. Aden után fenn az étteremben José, a pincér aluszékonysága tűnt fel. A főgépész a kazánház lépcsőfeljárójánál állva hallotta, amikor az első tiszt jelentette a kapitánynak, hogy José pincér folyton álmos.

A gépész erre szerényen megjegyezte, hogy Wilson Hutchins, az egyik fűtő is állandóan alszik, és úgy véli, hogy valahol egy cecelégy lehet a hajón, amely ezeket a szórványos álomkóreseteket okozza.

A kapitány szerint a gépész hülye volt a pálinkaivástól, ami elég kézenfekvő feltevésnek látszott ahhoz, hogy a tiszt is elfogadja.

Mr. Irving, a hajó legkülönösebb utasa őszintén szívébe zárta Josét, a sorsüldözött zsonglőrt és álomkórgyanús pincért. Mr. Irving nem lehetett idősebb húszévesnél, de annyinak sem látszott. Szmokingban úgy hatott, mint valami leány. Szép, gömbölyű szemöldöke, csodálkozó, nagy fekete szeme, szabályos, finom arca meghatóan kisfiús volt. Alig beszélt, olyankor is halkan, udvariasan szólt, és nem érintkezett senkivel, leszámítva az első közös étkezés szokványos bemutatkozását.

Csakis Mr. Gould társaságában mutatkozott a hajón. Ezt a Gouldot szívből gyűlölték az utasok. Kövér, óriási, ősz ember volt, és mindenki úgy érezte, hogy zsarnokoskodik a bájos fiatalember felett. Pedig oly csendes, oly szomorúan előkelő volt ez az ifjú, mint aki papnak készül, vagy mély gyászban van.

Penang előtt furcsa esete volt vele Josénak. A kikötőből egy maláj óriás jött a fedélzetre. Bilincset tört, szöget evett, és izmait játszatta néhány fillérért. Hatalmas izmai voltak. Később a japán dzsiu–dzsicu birkózás fogásait mutatta be a matrózoknak. José ott szaladgált fel–le a lépcsőkön, frissítővel, tortával, de valamelyik rosszul kiszámított, nagy ívű, kecses mozdulata révén a sétafedélzetről pontosan az erőművész fejére pottyant egy habos torta.

A maláj hörögve kaparta magáról a csokoládés habot, csattogtatta hatalmas fogait, és végül lovagias mosollyal fojtva el dühét, közölte, hogy Josét szétmorzsolná, ha nem lenne tekintettel az előkelő környezetre.

A spanyol pincér igen erélyes hangon többféle előétel nevét kiáltotta oda a bennszülöttnek, amitől az érthetően felbőszült.

— *M'Bisung! Glonga! Bon–Bon!* — hörögte a maláj.

— *Omlette... a la Sevilla!* — üvöltötte José.

— *Sihungi! Mizonga dzur bsefár!*

— *Olla potrida!* — idézte a pincér transzparens korából, és lerohant. Ott állt lihegve a maláj előtt, és az utasok, boldogan a sok egyhangúság után, mindenfelől összecsődültek.

Fenn a korlátnál állt Mr. Irving, szokott szomorúságával, és lenézett unott, közömbös arccal.

A maláj megvillogtatta fehér fogait. Ismét mosolygott.

— Mit ez akar gyenge fehér... Én megenni őt...

— Hát csak fogj hozzá — mondta José.

— Én nem ütni! Hindu önvédelem... Te üss oda teljes erődből. Én csak kivédeni.

— Az nem lesz jó... — szabadkozott José.

— Te ütni! Fogás biztos, gyors, úgysem találni.

— Hát jó. Mehet?

— Mehet.

Fülig Jimmy kíváncsi volt a fogásra. Biztos dzsiu–dzsicu.

— Na ütni! — sürgette a maláj. — Lesz meglepetés!

Csakugyan nagy meglepetést okozott. Mert hogy valaki egyetlen pofontól valóságos szaltót csináljon, négy utast és több kisasztal málnaszörpöt felborítson, az igazán meglepő.

A maláj orrán, száján, fülén dőlt a vér, és a jobb szemétől a szája széléig felrepedt a bőre. Így pihegett kissé elterülve, miközben a négy utas állandóan sürgette, hogy keljen fel róluk.

Ezalatt José aludt egy keveset. Állva. Mint egy idős paripa. A maláj ordítva ugrott fel.

— Nem számít! Te lenni balkezes! Én várni ütés jobbról.

José vállat vont.

— Nem lehet minden pofon mellé egy forgalmi rendőrt állítani.

— Ütni agyon... téged!

Nekirohant. José kissé hátrált, mert a maláj ragadt a málnaszörptől, és a pincér féltette a szép, aranygombos ruháját. Gyorsan elhelyezett egy horogütést, hogy az első támadó hevet lefékezze. Aztán kibújt egy balkezes egyenes alatt, és könnyedén felütötte a bennszülött állát.

Ekkor egy rúgás érte.

Szabálytalan, pimasz, sportszerűtlen rúgás. Fülig Jimmyt elöntötte az indulat, és szörnyűt kiáltott:

— *Insalada fritte... a la Escorreal!*

Ettől mindenkiben meghűlt a vér. Tisztában voltak vele, hogy az ókori mór hódítóktól származó esküvést hallották, amelyet spanyol ifjak csak olyankor hangoztatnak, ha élet–halál küzdelemre szánják magukat.

És ugrott!

Könyökhajlásba kapta a maláj nyakát, és a dereka mellé szorította. A bennszülött bivalyszerű, fekete nyakizmai kidagadtak az erőfeszítéstől, és...

És ekkor Fülig Jimmy véletlenül felpillantott a sétafedélzetre. Amit látott, attól kis híján elengedte a malájt meglepetésében.

Mr. Irving, a korlátra könyökölve, odavágott feléje a szeme sarkából biztatóan, pajtásosan, mintha azt mondaná, hogy: „Rajta! Tanítsd meg!”

José egyet csavart a nyakon, egyet emelt térdével a gyomron, amitől a bennszülött messze repült és akkorát zuhant, roppant testének teljes hosszában, hogy a hajó beleremegett.

Valamennyi szemlélő önkéntelen tapsba tört ki. A malájt, mint ledöfött bikát az arénából, a lábainál fogva kihurcolták a porondról.

José, mint egy fáradt hegedűművész, könnyed mosollyal hajlongott, szorongatta a saját kezét, csókokat hintett, de véletlenül nekihátrált a büfének, amely állványostól felborult, és a társaság felét lefröcskölte jeges italokkal.

... Csengő, vidám, kellemes kacagás hangzott a magasból. Mindenki felnézett. Mr. Irving nevetett a korlátnál. De ekkor megjelent a nevelő roppant alakja, és a tiszta gyerekhang nyomban elhalt. A fiatalember komoran, előkelően távozott.

— Őrült alak ez a pincér, de férfi — jegyezte meg a kapitány. És a körszakállas, vörös képű szállásmester felé fordult. — Tudja maga, hogy milyen kemény kezű fiú ez?

— Én tudom — felelte szomorúan a szállásmester, de erről nem mondott bővebbet.

5.

— Uram... három hete nem aludtam...

— Csak két hétig bírja még — suttogta a szállásmester. — Az ilyesmit meg lehet szokni idővel...

Szép, langyos este volt, de kissé fülledt. A Maláj–félsziget és Szingapúr között csillogó, fekete hullámokon rohant a gőzös, és Fülig Jimmy a kazánházból vezető vaslépcső tetején ült, a szállásmester mellett.

— Csak vigyázzon — súgta a szakállas. — Feltűnő, hogy mindig alszik. Senki más nem ácsorog alvajáró módján.

— Mit csináljak, ha olyan élénk utasok vannak itt?

— Ha felfedezik, hogy José pincér és Hutchins fűtő egyazon ember, akkor engem is kidobnak a csalásért.

— Ne féljen, már csak két hét, addig elvirrasztok valahogy.

— Aludjon most egy félórát itt a lépcsőlejárón... Majd felkeltem idejében.

Felelet helyett a pincér már aludt is. ...Később felrezzent, mert valaki megérintette a vállát.

— Hagyjon még... — motyogta — maga hóhér... Csak öt perc...

— Ébredjen, idegen!

Felrezzent. Nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta, hogy ki ül mellette a vaslépcsőn... Mr. Irving!

— Pszt... — súgta. — Mr. Gould azt hiszi, hogy alszom. Fogadja legmagasabb elismerésemet, pincér. Maga pompás fiú! Ezt akartam mondani.

A gumiba ágyazott gépek tompán zakatoltak alattuk. Különben csend volt. Mr. Irving ott ült mellette, a vaslépcsőn, de olyan ünnepélyesen, mint aki komoly szertartást végez.

— Jól elbánt azzal a bennszülöttel — mondta elismerően. — Ugye, maga nagyon erős? Megengedi... hogy megtapintsam a karizmát? — kérdezte szinte kenetteljesen.

— Na ne hülyéskedjen!

Az ifjú szeme felragyogott.

— Ugyebár ez sértés?! — kérdezte örömmel.

— Hm... Úgy tesz, Mr. Irving, mintha részeg lenne.

— Engem még sohasem sértettek meg.

— Ne mondja. Olyan erős?

— Nem tudom. Senkit sem ütlegeltem még. Mondja, idegen, hogy történik ez a művelet?

— Na ne ugrasson! Nem tudja, milyen az, amikor odasóznak? Láthatta eleget, ha az utcán járt.

— Én soha életemben nem sétáltam még nyílt utcán.

— Nem sétált?... Hát... kicsoda ön... Mr. Irving? Nem Mr... Irving?

— Én inkognitóban vagyok.

— Az miféle viselet?

— Inkognitó az, ha valaki álnéven él...

— Nagyszerű! Akkor én is inkognitóban vagyok! Szintén szélhámos?

— Haha! Igazán kedves alattvaló maga, José pincér, de megyek, mert Mr. Gould még észreveszi a távolmaradásomat.

— Mit fél attól a pasastól? Ha akarja, holnap leöntöm ebédnél egy adag marinírozott hallal, ...a la tournedot.

— Ne, ne!... Nagyon kérem, kedves goromba úr! Szegény jó atyám teljhatalmú nevelőmmé tette Fernandez bácsit, ő a régensherceg, és ebben meg kell nyugodnunk.

— Kissé homályos előttem, amit mond. Annyi bizonyos, hogy a pofa nem tetszik nekem, és szívesen odaütögetném a fejét bármihez, ami szilárd és dudoros.

— Ó!... Ember! Ne merészelje! Ön derék dolgozó, és kegyeinket élvezi, de ez súlyos büntetést vonna maga után... És most, kedves idegen, mennem kell... Egyszer majd ismét beszélgetünk. Nagyon jól szórakoztam önnel. Ezért megjutalmazom! Akar pénzt?

— Mi?...

— Nem ismerem jól a pénz értékét. Ha ötszáz dollárt adok, az sok? Nem, nem! Az túl kevés, és megbántom vele...

— Hogy... hogy mit?... Mi az, kérem?

— Megvan! Egyszer Isten kegyelméből parancsoló nagybátyám megjutalmazta valamelyik hűséges hívét, és kétezer dollárt adott neki. Ez tehát nem olyan csekélység, hogy szégyenkeznem kelljen miatta!... Tessék, jóember...

... Előhúzta a tárcáját, és átadott kétezer dollárt, azután vállon veregette a pincért, és otthagyta.

Nem hitte, hogy ébren van, vagy ha igen, akkor a fiú őrült, és a hatalmas, ronda ember az ápolója. Két... ezer... dollár! Ezen az eseten érdemes gondolkozni! De hiába tartotta ilyesmire érdemesnek az esetet, mert rajtaütésszerűen elaludt.

MÁSODIK FEJEZET

1.

José pincér aludt. Aludt, miközben egy pillanatra megállt a levessel, aludt, amíg a szakács tálcára tette a húst, és aludt, amikor egy svéd magántanár ölébe kitálalta.

Az ordításra felriadt.

Hutchins, a fűtő is aludt. Aludt, amíg a szén begurult a kazánba, aludt, miközben felemelte a lapátot, és aludt, midőn leejtette a főgépész lábára.

Az ordításra felriadt.

Az első tiszt közölte a kapitánnyal, hogy José, a pincér állandó aluszékonysága súlyosbodott. A gépész közölte a kapitánnyal, hogy Hutchins, az amerikai fűtő már csak percekre ébred fel, ha éppen ver valakit. Néhány matróz összesúgott. Furcsa tünet harapódzik el a hajón. Már ketten megkapták. A szállásmester közölte Fülig Jimmyvel, hogy baj lesz, mert ha a gyengélkedőket megfigyelik, kiderül, hogy egyik sincs itt, csak Fülig Jimmy szolgál a hajón mint átváltozóművész. Fülig Jimmy megint csak azt mondta, hogy nem ő a hibás, hanem az utasok. Túlságosan eleven mindenki a hajón. Azonnal megnyugodnának a kedélyek, ha más is álmos lenne. Azt ígérte a szállásmesternek, hogy majd megkísérli egyensúlyba hozni a dolgot. Másnapra azután gondoskodott róla hogy az utasok élénk hangulata csökkenjen.

És ezt nem kellett volna tennie!

Pontban fél négykor délután (ázsiai időszámítás szerint) a hosszúsági és szélességi fokok bizonyos számadatainak megfelelő helyen, teljes szélcsendben folytatta útját a *Honolulu–Star*, tizennyolc tengeri csomó sebességgel, a Malakka–szoros felé. A sétafedélzeten egy szalonzenekar muzsikált, és az egyik utas azt mesélte két hölgyismerősének, hogy a hajón valami nincs rendben. Állítólag egy álomkórgyanús eset fordult elő, de titkolják az utasok előtt.

Négy óra 10 perckor (ázsiai időszámítás szerint!) a hajóorvos a kapitány intézkedésére magához rendelte a szállásmester útján José Pombiót, a pincért, és Wilson Hutchinst, a fűtőt. Egyszerre!

Négy óra 12 perckor (időszámítás fenti világrész szerint) a szállásmester a kabinjába ment, és gyermekkorából visszaidézett imádságokat mormolt. Bizonyos volt benne, hogy törlik a nyilvántartott tengerészek névsorából.

Négy óra húsz perckor José, a pincér megjelent az orvos előtt, aki éppen egy könyvben lapozgatott izgatottan.

Az álomkór különleges megjelenési formái, amikor szórványos megbetegedések alapján lép fel, és kísérő tünetei elmosódnak.

A leírás egy hajó esetét vette példának, ahol egyetlen cecelégy került a rakománnyal együtt a fenékbe, és még mérsékelt égöv alatt is képes volt a ragályt terjeszteni.

Az orvos felnézett a könyvből. Ott állt előtte José, a pincér, könnyed testtartással, és szerényen hortyogott.

— Halló!

— Ki beszél?! — riadt fel José.

Az orvos nézte. Hm... Gyanús! Szenvedő arc, ernyedt vonások, mélyen ülő szem, bárgyún nyitott száj, szabálytalan légzés.

— A feje fáj?

— Igen.

— Dohányzik?

— Inkább innék valamit.

— Nem kínáltam!

— Elég baj, mert dohányzom.

— Járt Afrikában?

— Két éve.

— Szülei élnek?

— Az anyám.

— Az apja mibe halt meg?

— Búcsúba. Heveny lövöldözés meg minden ilyesmi...

— Iszik?

— Most, hogy meghalt, nem hiszem.

— Ember! Ne tréfáljon! Itt komoly dologról van szó! Fáj valamije?

— Itt a bordánál nyilall...

Az orvos betett valamit a fülébe, amiről lelógott egy gömbölyű hangerősítő. Ezt Fülig Jimmy bordáira helyezte.

— Sóhajtson.

Fülig Jimmy megragadta a bordáin nyugvó fémet, és belekiáltott:

— Csiklandós vagyok!

Az orvos üvöltve ugrott hátra, mert úgy érezte, hogy egy nehézüteget sütöttek el a füle mellett.

— Ostoba alak!... Megsiketít... Mióta érzi ezt a fájdalmat a bordáin?

— Amióta a kormányos a sötétben véletlenül rálépett.

— De most már menjen!

— Kérem szépen... nem kaphatnék valamit fejfájás ellen?... Nagyon fáj a fejem.

Ez hazugság volt. De az orvos elhitte, és azonnal odament a szekrényhez. Fülig Jimmy követte. Messziről látta azt a kis tartályt, amin ez állt felírva egy címkén:

ÓPIUM Ez sűrűn alkalmazott gyógyszer errefelé, a megváltozott éghajlat és a szokatlan táplálék miatt gyakorta fellépő emésztési zavarok ellen. Az orvos már kivett egy fejfájás elleni port, amikor csörömpölést hallott. Az ostoba pincér lelökött az asztalról egy poharat.

— Hordja el magát!

José elsietett. De amíg az orvos hátranézett a csörömpölésre, addig gyorsan a zsebébe csúsztatott az ópiumostartály belsejéből vagy hat kisebb doboz gyógyszert, több mint felét az ópiumkészletnek.

Ez 4 óra 44 perckor történt. (Greenwichi időszámítás szerint: 4 óra 12 perc, 8 másodperc!) Közvetlenül az uzsonnaidő előtt.

Öt óra 15–kor a kapitány felszólította az utasokat, hogy mindenki őrizze meg a nyugalmát, a hajó rendelkezik a járvány lokalizálásához szükséges eszközökkel.

A pánik akkor tört ki, midőn a három úr, akik uzsonna után elaludtak, csak hosszas élesztgetésre tértek magukhoz. Az egyik Mr. Gould volt, a hatalmas nevelő. Ez aludt a legmélyebben. Pedig uzsonnatájt még igen élénk volt.

Most mélyen aludt.

Másnap, reggeli után (9 óra 27 másodperc az északi és déli szélesség megfelelő fokai között) két újabb utas merült mély álomba, és délben a kapitány utasította a rádióst, hogy tudakolja a közelben tartózkodó hajók neveit. Esetleg segítségre szorulnak.

Dráma az óceánjárón!

Az utasok nagy része ekkor már sejtette, hogy azon hátborzongató tengerésztörténetek egyikét élik át, amelyeket oly sokszor kigúnyoltak, mint például a *Kísértethajó*, vagy nem is szólva a *Bounty lázadóiról*, akik emberhúst is ettek.

Azzal valamennyien tisztában voltak, hogy még ötven év múlva is megoldatlan lesz a rejtély a hajóról, amely csendesen siklott Szingapúr kikötője felé, a gát mellett megállt, de nem szállt ki utas, egy hang sem hallatszott a fedélzetről: mindenki meghalt! A *Honolulu–Star* tragédiájáról filmet gyártanak, és az emberek beülnek csinos nőismerőseikkel a moziba, hogy megnézzék. Azután azt mondják majd: „Marhaság!"

Egy koppenhágai zeneszerző erélyesen követelte, hogy a kapitány bocsássa le a mentőcsónakokat, és ki–ki meneküljön, amerre tud. Miután a kapitány ezt megtagadta, jegyzőkönyvet akart felvenni az esetről, de közben elaludt.

Az emberek bezárkóztak kabinjaikba. A rettegés, a rossz előérzet lett úrrá mindenkin.

És egy utas végre igazán jól érezte magát. Este lenn, a bárban még zongorázott is.

Az állítólagos Mr. Irving volt ez az utas. Ugyanis nevelője minden étkezés után nyomban elaludt. Mélyen és sokáig.

Először csak az ebédlőben üldögélt egy órácskával tovább a fiatalember. De másnap (a járvány tetőfokán dühöngött úgy az ázsiai, mint a greenwichi időszámítás szerint) Mr. Irving bekukkantott a bárba, ahol a zenekar tüzes foxtrottokat játszott félálomban.

Éjfél felé a fiatalember dúdolni kezdett. Az arca kipirult, a szeme csillogott, és titokban bizonyára hőn óhajtotta, hogy bárcsak tartós lenne ez az epidémia.

Már a harmadik napja dühöngött az álomkór. Az admiralitás rövid üzenetváltás után azt ajánlotta, hogy a *Honolulu–Star* közölje állandóan a helyzetét

és útirányát, továbbá ajánlatos lenne a hajón található legyeket gyűjteni az előrelátható egészségügyi szemle részére, hogy akad–e cecelégy közöttük.

Egy örmény levélboríték–gyáros drámai egyszerűséggel közölte a kapitánynyal, hogy leprája van. Ilyen eddig csak rémdrámákban volt!

— Ember! — suttogta a szállásmester, aki élősúlyának felére fogyott rövid idő alatt. — Ezt maga tette!

— Igen — felelte őszintén Fülig Jimmy. — Maga mondta, hogy feltűnő a hajón, ha két ember állandóan alszik. Most már csak az különös, ha ébren van valaki.

— Hogy csinálta?!

— Ópiummal. Nem lehet semmi baj. Mindenki csak annyit kap, amennyi az ópiumhoz mellékelt adagolási táblázaton úgy van feltüntetve, hogy „súlyos betegek számára". Az pedig nem lehet veszélyes adag.

— Ha... kiderül... Én bűntársa vagyok. Tíz évet kapunk.

— Istenem... Érdemrendet nem kínálhatnak ezért. El sem fogadnám.

— Hej! Szállásmester! — kiáltotta feléjük az egyik tiszt. — Menjenek a legénynyel a raktárba! Fogjanak legyet, és vigyék az orvoshoz!

— A legyeket is gyógykezelik? — csodálkozott Fülig Jimmy.

A legénység teljes számban légyvadászaton volt. Ők is elindultak a szállásmesterrel. Pokoli hőség volt az Indiai—óceánon. Különösen itt, a gépház mellett. Fülig Jimmy mint fűtő derékig levetkőzve járt, a hőségen kívül elsősorban azért, mert egyetlen ingét José, a pincér használta.

— Ember! Vessen véget a járványnak! — könyörgött a szállásmester.

— Nem jön rá senki, nyugodt lehet.

Ide–oda jártak a poggyászraktárban. Fülig Jimmy megállt egy hatalmas utazóláda mellett.

— Mi a csoda! Ezt jól megcsinálták! Nézze csak!

A ládán hatalmas tábla függött.

VIGYÁZAT!
NEM SZABAD LEFELÉ FORDÍTANI!
KIÖMLIK!

— A mindenségit a sok hülyének — szitkozódott a szállásmester —, jöjjön, fordítsuk meg ezt a poggyászt.

Már éppen hozzáfogtak volna, amikor valaki erélyesen kopogott a láda oldalán, és érdes, borízű hang szólalt meg belülről:

— Most már csak hagyják így, ha Adenig a fejemen álltam benne.

— Mi az, hej?! Ki maga?

— Menjenek a fenébe.

Hát ilyen még nem volt! A világ legpimaszabb potyautasát fedezték fel.

— Hé! — kiabálta a szállásmester. — Tudja, hogy mi vár egy potyautasra, ha karanténba kerülünk?

— Miért kerülne a hajó karanténba?

— Ragály van!

— Valakit megfertőztek hülyeséggel?

— A mindenségit...

Kinyitotta a ládát, és... Üres volt! A láda, amelyből egy másodperc előtt beszélt valaki!

Bután állt... A szállásmester keresztet vetett. Varázslat...

— Ilyen alakok fenyegetnek engem — jegyezte meg az iménti hang a hátuk mögött. Megfordultak.

Egy toprongyos öregember állt előttük. Fülig Jimmy ijedten kiáltotta:

— Piszkos Fred!...

2.

Különös jelenség volt az öreg. Mellig érő, kissé hegyes formájú ősz szakállát babrálgatta hosszú, keselyűkarmokban végződő kezével. Apró ravaszságait, nagy töprengéseit szakállának néma hangszerén mintegy lezongorázta, ahogy lassan játszadozott a hosszú, szerteálló, piszkosszürke, gyér szőrzettel. Az arcán néhány gömbölyű, nagy szemölcs, jellegzetes, karvalyszerű orr, legörbülő, széles száj és csillogó, okos, nyugtalan, apró szemek, némi vörös nedűvel keretezve. Kócos, szürkésfehér hajszálai a homlokára csüngtek szét, és egy beidegződött mozdulattal időnként tarkójára tolta, vagy a nyakát vakargatva lassan előretolta az orra hegyéig szakadt, szennyes, ellenzős sapkáját, egy igen elnyűtt, piszkos, de mégis kapitányi sapkát.

Mert Piszkos Fred kapitány volt.

Így járt szájról szájra a neve, így ismerték a tengeröblök nagy kikötővárosaiban és kis halászfalukban egyaránt, így említették, ha bűnügyek kapcsán szóba került a neve:

„Piszkos Fred, a kapitány!”

Hogy hol és milyen hajón, mikor és milyen minősítés alapján lett kapitány, ezt még a fegyintézetek és bűnügyi nyilvántartók sem tisztázták, annyi más körülménnyel együtt, amelyek Piszkos Fred személyével összefüggésben időnként felmerültek, de afelől senkinek sem lehetett kétsége, hogy Piszkos Fred valóban kapitány. Ki is lenne kapitány, ha nem ő, aki név szerint ismeri a világ összes révkalauzát, pertuban van az ausztráliai csarungi törzs varázslójával, és olyan ciklonban csak egyszer hajózott eddig, hogy közben kialudt a pipája. (De utóbb kiderült, hogy ez a pipa nem volt Watson gyártmányú manillagyökér.)

Fekete szvetterén a legforróbb időben is felgombolta a magas nyakat. Vastag nadrágját keménnyé és szabályosan gömbölyűvé formálta az idő. Valaha csí-

kos zsakett lehetett, de ez már csak nyomokban látszott e ruhadarabon. Különös módon, bokában a cipő mellé gyűrte be a szárat, amiből nyilvánvaló, hogy nem őrá szabták eredetileg. Ez különben kitűnik abból is, hogy hosszát a begyűrés művelete sem csökkentette megfelelően, mert még mindig a mellkasáig ért. Állítólag a hosszától még feljebb is húzhatná, de nem teszi, mert a nadrág hónaljban kissé bő.

Időnként zsebre dugta a kezét, megrántotta a nadrágját, és imbolygó felsőtesttel elindult. Volt a lényében valami csodálatos közöny és kihívó megvetés mindenkivel szemben.

De a legszembeötlőbb egyéni jellemvonásként mégiscsak az élt róla a köztudatban, hogy ő a világ legpiszkosabb embere. Ez olyan közvetlen, bizonyításra nem is szoruló benyomás volt, mint a filozófia rendszerének bármelyik, úgynevezett ősténye.

Napbarnított arca mint nagy misztériumot őrizte az utolsó mosdás időpontját. Csak annyi látszott futólag is kétségtelennek, hogy ez az időpont találgatás tárgyát sem képezheti mint közelmúlt dátum. Egyáltalán kétségesnek látszott, hogy ez az ember valaha tisztálkodott–e.

A szállásmester önkéntelenül hátralépett, mint a műértő, ha végre szembekerül egy nagy hírű alkotással.

Fülig Jimmy percekig nem bírt szólni.

— Mit csodálkozol? Talán azt vártad, hogy egy bérmaruhás hajadon bújik elő aládából?

— Hogy jöttél ki onnan egyáltalán?

— Hátul. Van a ládán egy „művészbejáró". Adenig a fejemen álltam. Teljes huszonnégy órát töltöttem el így, mint valami kővé vált erőművész. Az egyik ostoba rakodó fordítva tette le a poggyászt.

— Miért nem nyitotta ki elől?

— Beletört a kulcs a zárba. Ha az ember a fején áll, megesik az ilyesmi. Huszonnégy óráig tartott, amíg tótágast állva a hátsó deszkát meglazíthattam, hogy kijárjon. Most mindent tudtok, hát menjetek a fenébe.

— Hohó! — mondta a szállásmester. — A hajón járvány van. Ilyenkor főbenjáró bűn eltitkolni a potyautast.

— Hm... talán megvesztegessem?

— Sok pénzt kellene kapni ahhoz! Egy járványra vonatkozó adat eltitkolásáért tíz év jár a gyarmaton!

— Igaz — bólintott mélabúsan Piszkos Fred.

— Nézze — szólt közbe Fülig Jimmy — , ha mi azt mondjuk, hogy maga önként jött elő, akkor a kapitány enyhébben fogja fel az ügyet.

— Csak te ne védj — felelte mélységes megvetéssel Piszkos Fred, azután hátratolta a sapkáját, zsebre csapta a kezét, és ormótlan inga módján elindult a feljáró irányában. Gyerünk. Igazatok van! A járványra vonatkozó felvilágosításaimat nem titkolhatom tovább, mert bajom lehet belőle. Azonnal szólok a kapitánynak, hogy tartóztassa le azt a disznót, aki ópiummal mérgezi az utasokat.

A szállásmester meghökkent.

— Mi... mi van... Freddy bátyám — hebegte Fülig Jimmy.

— Na csak gyerünk! Legfőbb ideje! Tíz évet ülni az én koromban nem kellemes. Ráérek öreg napjaimra lustálkodni.

Legalább ötvennyolc éves volt.

— No de... honnan veszi ezt az... ópium izét?

— Ne akarj becsapni, Fülig José. A sötét raktárfolyosón hevert az arab fűtő. Gyanúsan hortyogott. Felhúztam a szemhéját, és láttam mindent. Ópiummal akarsz megtéveszteni? Engem?

Most előretolta a sapkáját, és úgy indult a lépcső felé.

— Várjon! — ugrottak feléje egyszerre ketten.

— Nem lehet! Igaza volt a szállásmesternek. Járvány az járvány, és adatok titkolása meg ilyesmi, az kész életveszély.

— De hát beszéljünk...

— Nincs értelme Fülig Hutchins. Mivel vesztegethet engem meg, ilyen főbenjáró ügyben, két szegény ördög. Eressz, sietek...

— Ide hallgasson, kapitány — szólt rövid gondolkozás után Fülig Jimmy —, minek cifráznánk a dolgot? A markában vagyunk. Mondja meg, hogy mit akar, és kész! Tudom, hogy irgalmatlanul kiszipolyoz most bennünket, mert kapzsi és kegyetlen. Tessék.

Piszkos Fred gondolkozott, egyik keselyűkarmával a fogát piszkálta, másik kezével egész keskenyre sodorta a szakálla végét.

— No jó! Ne húzzuk az időt. Te adsz kétezer dollárt, és kész.

Fülig Jimmy halottfehér lett.

— Honnan vegyek... ezer dollárt?

— A hátsó zsebedben találsz egy bőrtokot tükörrel, fésűvel és egy Limából való autóversenyző aranyplakettjével. Ott van a kétezer dollár.

Fülig Jimmy elszántan a zsebébe nyúlt, hogy leszúrja ezt az embert.

— A gyöngyházkés nem kell — mondta fáradtan a kapitány, és előhúzott valahonnan egy muzeális jellegű, félméteres forgópisztolyt —, ha mindenáron ráadást akarsz adni, elfogadom az aranyplakettet, de csak amíg háromig számolok. Egy...

Fülig Jimmy fogcsikorgatva átadta a bőrtokot, amely nyomban eltűnt a rengeteg nadrág hátsó zsebében. Ezután Piszkos Fred utálkozó, fáradt, megvető arckifejezése tűnődve irányult a szállásmester felé.

Az rettegett.

— Maga fizesse ki nekem előre Hutchins fűtő teljes fizetését Port Saidtól Tahitiig, összesen százhetvenöt dollár nyolcvankét centet — mondta végül.

— Csak... százharminc dollárt kap a fűtő.

— Egy közönséges lapátoló. De Hutchins első osztályúnak minősített, különilletményes, mert a haditengerészet négy év előtt szakképzett kazánkovácsnak igazolta, tehát a biztosítás levonásával százhetvenöt dollár és nyolcvankét cent jár. Nem hagyom kizsákmányolni magamat.

A szállásmester fogai hangosan megcsikordultak. De fizetett. Piszkos Fred gondosan átszámolta a pénzt. Százhetvenhat dollárból visszafizetett tizenynyolc centet.

— Nekem nem kell több, mint amennyi a tisztességes munkáért jár. De azt megkövetelem.

A szállásmestert ez a túlzott módja az üzleti tisztességnek nem hatotta meg.

— Szegény Fülig Jimmy munkabérét vágta zsebre!

— Ne féltsd te Fülig Jimmyt — nyugtatta meg a stewardot. — Ez addig ver Tahitiben, amíg kifizeted neki Hutchins munkabérét is, az utolsó centig. Alapos ember.

A szállásmester döbbenten nézett Jimmyre.

— Ez igaz?...

— Sajnos — ismerte be szemérmesen a fiatalember. — Ez a Piszkos Fred a vesékbe lát.

— Most menjetek a fenébe, és minden étkezéskor hozzatok le egy elsőosztályú menüt. Halat csak rántva eszem.

Ezután bement a ládájába, és hozzálátott, hogy megtömje a pipáját.

— Ketten voltunk, és nem tudtunk elbánni vele! — dühöngött a szállásmester, amikor a vaslépcsőn felmentek.

— Ezzel nem lehet. Két év előtt Delhiben kilopta a háromezer éves Buddha rubinszemét, és egy sorompó piros üvegjelzőjével helyettesítette. Nagy botrány lett, mert amikor a Buddha belsejében fellobogott az örömtűz, az Isten szeme azt hunyorogta a hívők felé, hogy:

„Stop!... Stop!... Stop! ”

Amikor a fedélzetre értek, a kapitány revolverrel a kezében vitatkozott egy csoport utassal, és néhány matróz éppen kipróbálta a mentőcsónakokat.

3.

Másnap Fülig Jimmy beszüntette a ragályt, abban a reményben, hogy ezzel megszűnik az álmosság, tehát helyreáll a rend. Az ópium hatásának megszüntetésétől gyors eredményt várt. Ebben nem is csalódott. A méregkeverés beszüntetése néhány órán belül csakugyan meglepő eredménnyel járt.

Déli tizenkét óra húszkor a *Honolulu–Star* vészjeleket adott le, orvosokat, gyógyszert és egészségügyi katonaságot kért a hajón pusztító járvány ellen Szingapúrból.

Egy óra tízkor a matrózokat felfegyverezték, és életbe léptették a vesztegzár esetére szóló rendkívüli intézkedéseket.

Ugyanis az utasokon jelentkezett az átmenet nélküli kábítószer–elvonás valamennyi ártalmatlan, de heveny tünete. A madzagnagyiparos hűlni és zsibbadni kezdett, ellepte a hideg verejték, és csak azt kérte, hogy leányának üzenjék meg: utolsó pillanatában is ellenezte házasságát. Valamennyi utas túrhetet-

len főfájásról panaszkodott. Ez az álomkór legpregnánsabb kísérő tünete... Az orvos úgy érezte, hogy hős, akiről könyvet fognak írni, mert a szörnyű kór ott lüktetett a koponyájában, de azért vitézül járt kabinról kabinra betegeihez, és csak akkor ült le kimerülten egy kötélcsomóra, amikor az utolsó injekciós tűt is beletörte a különc svéd hölgy alsókarjába.

Az ilyen orvosokról nemegyszer megemlékezik a szépirodalom. Az utasok már jóval kevesebb heroizmussal viselték el sorsukat.

Sikoltozás, sírás, kiabálás töltötte be a hajót. A bostoni ügyvédnél látási zavarok léptek fel, az argentínai művirággyáros követelte, hogy forduljanak vissza. De a legtöbben valami érthetetlen oknál fogva csökönyösen ragaszkodtak ahhoz, hogy azonnal bocsássák le a mentőcsónakokat.

Közben Mr. Irving egy tizennégy éves fiúcskával kétcentes alapon karambolozott. Ebéd után halkan fütyörészett a társalgó rádiókészüléke mellett, és általában pokolian jól érezte magát.

Fülig Jimmy most már látta, hogy nagy baj lesz, ha leleplezik véletlenül. Elsősorban a nyomokat eltüntetni! Délután beosont az orvos kabinjába. Az üres ópiumdobozaiba beletöltött szódabikarbónát, és visszatette őket a helyükre. Azután megkönnyebbülten távozott. Most már nem derülhet ki a bűne, akkor sem, ha esetleg keresik az ópiumot.

A szállásmester egész nap útban volt a poggyászraktár felé, Piszkos Fred igényei ügyében. Vacsorához langusztát követelt, és *Chateau Irá*–t. Az Isten tudja, hogy hol szoktatták rá.

Délben Szingapúr utasította a *Honolulu–Star*–t, hogy nyomban álljon meg, közölje a helyzetét, és igyekezzék fenntartani a rendet az utasok között. Segélyhajó útban van, megfelelő orvosi segítséggel, addig is hirdessék ki a veszteg-zárat, és az előírásokat minden tekintet nélkül, a legradikálisabban alkalmazzák...

Estére néhányan jól érezték magukat. Az étteremben egy–két utas kissé nyugodtabb hangulatban vacsorázott, de a pánik ott terpeszkedett felettük, az Indiai–óceán vihar előtti mozdulatlanságában. Az arcok továbbra is sápadtak voltak, most már a félelemtől.

Kivétel: Mr. Irving, aki a rémnapok alatt több mint egy fontot hízott. Mert Mr. Gould továbbra is kitartóan aludt. Délelőtt ugyan felébredt, de ebéd után nyomban elszenderedett.

Délutáni szenzáció: José, a pincér, eltűnt. Valószínű, hogy öngyilkosságot követett el. A bostoni ügyvéd szerint nem lehetetlen, hogy ámokfutó lett, ami velük is előfordulhat, mert sűrű kísérő tünete az álomkórnak. A kapitányt megkérte, hogy ebben az esetben őt nyomban lője le, és amikor megnyugtató ígéretet kapott, sírva tördelte a kezét. Voltak, akik fertőtlenítőszerrel füstölték a kabinjukat, ezek állandóan köhögtek.

Mr. Irving délután krikettezni tanult.

Az étkezés szenzációja José volt. A pincér, aki váratlanul megkerült. Tehát mégsem lett ámokfutó, vagy ha igen, úgy elfáradt, és abbahagyta. Úgy látszik,

pihent is kissé, mert asztalkendővel a karján, frissen jött az étterembe. Az utasok köréje sereglettek, nézték, tapogatták, kérdésekkel halmozták el.

— Hol volt?!

— Mikor gyógyult meg?

— Beszéljen...

Fülig Jimmy fölényesen mosolygott.

— Hölgyeim és uraim, ha szabad szólanom, valamennyien a hisztéria áldozatai voltunk. A hisztéria éppolyan ragályos, mint a nátha, de nincs semmi értelme, és az ember mindenféle rosszat érez. Ilyenkor a hölgyek hisztérikák lesznek. Hol hallottak már olyan betegséget, amelynek nincs halálos áldozata? Miféle járvány az, amelyikbe nem hal bele senki?

Az utasok összenéztek. Csakugyan lehet ebben valami... Fülig Jimmy még fölényesebb vigyorral folytatta:

— Ha csak egy ember meghalna, akkor én is elismerném, hogy jaj nekünk! Az Egyenlítőn túl lehetséges, hogy néhány óra vagy nap múlva nincs egy élőlény a hajón. De ki halt meg eddig? Kérdem önöket, tisztelt turisták: ki halt meg?

Mr. Irving jött be kissé zavartan:

— Kérem, segítsenek az orvost keresni... Szegény nevelőm, Mr. Gould meghalt...

4.

Tíz perccel később egyetlen utas sem tartózkodott a kabinján kívül.

Itt a halál!

A hajó fedélzete, társalgója, lépcsői elhagyatottak és félelmetesen csendesek voltak. A kapitány az orvos társaságában nyomban Mr. Gould fülkéjéhez sietett, kinyitotta az ajtót és megállt a küszöbön. A kabinban világos volt. Kívülről is láthatta a hatalmas tetemet, nyitott szájjal, hátrasüppedt fejjel, szalmaszínű bajusszal.

Az orvos tétován csavargatta a fejét jobbra—balra. Határozottan őszült valamit az utóbbi napokban.

— Halott. Ez nyilvánvaló.

— Meg sem nézi?

— Kérem... a halott közelében... egy szúnyogcsípés elegendő... és a hajó ezekben a súlyos napokban... orvos nélkül marad...

A kapitány szája megvetően lebiggyedt.

— Rendben van.

Odalépett a halotthoz. Elöl, ahol nyitva volt a pizsama, a mellére helyezte a tenyerét, az arca fölé hajolt, és felhúzogatta a szemhéjakat, de ez formaság volt, nem bírt fontossággal. A jéghideg, merev kéz csak halott emberé lehetett.

— Meghalt — mondta, és kijött.

A gyönyörű *Honolulu–Star* csendes és kihalt volt, mint egy igazi kísértethajó. Csak a személyzet ődöngött ide–oda nyomott hangulatban, hogy a dolgát végezze. A nappali égbolt szürkésfehér lett, a tenger nyugtalan, sárgászöld színűre vált, és a levegő forrón, párásan nehezedett az óceánra.

Az eset után Fülig Jimmy úgy állt ott, magára maradva az étteremben, mint akit főbe lőttek... hogyan halt meg a nevelő? Hiszen... nincs járvány... Az ópiumadag még súlyos betegnek sem lehetett halálos. Vagy... mégis járvány?

— Most már nem tíz év, hanem kötél — súgta valaki a fülébe.

A szállásmester volt. Roppant orrcimpái fehéren rezegtek rémületében.

— Mit fél úgy? Nem halt meg még senki hajóút közben?

— De... ez az... attól halt meg, amit maga beadott...

— Mitől? Évekig lehet valaki ópiumozó, még többet is szedhet, mint amennyit az ételébe tettem, attól sem hal meg!

A szállásmester hosszan a szemébe nézett, azután zavartan kérdezte:

— Maga... nem adott mást?... Csak ópiumot?

— Bolond.

Közel állt ahhoz, hogy beverje a steward fejét.

— Csak nem hiszi, hogy megmérgeztem?

— Azt nem... de talán mégiscsak járvány ez... Én is furcsán érzem magamat...

— Mert az északkeleti monszun előtt állunk, maga ostoba!

— Ne kiabáljon! Én is tudom, hogy „rossz szélcsend" van, de attól még nincsenek látomásai az embernek! Csak magas láztól jön az ilyen.

— Mit látott?

— Kísértetet, ha éppen tudni akarja!

— Már maga is megbolondult?

— Lehet! De aszondom, hogy ha egy ember meghal és egy másik megbolondul a hajón, az nem lehet ópiumtól.

— Miféle hülyeség ez a kísértettel?

— Majd megmondom. Kicsit fájt a fejem, és a rum sem ízlett már reggel óta. Piszkos Fred, ez a pióca, azt követelte éppen, hogy vigyek neki teasüteményt a grog mellé. Úgy él ott lenn, mint egy unatkozó első osztályú utas.

— Tán ő volt a kísértet?

— Nem lehetett, mert beszéltem vele, mielőtt feljöttem a raktárból. És amikor felértem, éppen előttem állt a kísértet.

— Nem ette meg a fene?

— Csak hallgassa meg. Háttal állt felém, az első osztályú kabinsor utcája előtt, a kapitány. Szakasztott olyan ember. Akkor még azt hittem, hogy ő. Azután elindulok a kabinok felé, egy—két lépéssel odább kiérek a sétafedélzetre, és jobbra fenn a hídon megint csak ott áll a kapitány!... Az a kapitány, akit az imént láttam, még futva sem lehetett a parancsnoki hídon. Azt mondom a kormányosnak: „Mióta áll ott a kapitány?" Azt feleli: „Már egy jó órája. És meg sem mozdul." Mit szól ehhez?

— Hogy részeges hülye, aki ilyent mesél.

Hallgattak. Nagy, nyújtott szárnyú, fehér madarak siklottak keringve, alacsonyan, és ferde ívben zuhantak a tengerre, ha zsákmány tűnt fel a szinthez közel.

A szállásmester komor arccal bámult ki a zavaros, háborgó vízre. Alacsony hullámok gurultak, és nyugtalan habtaréj rezgett a tetejükön.

— Hej, pincér! Jöjjön a húszas kabinhoz! — kiáltotta egy hang.

— A húszas fülke Mr. Gouldé... — mondta a steward falfehéren.

— Na és?...

Az ördög vigye... Még ilyen rossz előérzete sohasem volt. Minek is szállt erre az átkozott gőzösre? Végigment a barátságtalan, néma, elnéptelenedett fedélzeten. Kissé alkonyodott. A kabinok és a szellőztetőkürtők összefolyó árnya hosszan dőlt végig a pallón.

Mr. Gould kabinja előtt a kapitány várta. Az orvos már eloldalgott közben.

— Pincér! — parancsolta a hatalmas, hűvös hangú kapitány, aki, úgy látszik, még egy valóságos kísértethajón is idegek nélkül és pontosan teljesítette volna a kötelességét.

— Igenis!

— Hajlandó a halottat lepedőbe varrni és tengerész módra eltemetni?

— Én pincér vagyok...

— A legénység: csupa gyáva, kereskedelmi tengerész, megtagadták ezt a szolgálatot. Ötven dollárt kap — folytatta a kapitány.

— Vállalom.

— Egy perc!

Mr. Irving kiáltotta ezt. Épp ekkor ért oda.

— Mr. Irving — mondta a kapitány — , már közöltem önnel, hogy a vesztegzár–rendelkezések szigorú büntetés terhe mellett előírják a halottak azonnali eltemetését, tekintet nélkül az áldozat rangjára, társadalmi helyzetére és hozzátartozóira.

— Ezt már említette, kapitány úr.

— Igazán sajnálom. Az érkező orvosi bizottság számára fontos lenne a halott boncolása, és még erre sem lehetünk tekintettel.

— Elismerem. De most sürgönyöztem Szingapúrba, az amerikai követségre. Ezt felelték:

Átadott egy sürgönyt.

A Honolulu–Star kapitányának. Robin segélyhajó órákon belül érkezik. Temetéssel várni. Ha az egészségügyi biztos nem ellenzi, állítólagos Mr. Gouldot, aki Fernandez di St. Antonio régensherceggel azonos, ólmozott koporsóban a hajón tarthatják.

Millon kapitány USA tengerészeti attasé

— Akkor rendben van — mondta a kapitány, és zsebre gyűrte a táviratot. — José pincér! Öltöztesse fel a halottat. Puskát küldök magának, és további utasításig őrt áll a kabin előtt.

Futólag köszönt Mr. Irvingnek, és elment. Csendben álltak egy ideig.

— Maga... hiszi, erős kezű idegen, hogy Fernandez régensherceg, a nevelőatyám, járvány áldozata lett?

— Hát... nem vagyok orvos...

— Maga most már sok mindent tud. Bizalmunkba fogadjuk. Megengedem, hogy őszintén közölje gondolatait, jóember...

— Akkor megmondom: szerintem nincs járvány. Hisztérikus mindenki a hajón.

— Szerintem is hisztéria az egész! Gyáva polgárok vaklármája. De íme, a régens, ki Isten kegyelméből nevelőatyám, most meghalt.

Hallgattak. Nagy loccsanással egy madár épp a hajó mellett csapott le a vízre, és egy ezüstös, vergődő halat ragadott fel a magasba. Néhány sirály rikoltozva követte.

— Ön... uralkodó, Mr. Irving?

— Nem helyes, ha kérdést intéz hozzám. Ezt már a múltkor akartam mondani.

— Ha szabad kérdeznem, miért?

— Menjen békével, jóember, és teljesítse a kötelességét. Nem szerettem a nevelőmet, aki Isten kegyelméből régens volt, de megtettem mindent, ami megóvhatja attól, hogy méltóságához nem illő módon temessék.

Közben, trópusi módon, hirtelen este lett.

— Halló! Itt a fegyver — kiáltotta messziről egy matróz, azután letette a puskát és elsietett.

— Maga most öltöztesse fel a halottat. Később még beszélgetünk. Abban a kabinban lakom, a sor vége előtt. Néhai nevelőatyám, Fernandez régensherceg körül teljesített jó szolgálataiért jutalmazni kívánom...

— Kicsoda ön?... — hebegte Jimmy.

— Személyemhez kérdést intézni csúf vétség a szokások és a jó modor ellen. Ezt hát mellőzzük...

És ment. Angyali gyerekarcán semmi gőg, és mégis felette állt mindig azoknak, akikhez szólt. Benyitott távolabb a kabinjába.

Jimmy a kabin mellé támasztotta a fegyverét. A néptelen fedélzeten zizegve futott át az éledő monszun, megrázta a köteleket, és egy nagy újságlapot vonszolt magával lomhán, meg—megpihenve. A tintaszínű éjszakai mennybolt látszólag szokatlanul alacsonyan borult ma a tenger fölé.

Mint gőzfal állt a súlyos, párás levegő. Koromsötét, forró éjszaka volt, és olykor átbúgott a hajón izzó áramlásával a fokonként érkező monszun első ciklusa...

A halott pizsamában feküdt. Csakugyan ott volt mellette a szép, antik művű, dupla fedelű zsebóra. Különös ötvösmunka díszítette, és a hátlapján időálló, égetett zománcból valamilyen címer. Ugyanez a címer látszott a pecsétgyűrűn és a cigarettaszelencén.

A tetem természetes helyzetben feküdt. Az arca nyugodt volt, csak kissé sárga, úgyhogy szinte egybeolvadt a szalmaszínű angol bajusszal. Az ópiumtól halt meg? Kivett a szekrényből egy kabátot, a kazettából a kitüntetéseket.

... Kint erősödött a szél. A szomszédos fürdőszobából tompa zaj hallatszott. Fülig Jimmy felnéz. Mi?... Az ördögbe! Tán gyengék az idegei?... A kabinlámpa csikorogva lengett. Kissé nehéz öltöztetni Mr. Gouldot, mert lassan beállt a hullamerevség állapota. A pillanatnyi szélcsendben jól hallatszik az óra ketyegése...

Zuhanás, robaj !

Fülig Jimmy kiugrik az ajtón. Senki. A kabinfolyosó üres. A világítást fojtottá teszi a kezdődő köd... A sötét fedélzeten nesztelen árnyak mozognak. Jól tudja, hogy a szél lenget mindenfélét... A nyugtalan tenger harsog, és a megújuló monszun néhány hatalmas cseppet vág az arcába... Ott, a forduló mély homályában... mintha valaki járna... De nem... Bizonyára az egyik mentőcsónak elszabadult ponyvája. Az iménti robaj okát is meglátta. A puska a földön feküdt. Eldöntötte a szélroham...

Visszament, és tovább öltöztette a halottat. A nadrág dolgában sokáig habozott, végül úgy emlékezett, hogy nagyurak fekete kabáthoz kockás lovaglónadrágot szoktak hordani. Szerencse, ha az ember látott már egyet s mást életében.

Súlyos, gépfegyverszerű koppanással lezuhant a zápor.

Csörömpölés!

A szél bevágja a kerek szellőztetőablakot, és amíg Jimmy riadtan felnéz, az ágyon fekvő tetem feje lebillen, majd maga után rántja a testet, és egy puffanással a padlóra hullik, különös pózban, mint egy arcon fekvő, élő ember, aki kúszás közben meglapul kissé.

Hogy az a...!

Fülig Jimmy nem ismeri a félelmet, de ez mégis kissé idegesítő. Fel akarja emelni néhai Mr. Gouldot. Közben a halottnak tarkójáig csúszik a pizsama, és...

És hátrahőköl... A mindenségit! Hát ez...

A halott feltakart hátán, bal oldalon, a lapocka alatt nagy, fekete gomb. Igen...

Egy gomb!

Nézi... megmozdítja. Azután mindent tud.

Mr. Gouldot megölték! Ő ölte meg, tudtán és akaratán kívül. Az ópiummal! Mert csak igen mélyen alvó emberrel lehet megtenni, hogy hátulról a szívébe szúrnak egy tűt. Olyasfélét, amilyennel idősebb hölgyek a kalapjukat tűzik a kontyukhoz. A kalaptű gombját rászorították a sebre, és hátára fektették az áldozatot, nehogy kifolyjon a pici sebből a vér. A tű nem döfte át elöl a mellkast, de a szívbe hatolva azonnal megölte az alvó Mr. Gouldot.

Egy szélroham dobpergésével végigfut a zápor a kajütsoron.

Gyilkosság!

Jelenteni kellene a kapitánynak... De akkor... Vizsgálat. Ki a gyanús elsősorban? Ő, aki hamis írásokkal tartózkodik itt. És ha a szállásmester vall!... Ha csak annyi derül ki, hogy ópiumot adott az utasoknak... Az is tíz év!

Nem. Ússza meg a gyilkos gazember büntetlenül. Neki vaj van a fején, nem sétálhat a napon... Gyerünk, gyerünk. Csak ez az átkozott szél ne vonítana be azzal a furcsa, mély búgással. És elhordja a papírokat az asztalról.

Kihúzza a halottból a tűt. Most már nem vérzik. Apró, vörös folt maradt utána. Gyorsan felöltöztette. Egy váratlan hullámtól megdőlt a hajó, a tetem lezuhant, elsodorta Jimmy lábát, együtt gurultak a kabin sarkáig. A súlyos, merev testet alig bírta lerázni magáról.

Most csakugyan jár valaki a kabin előtt. Csörömpölés. Az illető belerúgott a földön fekvő puskába!

Jimmy lihegve felállt, megnézte magát a tükörben. Kissé sápadt volt. Az ördögbe is, sohasem tudta, hogy hisztéria is létezik a világon.

Az eső nem enyhítette a forróságot, sőt alacsonyabbra verte a párákat, és a kabinban megszorult levegő még fülledtebb volt.

A folyosóról ismét halk reccsenések hallatszottak. Az ajtóhoz ugrott, és kinézett a folyosóra.

Valóságos zuhannyal fröcskölte szembe a zápor. A szél szinte visszanyomta, és a kilincset vadul kitépte a kezéből, úgyhogy az ajtó csattanva kitárult. A rögtönzött orkán tölcsérben sodorta a papírholmikat a kajütablak felé, lerántotta az asztalterítőt, és néhány tárgy csörömpölve a földre zuhant.

Behúzta maga mögött az ajtót, és kilépett. Sötét, és a szél zúg. A fordulónál, Mr. Irving kabinajtaján kiszűrődő fényben árnyat látott elsuhanni... Ez ott állt a kajüt előtt! Egy másodperc alatt bőrig ázott, amíg a súlyos ködben végigsietett a folyosón. A szél futtában a falhoz vagdosta. Kopogott Irving ajtaján.

— Ki az?

— José.

— Tessék!

Benyitott. A fiú az asztalnál ült, teát főzött, és olvasott.

— Felség, okom van rá, hogy megkérjem: zárja be az ajtót ma éjszaka.

— Ugyan! Ez olyasfajta tréfa, mint a ragály.

— Nagyon helyes. De miután ennek a tréfának már halálos áldozata is van, illik komolyan venni.

— Nem beszélne világosabban?

— Sajnos nem tehetem, de amennyiben csakugyan megkedvelt, és elhiszi, hogy én is szeretem önt, akkor zárja be az ajtaját, és ha bárki kopogtat, tartsa kézben a pisztolyát, mielőtt bebocsátja.

— Nincs pisztolyom.

— Tessék.

Egy jókora önműködő revolvert tett ki az asztalra.

— Ezt a sróffejet tolja el a hüvelykujjával, egész könnyedén, és akkor nyomban lőhet. Az ajtót tartsa zárva.

Mr. Irving csillogó szemmel fogta meg a pisztolyt, mint gyermek, ha régen áhított holmihoz jut, amit csak felnőttek használnak.

Kilépett a fülkéből. Hallotta, amint Mr. Irving ráfordítja a kulcsot. Visszafelé sietett. Mr. Gould kabinajtaja, ezt messziről látta, nyitva volt, és a világosság széles sávban hullott ki a fedélzetre.

... Most kilép a halott ember fülkéjéből a kapitány, és becsukja az ajtót. A másodpercnyi világosságban tisztán látni, ahogy gumiköpenyének magas gallérját elöl összefogja, hogy a szél ne csapkodja az arcába a vizet. Sapkájának ellenzője utolsót csillan a kajüt fényében, és kemény lépteivel elindul. Bizonyára azért járt a kabinban, hogy őt ellenőrizze.

Utánasiet. A fordulónál eltűnik a kapitány a sötétben. Jimmy nem követi, egyenesen továbbmegy a fedélzet irányába. De egy másodperc múlva dermedten megáll.

A kapitány ott pipázik a hídon, mozdulatlanul, köpenye gallérját összefogva.

Most látta az ellenkező irányban eltávolodni! A kísértet volt! Akit a szállásmester említett...

A gyilkos!

Futva igyekszik vissza. A sötét fedélzet síkos pallóján kétszer is felbukik. Egy kötélcsomón átzuhanva megüti a térdét, de nem törődik vele. A fel–feltámadó szél üvöltve rohan szembe... Recsegés, nyikorgás... Most újra megpillantja a kísértetet... Egy lámpa gőzudvaros világa megcsillan a kapitányi sapka ellenzőjén. Az arcát nem látja az összefogott, magas gallér miatt. Csak itt lenne a revolvere... Minden erejét összeszedve rohan Fülig Jimmy, szél ellen, a kísértet után. Ő is a fordulóhoz ér... Ugrik!

Hatalmas csapással egy léc zuhan az arcára. Kábultan hátrabukik a fedélzeten meggyülemlett tócsák közé.

Percekig tart, amíg tántorogva feláll. A szél szinte feldönti, annyira elgyengült az ütéstől. Langyosan folyik az orra vére. Kénytelen visszatérni Mr. Gould kabinjába, hogy befejezze az öltöztetést. A kísértetet elszalasztotta. Mindegy. Siessünk...

Hohó! Most megvagy!

Ismét meglátta a kísértetet az első osztályú folyosón! Éppen kilép a halott Mr. Gould ajtaján, és elindul, arca előtt összefogva a köpeny gallérját, sapkaellenzőjén megcsillan a fény... Egyenesen, nyugodtan halad. Fülig Jimmy utánaveti magát. Beéri... kezében meglendül a rövid vasbot...

A kísértet most visszafordul.

Csak annyi ideje marad, hogy lefékezze a csapást.

A kapitány áll előtte. De az igazi!

Már nem fogja a köpenygallért. Nedves, markáns arca fedetlenül látszik. Nézi a lihegve megtorpanó, vértől mocskos embert.

— Ön elhagyta a szolgálati helyét!

Jimmy nem bírt szólni. Kifulladt.

— Hol volt?! Mi?! Ki verte össze magát? Feleljen!

— Kapi... kapitány úr... egy kísért... egy ember az ön ruhájában... járkál...

— Mit mesél?

— Mialatt... ön a hídon állt... valaki... ugyanolyan ember, mint ön... kapitányi sapkában... itt járkált... futottam... utána, felbuktam... leütött... A szállásmesternek nem hittem... ő... már látta... a kísértetet!...

A kapitány elgondolkozva nézett valahová a sötétbe, a hajó korlátja felett, mintha látna valamit ott a záportól harsogó, koromszínű, büdös, nehéz indiai éjszakában.

Azután kihúzta a kezét a köpenye zsebéből. Pisztoly volt benne. Újabban így hordta, a külső zsebben.

— Nézze, barátom — mondta szelíden. — Előírás szerint, aki magatartásával pánikot kelt a hajón, azt kötelességem nyomban lelőni. Figyelmeztetem, hogy én igen alapos ember vagyok, ha arról van szó, hogy eljárásom szabályszerű legyen. Ezt mondja meg a szállásmesternek is. — Indulni akart, de visszafordult. — A tetemet mégiscsak varrja lepedőbe. Tegyen a lábához egy kockaszenet, kösse valami deszkára, azután hívjon. Fél? A szingapúri sürgöny ellenére vízbe dobjuk, mert ebben a feszült hangulatban nem vállalhatom a felelősséget azért, hogy az utasok tudtával egy halott legyen a hajón.

A kapitány elment. Léptei nagyokat loccsantak a fedélzet tócsáiban, egyre távolodva. Fülig Jimmy visszatért a halotthoz, és nem sokat teketóriázott. Bevarrta a lepedőbe, ahogy ez már a hajón szokás.

A szél kinyitotta, majd újra becsapta a törött szellőztetőablak keretét. A felső kajütágyból leesett egy párna. Kétágyas kabint bérelt Mr. Gould. Egyedül utazott, de a kétszemélyes fülke tágasabb, kényelmesebb.

A nagy, lusta hullámoktól lassan megdőlő hajó nyikorgott, recsegett... Gyerünk gyorsan! Kissé ideges volt, pedig ilyesmi eddig ritkán történt vele. Tán ez a halott?

Ugyan! Gyerünk azzal a lepedővel! Varrt...

... Úgy feküdt ott a halott, mint bizonyos színjátékokban a sírból megjelenő szellem. A fehér lepedőn keresztül kirajzolódott felpúposodó mellkasa, hátrabukott koponyája, és látszott a lábfej merőleges körvonala.

Csak gyorsan vízbe vele! Itt most egy gyilkossági ügy sok ártatlan ember nyakát törheti. A szállásmester, Piszkos Fred és ő is hosszú időre börtönbe kerülnek; kivételesen ártatlanul.

A vízbe veled, roppant ember, és legyen a fenék titka egy gaztett. Nem az első és nem a százezredik eset az óceánon. Vajon kinek álltál útjában?

És fütyörészett magában, mert alapjában véve kemény fiú volt ez a Fülig Jimmy. A fürdőszobába ment, és felszedte azt a rácsos, hosszú lécet, ami a kád előtt van. A kabinból hangos robaj és csörömpölés veri fel a csendet. Egy pillanatra megdöbben, azután visszarohan...

Semmi!

A halott odábbgurult a padlón egy hullámzás következtében, és elsodorta az asztalt.

— Nyughass, öregem, most már, amíg elintézlek — intette néhai Mr. Gouldot, és közben az ággyal szemben a tükörben megnézte magát.

Na! Lehetne jobb színben is.

Rákötötte a halottat a keskeny favázra. Csúf látvány, az bizonyos.

— Most maradj szép nyugodtan, a bácsi elmegy, és egy kis szenet hoz a lábadhoz. Legalább nem gurigázol ide—oda addig sem, amíg a vízbe dobunk.

De a halott szépen odagurult lécestől együtt a fürdőszobához, azután egy újabb dőléstől nekiszánkózott az ajtónak, mint valami faltörő kos.

— Hé! Nyughass már! Azonnal kapsz nehezéket!

És gyorsan elugrott, mielőtt a visszazúduló halott leüthette volna a lábáról. Mr. Gould teteme a hullámzás szerint változtatta helyzetét. A hajó olyan merőleges síkban dőlt az oldalára, hogy a nyirkos palló csúszdának is beillett.

— Na várj! Még most sem nyughatsz?

Kinyitotta az ajtót, és kezében fogva a kilincset, körülnézett a küszöbről. Két órára járt. A légáramlás enyhébben fújt, és alig esett. Talán csak a hajó vas alkatrészein meggyülemlett vizet hordta a csökkenő erejű szél. Mr. Irving kabinjából még világosság szüremlett ki, és... Ott állt előtte a kapitány!

Vagy a kísértet!

Elengedte a kilincset, és rohant. De a szél a szabadjára maradt ajtót kivágta, s a zajra a kapitány (vagy a kísértet?), anélkül hogy megfordult volna, elsietett.

Szokása szerint orra alatt összefogta a köpeny galléríját.

Jimmy utána...

Egy sötét fordulónál elérte, és már nyúlt is a belső zsebe felé, hogy főbe kólintsa a szellemet, amikor az megfordult.

— Na mi az?

Ismét az igazi kapitány volt.

— Szé... szénért megyek, hogy nehezék legyen a matróztemetéshez, és láttam, hogy Mr. Irving kabinja előtt...

— Igen. Benéztem. Okom van rá, hogy vigyázzak erre a fiúra. Nem mindennapi utas. Na, hozza a szenet, hogy hajnal előtt végezzünk...

Jimmy sietett. Elérte a szénraktárhoz vezető lépcsőlejárót. Itt véletlenül jobbra nézett.

... Messze, a hajótat felé, a tenger gőzölgő, nyirkos fátylán át látta elsuhanni a kapitányt. A másikat! A kísértetet.

Az igazi kapitány közben az ellenkező irányban haladt tovább a fordulónál, ahol az imént beszélgettek. Egy másodpercig egyszerre látta a két kapitányt.

A szél sivítva rohant el a hajó mentén. És a tenger morajlott, elvesző, megújuló sustorgással.

Sietett a szénért... Csak gyorsan, gyorsan! Nem törődni semmivel. El a halottal, el erről a hajóról... A fordulónál kétfelé ágazott a lépcső. Hirtelen ötlettől indíttatva bal felé ment le. A poggyászraktárba.

Piszkos Fred, a kapitány!

Ha valaki, akkor ő segíthet a rengeteg eszével. Annak nincsen idege. Vagy ha igen, hát drótból van. Odament a nagy ládához és kopogott.

— Kapitány, ébredjen!

— Mit akarsz? — dörmögte egy bosszús hang. — Tedd le a reggelit, és eredj!

— Jöjjön ki... Baj történt!...

— Nem hoztál rumot? Akkor visszamégy. Ilyen szállásmestert még nem láttam!

— Itt Fülig Jimmy beszél. Jöjjön ki Freddy bátyám.

— Te vagy az?... Mit kódorogsz erre éjszaka? Nem szeretném, ha azalatt eltűnne valami a raktárból, amíg itt vagyok.

Azért kimászott a „művészbejáróján".

— Na mi van?

— Halott, kísértet, gyilkosság!

— Ezért keltettél fel?

— Hallgasson meg. Azt hiszem, szükségem van magára. Tudja jól, hogy nem sok embernek mondtam még ezt. Most se félek, csak magának ott az a rengeteg esze...

— Sokat locsogsz. Mi van?

— Megölték Mr. Gouldot.

— És ha valakit megölnek, azért mindjárt ilyen hűhót kell csinálni!

— A hajón senki sem tudja, hogy gyilkosság történt. Alig látszik a szúrás. Tűvel történt.

— És persze vízbe dobták a vesztegzár—intézkedések szerint.

— Nem. Egy kölyökkel volt, aki úgy beszél, mint valami király. És sürgönyzött Szingapúrba, hogy ne temessék azonnal a nevelőjét. Nagy úr Lehet, mert haladékot adtak a temetésre, amit még nem értem meg vesztegzárban.

— Mi a neve?

— Mr. Irving. De ez nem az igazi. Híres uralkodó lehet, szerintem. Ő sem élne, azt hiszem, ha nem vagyok ott.

Elmondta, amit látott. A kalaptűszúrást és a két kapitány ügyét is, apróra.

— A szállásmester is látta, de amikor elmondta, azt feleltem neki, hogy részeges hülye, aki ilyent mesél. De mégis... Rejtélyes...

— Igazad van.

— Ugye?

— Feltétlenül! Szerintem is részeges hülye, aki ilyent mesél.

— Nem hiszi...

— Mit akarsz? Rendőr lettél, aki gyilkost üldöz? Ne üsd más dolgába az orrodat, ha nincs semmi közöd hozzá...

Jimmy gondolkozott.

— Mondja, Kapitány, ezt most komolyan kérdezem: vannak kísértetek?

Piszkos Fred két hosszú, gyökérszerű valamit sodort a szakállából.

— Előfordultak olykor — mondta óvatosan.

— Ide hallgasson Freddy bátyám... Sötét, viharos éjjel van. A monszun hozza a keleti partok felől a ködöt. A kutya sem törődik magával. Jöjjön fel...

— Azt nem. Utas vagyok, minek ártsam magamat a matrózok dolgába...

— De hát... ha ez a kísértet gyilkos?...

— Nem zavarok senkit a gyilkolásban, mert én is megkívánom, hogy ilyenkor békén hagyjanak.

— Van még ötven dollárom. Magának adom.
— Az más. Na eredj.
És elindultak. A keresztfolyosónál Jimmynek eszébe jutott, hogy szénért kell mennie a raktárba.
— Várjon addig itt, kapitány — súgta Frednek, és lement a másik lépcsőn.
Vaksötét volt a fenékben, csak tapogatózva jutott előre. Zajt hallott.
— Van itt valaki?! — kiáltotta.
— Ki az? — kérdezte egy gyerekhang. Peters fűtőmester kisfia lehetett csak.
— Hol az apád? — kérdezte Jimmy.
— A kazánházban.
— Nem ott dolgozik!
— Most igen.
— Miért?
— Hutchins, a fűtő megölte magát.
Tessék? Hogy ő megölte magát? Erről neki is tudni kellene!
— Mit beszélsz?
— A fűtő eltűnt. Mindenfelé keresték. Azt mondják, ámokfutása volt. Ilyenkor szokásos vízbe ugrani. Az apám dolgozik most helyette a kazánnál.
Így már érthető. A fűtő nem jelentkezett, a hajón sem találták, világos, hogy a tengerbe vetette magát.
— Te mit csinálsz itt?
— Várom apámat, és félek a kísértettől, mert az is van nekünk a hajón...
Na, ezt a kapitánynak kéne hallani.
Néhány hatalmas szénkoloncot zsákba rakott, és sietett. Fredet már nem találta a lépcsőfolyosón. Előrement? Vagy csak kicsalta tőle az ötven dollárt, és visszatért a ládájához? Azt csak nem tette, ha van lelke?
De van neki ilyesmi?
Vaksötét volt. Az eső elállt, de fehér, fátyolszerű párák nyújtóztak a levegőben, és a tenger sós moslékszaga vastagon nehezedett a hajóra.
Amikor elhaladt a fiú kajütje előtt, látta, hogy még mindig világos van benn. Az ablak vékony függönyén keresztül benézett. Mr. Irving elaludt a könyv felett kezében a revolvere. Továbbsietett. Néhai Mr. Gould kabinjában is égett a villany. A nyitott ajtón át szép, sárga sáv vegyült az esőtől síkos, fényes fedélzetpallóra.
Fülig Jimmy úgy állt meg a küszöbön, mint akit főbe csaptak!
A halott eltűnt!
Üres a kajüt!
Mi ez... Elvitték Mr. Gould tetemét?... Nem jutott eszébe semmi, nem tudta, hogy mit tegyen... Csak állt.
Kísértethajó!... Ostobaság...
Kissé hideg nyomás feküdt a szívén, megnyalta a szája szélét, de nem futott el, nem rémült meg...
Észnél légy, Jimmy... Itt valami különös, titokzatos ügy bonyolódik az éjszakában. Jelenteni fogja a kapitánynak.

Rövid szélroham búgott át a fedélzet vasszerelvényein, és megzörgette a csigákat. Ijesztő, hatalmas csattanással bevágta a misztikus kabin ajtaját. Jimmy elindult. A lassú hullámverésben állandó ingásokkal mélyült, dőlt a hajó minden irányban. Másodpercenként csúszdává ferdült a jobbra–balra emelkedő, síkos fedélzet.

A kapitány a hídon állt és pipázott. Úgy látszott, hogy ez az ember sohasem alszik.

— Kapitány úr!

— Nos?

— A halott...

— Elkészült vele?

— Eltűnt!

— Hogy az a...!

Lesietett a hajóhídról.

— Amíg szénért mentem, hogy nehezéket hozzak, addig nyoma veszett a tetemnek.

— Vigyázz! — sziszegte a kapitány. — Itt nem lesz kísértethajó–legenda... Érted?!

— Igazán nem tehetek róla...

— Gyere!

A *Honolulu–Star* egyre erősebben dőlt a szapora hullámzásban. Ahogy kiértek a fedélközbe, rémülten álltak meg. Vérfagyasztó, rekedt férfisikoly hasított bele az éjszakába.

Egy másodpercre megdermedtek.

Azután a kapitány revolvert rántott, és elindult a sétafedélzet sötét háttere felé.

Egy tántorgó alak bontakozott ki. És lassan közeledett a homályosan pislogó lámpák felé...

— Állj! Ki vagy?!

— Aha... szá... há... lá... hás... mester...

Nem bírta folytatni... Vacogott a foga. Olyan volt, mint aki megtébolyodott. A szeme kimeredt, arca krétafehér és egész testében reszketett.

— Beszéljen! Maga kiáltott?

— Az... a... halott... ott... — motyogta, és a sötét felé mutatott.

A kapitány elszántan indult a jelzett irányba. A hajó lesüllyedt egy újabb hullámtól. Tompa dübörgés hallatszott egyre hangosabban. Valami sebesen gurult, és leütötte a kapitányt a lábáról, hogy hanyatt zuhant. A pisztoly elsült. A kihalt fedélzeten ágyúlövésnek hatott.

Senki sem mozdult. Pedig a szállásmester sikolyát, majd a revolverlövést hallani kellett mindenütt. De az emberek magukra zárták az ajtót, és imádkoztak. A szállásmester még évek múlva is rángatta az egyik vállát, ha ezt az éjszakát említették.

— Barmok! — üvöltötte magánkívül a kapitány, és lerázta a lécre kötött tetemet magáról. Mert Mr. Gould holtteste gurult ide–oda, aszerint, hogy merre

lejtősödött a hullámverésben imbolygó óceánjáró tükörsima, csúszós fedélzete. Éppen csúszni kezdett.

— Fogja meg!... Fogja meg, a mindenségit!...

De már késő volt. A lepedőbe varrt tetem elgurult, és hatalmas puffanással nekicsapódott a lépcsőkorlátnak.

A szállásmester mint az őrült meredt utána. De Jimmy már értett mindent. Űzőbe vette néhai Mr. Gouldot, és mielőtt még a fedélköz lejáratába zuhanhatott volna, lefülelte.

— Maga az oka! — sziszegte a kapitány.

— Elismerem — bólintott Fülig Jimmy. — Nyitva hagytam az ajtót, és ahogy a hajó dőlt, Mr. Gould kigurult a kabinból a fedélzetre. Azután összevissza csúszkált.

— És maga miért ordított? — förmedt a szállásmesterre.

A szállásmester kissé feleszmélt.

— Én mentem... valaki után... ugyanis a hajón kísér...

— Nem értem — mondta a kapitány, és elővette a revolverét. Fülig Jimmy gyorsan befejezte a szállásmester megkezdett szavait:

— A hajón kísérni kell minden utast a sötétben...

— Mi?... Igen... Szóval kísértem egy utast akit nem láthattam. Erre dübörgés, valami ledönt a Lábamról... zuhanok... És azután egy halott fekszik mellettem...

— Jó, jó!... Elég! A többit tudjuk! José! Hozott szenet?

— Igen.

— Hát gyerünk! Be vele! Gyorsan!

... Az ég fehéredő alján sebesen gomolygó, áttetsző, gőzszerű felhőket világított meg a derengés első, halovány árnyalata. A kapitány levette a sapkáját, és Jimmy a korlátra emelte a deszkára kötött Mr. Gouldot. A szállásmester nem nyúlt volna egy világért sem a halotthoz. Ő is imádkozott. Közben észrevette, hogy felfeslett a varrás, és majdnem könyökig kilóg a halott keze a lepedő alól. Sárgáskékes, hajlott ujjú kéz volt.

Jimmy visszatolta a lepel mögé, kezében volt egy másodpercig a halott néhány ujja.

Az ima véget ért, a kapitány keresztet vetett.

— Az Úr legyen irgalmas hozzá!... Eressze el!

A léc lesiklott a korlátról. A kéz, mintha a halott intene, ismét kilendült zuhanás közben a lepedő alól, könyékig... Egy csobbanás!

— Jegyezzék meg — fordult feléjük a kapitány — , aki az éjszakai eseményekről beszél, azt lelövöm, mint a kutyát!

A szállásmester még mindig csak makogni tudott. Nagyon megviselte a história.

— Maga jöjjön velem — mondta a kemény, de emberséges kapitány —, kap ópiumot, attól elalszik reggelig.

A szállásmester ijedten nézett Fülig Jimmyre. Ez lesütötte a szemét. A szállásmester válla nyugtalanul megrándult.

— Kéhé... rem... nem kell... ópi... um...

— Csend! Ha kialussza magát, talán elmúlik ez a vénasszonyos idegessége... Előre — kiáltotta a szigorú parancsnok. És az ópiumosdobozból nagy adag szódabikarbónát diktált bele.

A szállásmester reggelig ébren feküdt, és sűrűn csuklott.

5.

De Fülig Jimmyt keményebb fából faragták, mint a stewardot. Egyéb hely híján visszatért Mr. Gould kabinjába, hogy aludjon. Piszkos Fred ott ült az asztalnál, és vajas kenyeret evett. Előtte mindenféle írás, amit a szekrényfiókból kotort elő. Amikor Fülig Jimmy belépett, hirtelen zsebre gyűrte az írásokat, egy címeres, sárga szarvasbőr tárcában.

— Feljöttem, és körülnéztem a hajón.

— Látott valamit?

Nem bírt felelni, mert akkora darab vajas kenyeret dugott a szájába, hogy a fél arca kidagadt.

— Ühüm... — mondta végül.

— Beszéljen.

— Láttam a kapitányt.

— Hol?!

— A hídon állt, és pipázott.

— Az az igazi kapitány volt! A kísértetet nem látta?

— Azt is láttam. Veled beszélgetett a fedélzetközben.

— Az is az igazi volt!

— Akkor az ördög ismeri itt ki magát. Ez a Mr. Gould egyáltalán nem ivott? — kérdezte, és körülnézett.

— Figyelmeztetem, kapitány, nagy baja lehet abból, ha itt találják, és észreveszi valaki, hogy Mr. Gould írásai hiányoznak.

— Már megint aggódsz értem. Meghat ez az állandó gondoskodás. Nagyon érdekes írásokat találtam itt.

— Adja ide azt a táskát! Revolvert ne vegyen elő, mert a késem gyorsabb lesz!

Nyitott kés feszült Fred hasának:

— Gyerünk az írásokkal. Ha „üzlet" van bennük, akkor ketten leszünk hozzá.

Piszkos Fred közömbösen nézett a késre és onnan Fülig Jimmyre.

— Nem szoktam társulni. Különben sem neked való ügy. Ész kell hozzá. — Azt hiszi, nincs? Most például visszaad mindent. A kétezer dollárt, az ötven dollárt, a táskát írásokkal, a tükröt és a plakettet. — Komolyan akarod ezt?

— Igen. Különben hasba szúrom! Az ópiumos ügyre nincs bizonyíték. Elbánhatok egy gyanús potyautassal. Mindenki jobban van, a megölt Mr. Gouldot vízbe dobtam... Nem árthat nekem a feljelentése... Ez egyszer vesztett, Freddy.

— Ez igaz, most fölényben vagy.

— Fordult a kocka.
— Belátom. Csakugyan fordult a kocka.
— Az írásokat a táskával tegye ki...
— Itt van.
Jimmy zsebre tette az írásokat és a címeres szarvasbőr táskát.
— Itt van a kétezer dollár. Tessék. Itt a bőrtok, a fésű és a plakett.
— És Hutchins fűtő fizetése!
— Az is. Tessék, százhetvenöt dollár.
— És nyolcvankét cent.
— Itt van... Elbántál velem. Fordult a kocka. Belátom.
Mindent odaadott, azután indult.
— Halló! És a szállásmesternek hagyjon békét. Élelmezze magát, ahogy tudja. Van elég sózott hal a hajón.
— Nem szeretem a halat.
— Majd lefogy legfeljebb.
Az öreg hátratolta a sapkáját, és ment. Jimmy kimerülten ült az ágy szélén. Ezen öltöztette nemrég a vízbe dobott halottat. A felső ágyban aludjon? Mert aludni kell...
A szél felsírt, és rázta a köteleket. Fred léptei eltocsogtak az éjszakában. Ismét csend, csak néha csikorgás, recsegés, ha a hajó megdől. A szemközti tükörből látta, hogy mennyire elnyűtt az arca, ahogy ott ül Mr. Gould fekhelyének szélén, az alsó ágyon.
A kísértethajó némán, elhagyottan állt az óceánon, mintha csakugyan nem lenne utasa. Mr. Gould legalább ötszáz méter mélységben pihen az iszapban. A tenger itt nagyon mély...
A szemközti tükörben ismét meglátta magát. Hm... kissé sápadt és megviselt az arca. Aludni! Aludni!
Fülig Jimmy bágyadtan hajtotta le a fejét. Álmos volt. Az írásokat majd nappal olvassa. Most pihenni, pihenni... Hogy itt feküdt a halott?... Marhaság. Azért nem mászik fel a másik ágyba. Fáradt, és ettől van ez a bizonytalan érzése...
Már le is feküdt volna, de a hajó annyira megdőlt, hogy a fiatalember előrehajolt ültében... Most zajt hallott a feje felett, és mielőtt bármit is tehetett volna, a felső ágyból valaki a nyakába zuhant... Lovaglóülésben esett Jimmy tarkójára.
A támadás olyan váratlan volt, hogy nem mozdult. Ha a másik végezni akar vele, akkor úgyis hiába...
Néhány másodpercig ült előrehajolva. A lovagló ellenség iszonyú súllyal nehezedett a tarkójára.
De furcsa... Miért nem tesz semmit a támadó? Mit akar ez itt rajta... Csak ül a nyakán.
Kissé felnézett, anélkül hogy mozdulna. És elzsibbadt a rémülettől.
A szemközti tükörben meglátta magát, amint előrehajolva ül az ágy szélén, és a nyakán lovaglóhelyzetben a halott Mr. Gould!
A rendjelek... a nyitott, fénytelen szem, sárga arc, szalmaszín bajusz!

Egy másodpercig úgy érezte, hogy megőrül! Azután nem törődött semmivel, nagyot kiáltva lerázta a tetemet, kiugrott a kajütből, és rohant.

Már szürke volt az ég, és a néma hajó körül hatalmas fregattmadarak keringtek.

A halott! A kezét fogta, sőt látta is, miközben a tengerbe repült... A hulla sárgás, kékült kezét... És most a nyakába ugrott!

Úgy érezte, hogy jó lenne a tengerbe vetni magát. De hiszen ott is a halott Mr. Gould várja...

Pánik volt a belsejében. Összefüggéstelen szavakat szeretett volna üvölteni, ugrálni, nevetni és hörögni... Minden erejére szükség volt, hogy a megtébolyodás határán visszatartsa magát az innenső parton, mert kiszaladt a lába alól a dolgok közötti okszerű összefüggés bizonyossága, és egy feneketlen mélységű szakadék szélén állt meg tántorogva.

Nincs tér és idő!

Rémülettől rázkódva rohant... felbukott... összeverte magát, de nem pihent. Nincs ahhoz fogható rettegés, mint amikor egy emberben megrendül az érzékeibe vetett hite.

Néhány percig állt. Lihegve, szívére szorított kézzel. Egyforma, tejszínű megvilágítással kifehéredett az ég. Vigyázat, Fülig Jimmy. Mutasd meg, hogy a megőrülésig nem adod fel a harcot. Talán elaludt csak, és álmodta... De nem... Reszkető kézzel egy cigarettára gyújtott.

Lement egyenesen a poggyászraktárba. Kopogtatott a láda „művészbejáróján".

— Kapitány.

Csend.

— Hej! Kapitány! Bújjon ki!

Csend.

Belerúgott a ládába, hogy csak úgy zengett.

— Ki az? — kérdezte egy hűvös hang.

— Fülig Jimmy. Jöjjön ki.

Nyílt a „művészbejáró" ajtaja, és megjelent a kapitány.

— Mit akarsz itt?

— Segítsen rajtam... Ha maga nem segít, akkor végem.

— Megint fordult a kocka?

— Ide hallgasson... Ha nem segít, akkor magának is baja lehet!

— Megható ez, hogy lépten–nyomon aggódsz értem. Hát miről van szó?

— Mr. Gould, akit holtan a tengerbe dobtam, ismét itt van a hajón.

— Hm... Szívós ember.

— Nem... érti?!... Megőrülök!

— Ezzel inkább orvoshoz menj... Milyen éhes vagyok... Persze ma már nincs reggeli. A kocka... hm...

— Freddy bátyám... lehet az, hogy... halottak visszajárnak?

— Ha kirabolják őket.

Fülig Jimmy elsápadt.

— Csak egy... címeres... óra... és gyűrű... volt... az asztalon...
— Azért jött vissza. Add ide az órát és a gyűrűt.
— Magához nem jön?
— Jön, de én nem félek tőle. Hát tedd csak ki szépen az órát, a gyűrűt meg a cigarettatárcát. Mert azt is ellopták.
Jimmy szomorúan átadta a halott holmiját. Nem bánta. Szüksége van a kapitányra.
— És most mit csinálunk, mert... a halott ott van a kajütben...
— Az a jó benne, hogy ott van. Most szépen tedd ide a kétezer dollárt, a százhetvenöt dollár nyolcvankét centet, a tükröt, a fésűt, a plakettet, mert ha itt a halott, akkor van bizonyíték ellened a boncolásnál. Ópium az látszik olyankor, és feljelenthetlek a kapitánynál. Fordult a kocka.
Jimmy engedelmesen lerakott mindent.
— És most?... Most... mégiscsak tenni kell valamit.
— Úgy van. Most enni fogok. Első osztályú lunchöt olasz vörösborral.
— ... konyha még nincs... nyitva...
— Szép rend. Egy luxusgőzösön.
Az óriási nadrág különböző zsebeiben eltűnt minden: pénz, plakett, valamint a gyűrű és az óra.
— Szóval mit akarsz?
— Menjen fel... és... dobja Mr. Gouldot a vízbe.
— Megteszem, fiam, de úgy látszik, hogy az ilyesmi nem árt neki... Edzett halott.
— Mondja, hogy történhetett?... Meg kell őrülni... A... tenger fenekéről visszajött...
— Szép teljesítmény.
— Könyörgöm, magyarázza meg... Maga nagyon okos... Mit gondol?... Lehetséges az, hogy egy megölt ember visszatérjen?!
— Ha nem én öltem meg, akkor lehetséges... Mert azok közül még egy sem tért vissza...
A sapka a vakarástól előresiklott, hogy ellenzője az orrhegyéig ért.
— Na most gyerünk. Megnézem azt a mászkáló halottat.
... A fedélzeten még minden csendes volt. Négy óra lehetett. Az időjárás enyhült. A vörösödő, világoszöld ég alatt mint egy keskeny tuscsík húzódott a távoli part sötét vonala.

6.

Jimmy a kabin közelébe sem mert menni. Félt! Igen! Ő most fél! Gyáva! Elismeri. De nem embertől.
Messziről figyelte, amint Fred kizárja azt az ajtót. Egy perc múltán megjelent. Mintha valami óriási csecsemőt hozna a két karján, lepedőbe csavarva.

A fehér vászon végig befedte Piszkos Fred terhét. Lábtól és fejtől kissé lecsüngött a halotti lepel. Nem varrta rá, csak letakarta vele.

Azután átemeli a korláton... elereszti... csend...

Tompa, távoli loccsanás...

Ugyanezt a loccsanást ma már hallotta egyszer... Vajon megérti–e valaha a szörnyű rejtélyt?

Fred lépett hozzá. Szőrös állkapcsai ütemesen mozogtak, amint a bagót rágta, és ujjaival fésű módján végigszántott szennyes, ősz szakállán.

— Bedobta?

— Be. Ilyenkor illendő utánahinteni a halottnak valami kegyeleti tárgyat.

— És dobott valamit?

— Egy bőrtökös fésűt és tükröt. De hát ez nem sokat ér.

Jimmy szeme vadul megvillant.

— A tükröm! Nézze, Fred! Most elég volt! Megint csak nincs bizonyíték, fordult a kocka. A halott a tengerben van...

Fred legyintett.

— Ez visszajön... Kisportolt ember!

Roppant nadrágján rántott egyet, és elkacsázott csámpás, tempós lépteivel. Fülig Jimmy nem szólt semmit. Igaz. Hátha visszajön ez a Mr. Gould.

Reggel megérkezett a segélyhajó. Ezek mindenre elkészültek. Egy osztag fegyveres egészségügyi katona, edzett idegzetű emberek, készen arra, hogy félőrültek és betegek között jajveszékelő embereket találnak a hajón. Az orvosok, még mielőtt csónakba szálltak volna, búvárszerű izolálóruhát vettek fel, hasonlóan öltöztek az ápolók. Egy százados is velük jött, de ez nem vett magára semmit. Régi katonaorvos volt.

Az egészségügyi katonák villámgyorsan felsorakoztak a korlát mellett. A néma fedélzet láttán tisztában voltak a helyzet szörnyűségével: itt már alig akad élő ember a hajón. A búvárok vezetője hátratolta fehér gyolcsból készült csuklyáját, és a százados társaságában a kapitányhoz ment.

— Palmerston tanár!

— Mellwill százados, egészségügyi kormánybiztos.

— Wirth kapitány! — mutatkozott be a *Honolulu–Star* parancsnoka.

— Az orvos meghalt? — kérdezte Palmerston tanár.

— Alszik...

— Menjünk a kajütjébe.

Az orvos egy nyitott könyvre dőlve hortyogott. Pótlólag írta meg a „kórtörténeteket” és a jelentést. Közben elnyomta az álom.

Réveteg pillantással ugrott fel. A százados szaglászva nézett körül.

Palmerston felemelt néhány gondosan osztályozott legyet a papírból, majd egy üvegcsét tartott a világosság felé, azután az orvosra pillantottak mind a ketten, végül összenéztek.

— Konstatálta már, kolléga, a megbetegedések okát?

— Azt hiszem... egy különös... fajtája... az álomkórnak... Sajnos magam is beteg vagyok... A fejem...

— A feje fáj?

— Most nem... De még tegnap...

— Legokosabb lesz, ha leül kissé, amíg teljesen felébred. Igyon feketét vagy konyakot.

Ezalatt a százados megnézte a „kórtörténeteket". A tanár is olvasott a válla felett. Minden beteg mellett ott állt a panasz, a tünet, kezelés és végül az orvos véleménye. Az orvos szerint a járvány terjedését nem akadályozhatja meg, a betegek állapota (az orvosét is beleértve) reménytelen, a baj — tekintve az idegrendszer gyors összeomlásának szimptómáját — feltétlenül halálos.

Gondosan áttanulmányozták a jegyzetet, azután ismét összenéztek, és bólintottak. Az orvos hűlő szívvel érezte: ez a vég. A százados kiment, és lekiáltott a katonáknak:

— Mindenki menjen vissza a cirkálóra. Az ápolók vessék le az izolálóruhát, és valaki hozzon fel nekem öt világos szivart a köpenyemből.

Közben a tanár már le is vette a búvárruháját, és a kerek ablakon át, apró darabokban, egy teljes zsömlét dobált ki a hajó tatján tipegő fregattmadaraknak.

— A jelentésem... — hebegte az orvos.

— Nagyon világos — mondta a százados. — Igazán hálásak vagyunk a nagyszerű munkáért.

— És... — próbálta kizökkenteni az orvostanárt a flegmájából — egy... haláleset is volt.

— Igen? — mondta inkább udvariasságból, mint érdeklődve a százados. — No nézd... csakugyan... Hol az az izé, az a tetem?

— Mivel pániktól tartottam, követségem utasítása ellenére úgy intézkedtem, hogy Mr. Gouldot nyomban eltemessék a tengerészhagyományoknak megfelelően — jelentette a kapitány.

A tanár hátrafordult az ablakból, és elismerően mondta:

— Nagy kár, hogy ön nem lett hajóorvos.

Kínos szünet.

— Miféle ragályt gyanított a hajón, kedves kolléga? — kérdezte Palmerston szelíden.

— Gondolom... az álomkór egy speciális fajtája... vagy más ragály.

— Igen, igen... Érdekes... Na jó. Hát, kérem, reggeli után majd megvizsgáljuk az utasokat.

— És a hajó? — kérdezte a kapitány.

— Az ördögbe is! Azonnal folytassa az útját Szingapúr felé!

7.

Derült napfényben üldögéltek az utasok reggelinél. A szállásmester helyettesítette a pincért.

Amikor ugyanis José széles vigyorával belépett az étterembe, hogy felvegye a rendeléseket, az utasok egy küldöttsége megjelent a kapitánynál, és erélyesen követelte, hogy a pincért azonnal távolítsák el a környezetükből.

— De miért?

— A pincér dobálta vízbe az összes halottakat.

— De kérem! Hiszen csak egy halott volt.

— Mindegy! A pincér nem szolgálhat fel, ha éjszaka halottakat öltöztet.

Mit tehetett a kapitány? José fejét követelték az urak, teljesíteni kellett a kívánságot. Később egy újabb küldöttség jelent meg, a személyzet delegátusai:

— Joséval nem hálunk együtt — közölték elszántan.

— Bitangok! Ez lázadás!

— Akkor sem hálunk együtt a spanyollal!

Mit tehetett a kapitány? José fejét követelte a nép, teljesítette az óhajt. Végül felkereste Wirth parancsnokot a kétszeresen lefejezett pincér személyesen.

— Kapitány úr! — mondta Fülig Jimmy megrendülten. — Az ön parancsát teljesítettem, és úgy járok most a hajón, mint egy Káin, megbélyegzett homlokkal.

— Ne dolgozzon. Megkapja a teljes fizetését. A kérdés nyugvópontra jutott, ez a fő!

— De nekem is kell egy nyugvópont, ahová a fejemet lehajthatom. Ennyit Káin is elvárt volna a helyemben!

— Van egy üres első osztályú kabin...

— Melyik?! — kérdezte felcsillanó szemmel. Eddig leghőbb vágya volt, hogy valaha első osztályú utas lehessen.

— Természetesen a szerencsétlen véget ért Mr. Gould kabinja... Mi baja?

— Semmi, csak meglepett kissé.

— Fél ?

— Szó sincs róla — felelte hirtelen, mert elszégyellte magát. — Nagyon köszönöm.

Ezzel, úgy–ahogy, a kérdés és Fülig Jimmy pillanatnyilag nyugvóponthoz jutottak. Eleinte úgy látszott, hogy a szállásmester nem pótolja megfelelően Josét, de később a többgyermekes családfők megnyugodva látták, hogy ő is leönti az utasok egy részét különféle mártásokkal.

És a gyerekek újra édesen nevettek.

Talán a vékony, boldog hangok vidám csengésétől, vagy lehet, hogy minden ösztönzés nélkül, magánszorgalomból, a jó öreg napfény felszárította a fedélzetet.

Az ópiumelvonás utolsó visszatérő tüneteit is kiheverték az emberek. A derűs, szép délelőttön a leggyávább utasok sem tudtak pánikszerűen félni. A hajó

teljes gőzzel haladt a part felé. Mindenki jó étvággyal evett ezen a napon, hosszú idők óta először.

A mosolyogva köszöngető százados és a nyájas Palmerston beszélgettek a vendégekkel, de csak úgy, mintha ők is utasok lennének.

— Mi a baja, uram? — kérdezték egy borogatásturbánt viselő úrtól.

— Tegnap fejfájásom volt, és gyomorégés kínozott.

— És ma?

— Enyhül... alig... Nem is fáj! Dr. Hillár vagyok Bostonból. De a gyomorégésem most is erős.

— Igazán örvendek, Palmerston tanár. Bostonban lakik egy unokahúgom. Bizonyos Ewering szenátorné.

— Mrs. Ewering? Jól ismerem. A gyomorégés még ma is elővett reggeli után...

— Hát ez nagyszerű. A boldogult Eweringgel milyen viszonyban volt?

— Százados úr — siránkozott a stockholmi nő — , nekem tegnap hasogatott a karom és a lábam.

— Nekem is. Egy bizonyos koron túl nincs másképp.

Azután nem tettek mást, csak mindegyik utasnak megfogták a füle tövét, és végigsimították tarkóig a nyakukat.

A gyerekek jókedvűen visítoztak. A százados és a tanár végigjárták a hajót, és ha valaki fájdalomról panaszkodott, szomorúan felelték, hogy ők is hasonló tünetekkel szenvednek.

Másnap délben már vidámság volt ismét a *Honolulu–Staron*. Az utasok maguk is nevettek az ügyön.

— Az ön naplójából — mondta a százados az orvosnak — világosan kitűnt, hogy gyomorrontás vagy vihar előtti indiszpozíció volt a hajón.

— És... a halott?

— Nem az első gyengélkedő, aki meghal tengeri úton.

— Mi a... teendő?

— Estére jó adag ópium, az megnyugtatja a hurutra hajlamos emésztőszerveket, és elalusznak majd tőle az ijedősek.

... Az utasok engedelmesen bevették az ópiumdobozból adagolt gyógyszert, és másnap valamennyien sűrű csuklásról panaszkodtak.

Viszont az ügyvédnek elmúlt a gyomorégése.

8.

— Ön mikor lépett a csavargói pályára?

— Családi betegség. Az apám is az volt.

— Megengedem a kivételes hullámverésben, hogy helyet foglaljon a jelenlétemben. Nagy kegy, de nem állandó kiváltságképpen adományozom, hanem mert az egyensúlyhelyzete pillanatnyilag ezt megkívánja.

— Köszönöm, Mr. Irving.

— Ön rendkívüli kegyben áll nálam, nagy öklű idegen, és most meséljen a kikötőkről, az önhöz hasonló erős és szeszélyes egyénekről.
— Nem magyarázná előbb meg, Mr. Irving, hogy kicsoda ön?
— Ezt talán mellőzzük.
— Milyen szép szó, hogy mellőzni. Ezt én még sohasem mondtam. Pedig ismerem az értelmét.
— Az ön környezetében mit mondanak például, ha valaki olyasmit tesz, ami nem tetszik.
— Szó nélkül fejbe ütik az illetőt. Ez határozott rosszallást jelent. A kikötőben minden más... Ott bizonyos külön szabályok vannak, mint a kártyázásnál. De ezeket a szabályokat nem ismerik hátulról a csavargók.
— Szóval ezek olyan izé... vándor egyének? Akik a mezőkön és országúton hálnak?
— Nagy különbség! A kikötői csavargó lenézi az országútit.
— Mi a különbség a kettő között?
— Óriási! A kikötői csavargó hajón jár Batávia, Hamburg és az egész világ között. Az Istennek sem gyalogol.
— És az országúti?
— Nem géperejű csavargó. Az a különbség köztük, mint az úrvezető meg a gyalogjáró között.
— És... Szingapúrban hová megy, ha megérkezik?
— Barátaimhoz. Például a *Négy Vidám Halottmosó* étterembe. Holland konyha, svéd puncs! Angol hidegvér!
Mr. Irving az asztalon ült, a szamovár mellett. A vendége szemben vele egy széken. Fülig Jimmy érezte, hogy ez a fiú megkívánja tőle az ünnepélyes és úri magatartást, tehát nyakába akasztotta a kerékpáráttételt, és emelt fejjel nézett a lornyonján keresztül.
— Milyen a kikötő? Erről meséljen.
— A kikötő olyan, mint a dzsungel, csak nem terem annyi fa benne. De sokkal veszélyesebb. Tele van hajóval meg verekedéssel.
— Miért ütik ott egymást az emberek?
— Hogy fájjon. Ha valakinek annyira fáj, hogy nem bírja ki, arra azt mondják, hogy agyonverték.
— Szabatos!
— Tessék?
— Azt mondtam, hogy szabatos.
— Hm... az ilyen szavakat talán mellőzzük!
— Haha!
— Úgy látom, ön kinevet, Mr. Irving.
— Nem, nem. Csak mulatságos, amit mond.
— A kikötő alvilágában is megoszlik a társadalmi élet különféle alacsony rangú és magas rangú egyénekre, mint az úgynevezett „civilizált társadalomban". Ezt a kifejezést egy ügyvéd kollégám mesélte.
— Maga ügyvéd volt?!

— Nem. Az ügyvéd volt vizsgálati fogoly. Ő mondta, hogy a társadalom olyan izé... különféle iskolaszerű dologból áll.

— Osztályokat mondott, nem?

— Igen. Osztályok vannak a világon az ügyvéd szerint. Egész jó hasonlat, mert néha valamelyik sétatéren az ember csakugyan úgy érzi magát, mintha osztályban lenne: ül egy padon, és nem tanul semmit... kész a tea.

— Töltsön, jóember.

Fülig Jimmy kitöltötte a teát és rosszkedvűen nézegette a citromot. Rumosüveg nincs sehol...

— Felfüggesztem az udvari szokásokat — mondta a fiú kedves gőggel. — Kivételesen ihat velem a magánlakosztályomban egy csésze teát. Ez nagy kitüntetés.

— Uram — felelte Fülig Jimmy szomorúan. — Mit ér a legnagyobb kitüntetés rum nélkül?

— Az én társaságomban nem lehet berúgni.

— Azért én megpróbálnám. Hátha sikerül?

— Az ellentmondást nem tűröm.

Fülig Jimmy nem ismerte a szolgalelkűséget, és bárki más megjárhatta volna, ha ezzel a hanggal próbálkozik nála, de Mr. Irvinget szerette. Nem talált sértőt abban, ahogy a fiú parancsolgatott vele. Az ördög tudja miért, de úgy látszik, ez nagyon rendben van, hogy Mr. Irving parancsoljon az ilyen embereknek, mint amilyen ő.

Teáztak.

— Beszéljen még a kikötőről. Szóval ott külön társadalmi osztályok vannak?

— De mennyire. Van olyan semmitmondó népség, és akad köztük előkelő osztálybeli is. Ezeket tisztelik, mert mindig van pénzük, meg nagyon erősek. Például a „nehéz" csempészek.

— Az mi?

— Olyan csempészés, hogy halál jár érte. Mondjuk, fegyvert szállítanak lázadó bennszülötteknek.

— Ez a legelőkelőbb osztály?

— Szó sincs róla. Van sok egyesület a szingapúri klubvárosban, ahol szóba sem állnak „nehéz csempésszel".

Mr. Irving kipirultan, csillogó szemmel hallgatta.

— És... ezeknek „igazi" klubjuk van?

— Azt elhiszem. Szingapúrban az a leghíresebb, hogy „klubok" vannak. Kint a Szingapúr folyó táján, a kínai negyeden túl következik a klubváros. Ott sok ilyen gomba izé van, a föld alatt...

— Katakomba?

— Igen. Az van ott. A sok föld alatti kijárás előnyös az egyleteknek.

— Melyik a legelőkelőbb „klub"?

— Hát... azt jogerőre emelt években mérik. Ha elosztjuk az összbüntetést a tagok számával, akkor megkapjuk az előkelőség végeredményét. A *Játékos Halak*, ahogy a hamiskártyásokat hidegvérük és gyerekes foglalkozásuk miatt

hívják, összesen negyven évet ha ültek börtönben. Tízen. Darabja négy év. Az alvilág erkölcsi proletárjai. A *Kivégző Asztaltársaság* tagjai tizenheten százötven évvel már jobb embereknek számítanak arrafelé. Most ha még felsőbb köröket akar megismerni, ott a *Kés vagy bevételi társaság*. Ezek a középen vannak. Tizenkét tag... összesen hétszáz év börtönnel. Ez úgy jön ki, hogy több mint négyszáz évvel szökésben vannak a hatóságokkal szemben.

— Szóval negyven év börtön a mob, az alacsony társadalmi réteg, hétszáz már a középosztály. Maga kedves idegen melyik társadalmi réteg tagja?

— A felső ezerhez tartozom — felelte büszkén Jimmy.

— Mi... micsoda?.. — kérdezte ijedten a fiú.

— Az ezerhez. Mert ilyen is létezik!

— És... Hányan... vannak tagtársak az ezer évhez?

— Öten. Több mint kétszáz év jut egyre. Ha az enyhítő körülményeket beszámítjuk, és levonunk a büntetés idejéből egyharmadot, amennyit jó magaviseletű raboknál elengednek, nettó ezer év marad.

— Öt emberre semmiképpen sem juthat ezer év börtön!

— A felsőbb ezrek klubjában tagnak lenni olyan, mint a lordság. A legidősebb fiúgyermekre száll az atya kitöltött összbüntetése. Ezért szövetségünk a *Hűséges Almák* néven is közismert.

— Miért nevezik a tagokat hűséges almáknak?

— Mert nem estek messze a fájuktól. Az atya büntetése a fiú bűnlajstromát díszíti. Van itt olyan ősi család, hogy kínaiban is ritka.

— És ez a legelőkelőbb klub?

— Nem. Igazán megközelíthetetlen, közrettegésnek örvendő társaskör a *Serény Múmiák*. Ezek előtt azután kalapot le.

— Ez micsoda?

— Mind a két múmia igen serény. Ha nyomukban van a rendőrség, idejében eltűnnek.

— De miért múmiák?

— Ha valamennyi bűncselekményüket letárgyalnák, és az előre látható halálos ítéleteket átszámítjuk egyenként l5 évi börtönre (a kitöltött vizsgálati fogsággal együtt), akkor a British Museum legrégibb múmiájának életkorát kapjuk végeredménynek.

— És hány tagja van a *Serény Múmiák* klubjának?

— Kettő. Szép. Nem? Az egyik a Nagy Bivaly. Nem szabad hozzá beszélni, csak akkor, ha ő megszólít valakit. Épp úgy viselkedik, mint ön, Mr. Irving.

— Igen... Hm... No mindegy...

— És ha valaki mégis szól hozzá, akkor esetleg hasba szúrja.

— Ezt nem tapasztalhatta nálam, kedves José.

— Igaz. De ön még olyan fiatal.

— És ki a másik?

Fülig Jimmy arca elborult.

— Piszkos Fred, a kapitány.

— Az milyen ember?

— Rémes.

— Mégis.

— Neki van a világon a legtöbb esze. Fukar, kegyetlen, mogorva, és semmitől sem riad vissza, ha pénzről van szó. Mindenkit becsap, mindenből hasznot húz, senkivel sem barátkozik, egyedül járja a világot, és mint a neve is mutatja, teljesen piszkos.

— És a Nagy Bivaly a barátja?

— Gyűlölik egymást. Tíz év előtt egy osztozkodáson összevesztek, a Nagy Bivaly revolvert rántott, de Piszkos Fred kése gyorsabb volt. A Bivaly két teljes hónapig élet–halál között lebegett. Akkor megfogadta, hogy addig tartózkodik a rum élvezetétől, amíg Piszkos Fredet nem öli meg.

— És... maga szeret így élni?...

— Hát, nem lehet másképp...

— Képzelje el, hogy én szerződtetem udvari mesélőnek! Ugyanis St. Antonio de Vicenzo Y Galapagos főherceg vagyok, a Boldogság Szigetek uralkodója.

— Felség, nem meglepetés számomra, hogy ön uralkodó. Már első találkozásunkkor ösztönösen éreztem, hogy egy jó házból való fiatalemberrel állok szemben.

— Én a Boldogság Szigetek uralkodója vagyok. Székhelyem Almira, a sziget-ország fővárosa. És irigylem magát. Egyszerűen leszáll majd a hajóról, és elindul zsebre dugott kézzel, fütyörészve az utcán, a kikötőben... Nyugodtan sétál. Nem vagyok nagy birodalom uralkodója... és mégis úgy érzem, hogy helytelen, ha a sors kegyelméből elfoglaljuk a trónt, mielőtt megismernénk közelebbről az embert. Ez oly kézenfekvő...

„Kézenfekvő — gondolta Jimmy. — Húszéves elmúltam, és sohasem mondtam még ki ezt a szót, hogy *kézenfekvő*...”

— És?... — kérdezte lázasan csillogó szemmel Mr. Irving. — Mi történik, ha új csavargó érkezik a kikötőbe? Hogy juthat el a „klubországba”?

— Hát nem könnyű az érvényesülés. Összeköttetéseket kell keresni... Ajánlásokra hivatkozni...

— Maga tud megfelelő összeköttetést... az alvilág „jobb köreihez”?

— Én? Olyan tekintélyem van Szingapúrban, mint egy magántitkárnak.

A magántitkári munkakört Fülig Jimmy mindig rendkívül nagyra értékelte. Nem tudta, hogy miben áll egy ilyen ember ténykedése, de úgy képzelte, hogy jól öltözködő, érdekes arcú úrnak kell lennie, igen nagy fizetéssel.

— És ha én... megkérném... hogy könnyítse meg... a helyzetemet... amennyiben az lenne a tervem, hogy...

— Hogy képzeli, Mr. Irving, hogy elvegyül Szingapúrban?

— Figyeljen, jóember, és ne kérdezzen, mert az nem ildomos...

— *Ildomos!* Ezt sem mondtam még soha. Pedig milyen kézenfekvő szó.

— Beszéljünk bizalmasan, ön megérdemli, mert hűséges és tekintélytisztelő alattvaló. Én egyetlen lépést sem tehettem eddig nevelőm és Isten kegyelméből rokonom, néhai Mr. Gould, illetve Fernandez régensherceg nélkül. Saint–Cyrből csak a katonaiskola komor épületét ismerem, Londonban a királyi palotát és a Buckingham–kastélyt. Itt laktam.

— Kézenfekvő — mondta, és belefújt a lornyon üres csöveibe.

— Az utcára csak hintón vagy autón jártam, mindig kísérettel és kizárólag főútvonalakon. Most először hozta úgy Mr. Gould balsorsa, hogy egyedül vagyok. És Szingapúrban is egyedül szállok partra. De a kikötőben már vár a szingapúri udvartartásom. Palotánk van ott. A mindenkori uralkodó a Boldogság Szigetek két legnedvesebb hónapja idején megpihen Szingapúrban. A cselédség nem ismer. Kétéves korom óta nem láttak.

— Azóta Felség sokat változhatott.

— Csak hallgasson végig. Itt van most életem egyetlen, talán utolsó alkalma, hogy azt tehessem rövid ideig, amihez kedvem van. Látni akarom az utca népét, a polgárokat és az alvilágot. Elkerülöm a kiszállásnál az udvartartást — vágta ki diadalmasan.

A csavargó elképedt.

— De ha nem érkezik meg, akkor felforgatják önért egész Szingapúrt.

— Ez az... Egy teljes hónapig kell Szingapúrban maradnom, amíg elfoglalhatom a trónt. Két napot magamnak óhajtok. Az embernek. Érti? És addig, hogy békén hagyjanak, hogy ne kutassanak utánam, és úgy élhessek, ahogy kedvem tartja, maga, idegen, helyettesít engem... Na mi az?

— Csak köhögtem... a tea... és a meglepetés...

— Ön kiszáll a hajóból, és ahol díszes sorfalat lát, zsakettes, egyenruhás urakból, oda megy. Gomperez Hidalgó, akit szintén nem láttam még soha, az udvarmester várja. Elviszik a kastélyba. Ott azután csak mondja, hogy gyengélkedik. Sétálgasson, olvasson...

— Ezt talán mellőzném...

— Szóval ha bármit kérdeznek vagy kívánnak, mondja azt: „most nem aktuális... majd egy–két nap múlva...” Nem csinálhat hibát. Ha hibát csinál, az sem baj. Majd én rendbe hozok mindent.

— De Felség... hogy én... ilyent...

— Nem felelős semmiért. Mint uralkodó úgy látom jónak, hogy fennforgó különleges okok miatt képviseltessem magamat néhány napig.

— Fennforgó... fennforgó... ez... mindenesetre jó szó... De hát ezért becsuknak...

— Én parancsolom, tehát semmi baja sem eshet! Ön segít abban, hogy két napig az alvilág egyszerű egyénei között éljek, és én megkóstoltatom magával, hogy milyen az, ha valaki uralkodó...

— De hát az én külsőm igazán nem fejedelmi... Leszámítva a lornyettet... Ez fennforgó... És ildomos... de hát egyébként esetleg...

— Mr. Gould ruhái közül a hajó szabóműhelyében gyorsan rendbe hoznak vagy két öltözéket. Tehet vagy beszélhet, amit akar. Nem baj, ha azt gondolják majd egy—két napig, hogy az uralkodó ostoba.

— Amíg én helyettesítem, felséged, addig ez a hír nem terjedhet el.

— Azt hiszem, ön jobban beválik az udvartartásban, mint én a csapszékben.

— Ott nem is könnyű érvényesülni.

9.

Másnap a hajó Parangan–szigetnél kikötött. Már látszott messze Szingapúr. Az egyszerű szénrakodónál még egy bizottság jött a hajó elé, hogy felülvizsgálják a segélyhajó jelentését, és engedélyt adjanak a kikötésre.

A hajón mindenki pompásan érezte magát. Csak éjszakai csuklásról panaszkodtak az utasok, pedig esténként, Palmerston tanácsára, ópiumot kapnak. Érthetetlen.

A hajónaplóban benne van a *Honolulu–Star* helyzete, úgy az északi, mint a déli szélességnek és hosszúságnak megfelelően. Az egyik fűtőnek nyoma veszett, sebesség átlag tizennyolc tengeri csomó. A húszas kabinból eltűnt egy fiókos szekrény.

— Ebben lakott az a bizonyos Mr. Gould, akit tengerész módon temettek?

— Igen.

— Mi lett a szekrénnyel? — firtatta az egészségügyi főtanácsos.

— Nem tudom. Eltűnt. Miért fontos ez?

— Ért ön a könyvvitelhez, Wirth kapitány?

— Keveset.

— Az Angol Bank évi mérlege egyszer két pennyvel hibázott. Teljes három hetet dolgoztak éjjel—nappal, amíg a sok millió font között végre megtalálták a két penny hiányt.

— Na és?

— Kiderült, hogy kétmillió fonttal tévedtek. De csak a két pennyn keresztül jöttek rá.

— Értem. De sajnos a szekrény után hiába kutattam. Megfoghatatlan.

Egy új utas is beszállt a szigeten. Senki sem tudta, hogy mi dolga volt Paranganban. Ő sem. Bonifácnak hívták, és felszállt a *Honolulu–Star*–ra. Hallotta, hogy hajópincér kell, és nyomban jelentkezett. Majd gondoskodik róla, hogy Szingapúrban kitegyék. Nem akart Tahitiba menni, de ha ezt megmondja, akkor Paranganban marad. Zsebre dugott kézzel sétált a fedélzeten.

Egyszerre... Mit tesz Isten! Hiszen ez Fülig Jimmy!

— Hahó!

Az illető megfordult. „Bonifác!" — mondta magában rémülten. Ez az aljas patkány, aki állítólag rendőrspicli is volt. Ez leleplezi a parton! Vége a királyságnak! És leleplezve José Pombio!

— Halló! Fülig Jimmy!

Felemelte a lornyont, és végignézett Bonifácon.

— Itt ordítozás esete forog fenn, úgy látom!

— De Jimmy! Mi ütött beléd?

— Ez a hang nem ildomos. Maga marha!

— Nem nyújtod a kezedet?

— Ezt mellőzöm. Ön összetéveszt valakivel. Nevem a sors kegyelméből José Pombio. Mit kíván, hülye idegen?

— Csak nem akarod letagadni, hogy te Fülig Jimmy vagy?
— Nem értem, jóember. Nem vagyok Fülig Jimmy, hanem José Pombio.
— Azt hiszed, hülye vagyok?
— Ez kézenfekvő.
Megfordult, hogy továbbmenjen, de Bonifác eléje Lépett.
— Mire való ez a komédia?
— Eresszen utamra...
Egy pillanatra Bonifácot bizonytalanság fogta el. Lehet, hogy téved? Lehet, hogy ez nem Fülig Jimmy? Megragadta.
— Várjon...
— Nem várok, jóember... — felelte a rejtélyes utas, és pofon ütötte. Bonifác agya meglódult, a szeme előtt sötét lett, belerezdültek a fogai és elszédült. Az idegen továbbment.
A másik sűrűn pislogott, azután megtapogatta az arcát, és diadalmasan nézett a távolodó felé...
— Most már beszélhetsz! Ilyen pofon csak egy van a világon! Istenemre, ez Fülig Jimmy!
... Alkonyatkor már tisztán látszott Szingapúr, és sorra gyúló lámpái mint sárgás csillagok ragyogtak fel az ég alján.

HARMADIK FEJEZET

1.

Lassan haladt a *Honolulu–Star*. Szingapúr hatalmas kikötője közelinek látszott a mesebeli roppant burának tűnő porfátyol alatt, amely befedte.

— Most a legsürgősebbeket, mosolygó idegen — mondta Mr. Irving.

— Parancsoljon, Felség.

A hajó korlátjának dőlve beszélgettek.

— Ön semmivel sem törődik. Királyok ezt így szokták.

— Akkor én már eddig is király voltam.

— Szilencium!

— Az mi? Szeretném én is mondani.

— Szilencium annyit jelent, hogy csend.

— Megjegyzem. Szaliceum. Ez is jó szó.

— Figyeljen rám, barátom. Százötven éve atyáról fiúra száll a Boldogság Szigetek trónja. Egyik hősünk kiverte onnan az első angol hódítókat, és a spanyol király akaratából azóta családunk a Boldogság Szigeteken uralkodik. Néhai Mr. Gouldról már említettem, hogy Istenben boldogult nagybátyám, Fernandez régensherceg volt. Nem szerettem őt, de fáj, hogy így kellett elmúlnia.

Fülig Jimmy hátán végigfutott a hideg. Eszébe jutott a rejtély, amelyet talán sohasem fog megoldani. Ki volt a halott, akinek kezét visszatolta a lepedő alá? Ki ölte meg Mr. Gouldot? Hová lett a szekrény? És mi volt ez az egész téboly?

— Azt akarom, hogy megjegyezze a legszükségesebbeket — folytatta az uralkodó.

— Semmit sem tud a világról abban a pillanatban, amikor engem helyettesít. Ezt jól jegyezze meg. Semmit! Érti ezt, jóember? Nyolcéves koromig Almirában éltem. Almira a Boldogság Szigetek fővárosa. Azután Isten kegyelméből nagybátyám és nevelőm, aki atyám halála után régensherceg lett, Franciaországba vitt. Itt katonaiskolába jártam. Az utolsó két évben mint az angol király vendége főiskolai tanulmányaimat végeztem. Most váratlanul értem jött a régensherceg. Szingapúrban bevárom anyám fivérét, Almira grófját, Sir Egmondtot. Derék úr. Minden évben meglátogatott, akár Saint–Cyrben voltam, akár őfelségénél, Balmoralban. Szerencsére nincs Szingapúrban, különben nem lehetne elvegyülni az emberek között, mert ő jól ismer. Jelenleg azonban Almirában van.

— Ha megengedi felséged, úgy én is felvilágosítom néhány lényeges tudnivaló dolgában.

— Nagyon kíváncsi vagyok.

— Családomról nem akarok beszélni. Felmenőkről vagy jót, vagy semmit. Bár az én őseim is kiverték annak idején ellenfeleiket, de nálunk csapszék esete forgott fenn, és az ilyen helyeken nem ildomos uralkodni.

— Ön impertinens, de mulatságos alattvaló.

— No lám. Viszont a szingapúri alvilágban igen jó csengésű a nevünk. Keresse fel a barátaimat.

— Például.

— Például ott van a Tüskés Vanek. Az zseni. Tavaly úgy megrúgott egy postást, hogy még ma is tanulmányozzák a klinikán. Ennek mondja meg, hogy a Nehéz Fridolin üdvözli. Jelenleg Martinique–on van. Kérem, írjon fel mindent, ezek igen hasznos tudnivalók.

— Rendben van. Még be is tanulom szó szerint.

— Az lesz a legjobb. A *Kopasztók* klubjában az alelnökkel szívélyes viszonyban vagyok. Együtt időztünk a szumbavai fegyenctelepen. Pléhszeműnek hívják. Nyers, goromba ember, de engem szeret. Most jól jegyezze meg és írja fel: *Batáviában a fogházfolyosón jobbra van egy lépcső, balra a foglár irodája, és a fal végig zöld olaj, sárga szegéllyel.*

— Ez miért kell?

— Csak tessék írni, Felség. Nagyon fontos. Ezt igazán tanulja be, mint valami versikét.

Mr. Irving mindent feljegyzett egy piros noteszba, és elhatározta, hogy meg is tanulja.

— A Velőnek mondja, hogy menjen sürgősen hosszú útra, mert Adenben kiszabadult a Hobbó Fisher.

— Ezt sem értem.

— Majd ott helyben meglátja felséged, hogy ez mind okos dolog, csak jegyezze fel... Úgy.

— Köszönöm. Most menjen, és öltözzön néhai nagybátyám átalakított ruhájába. Jön a révkalauz hajója.

— Hoplá! Felség, ezt valaki ellopta Mr. Gould Fernandez kajütjéből. Okmányok.

És átadta a címeres szarvasbőr táskát. Őfelsége a belső zsebébe tette. Ezek Fernandez régensherceg diplomáciai levelezését tartalmazzák. És most nem érdekelte a diplomácia.

— Köszönöm!

— Felség! Használja jól ki az összeköttetéseimet! Szerencse fel!

— Önnek is, barátom.

Őfelsége kezet nyújtott. Fülig Jimmy szeretettel megrázta, és adott még egy utolsó bölcs tanácsot:

— De a legjobb összeköttetés az alvilágban mégis csak egy jól irányzott ökölcsapás. Ez aztán igazán kézenfekvő, Felség...

2.

Őfelsége, mielőtt a hajó kikötött, Fülig Jimmy tanácsára vásárolt egy elég tiszta, de kopott ruhát, egy pár kitiport cipőt, trikót és sapkát. Jimmy, igen hosszas rábeszélésre, nekiadta az altiszti revolvert és az ólmosbotot. Az utóbbi felől rövid szakoktatást tartott.

— A bal belső zsebbe tegye, Felség, úgy, hogy a szíj felül legyen.

— És ez mire való?

— Hogyha baj van, kissé mozgatja a vállát, és akkor a hóna aljával megérzi, hogy helyén–e az ólmos. Ez egy nyugodt érzés. Az ember közvetlenebbül tárgyal a felekkel.

— Azután?

— Hát amikor komolyabb érvekre kerül a sor, az ember úgy tesz, mintha hanyagul vakarózna, a melle közepén kezdi, lassan a válla felé irányul ez a vakaródzás...

— De ez nem szép. Vakarózni!

— A külvárosban még nem zárja ki az általános műveltséget. Szóval ha a kapirgáló ujjak megérzik a szíjat, akkor suhi!...

— Mi az, hogy suhi?

— Nyolc napon túl gyógyuló, mintegy tizenkét centiméteres zúzott seb, véraláfutásos elszíneződéssel, helyenként a koponyacsonton kisebb repedések.

— Köszönöm.

— Szóval ugyanazzal a mozdulattal, amivel rántja, máris lecsapni a bottal! Éspedig úgy, mintha kalapot csapna a zsebéből a másik ember fejére.

— Szörnyű lehet ez az ütés. Esetleg halált is okozhat.

— Ilyen jó eredményre eleinte ne számítson, Felség. A fő, hogy csak egy mozdulat legyen az egész. Így van a pisztollyal is. Rántás közben, még combmagasságból lőni.

— Tudja, jóember, hogy a verekedés, úgy látszik, éppolyan rendszeres és célszerű tudomány, mint a harcászat?

— Mindig arra kell vigyázni, hogy maga üsse az elsőt, Felség. Ez nagyon fontos.

— A katonaiskola szerint is az a harcoló fél van előnyben, aki magához ragadja a kezdeményezést.

— És egy söröskancsót vagy széklábat. Aztán durr bele!

— Az mi?

— Olyasmi, mint a suhi, csak később gyógyul, és a sértett munkabírását erősen csökkenti... Mindig gyorsnak lenni!

— Napóleon szerint is a gyorsaság fél siker...

— Tüskés Vaneknek is ez a véleménye. Úgy mondja, hogy az nevet utoljára, aki először üt...

— Azt hiszem... ilyesmire nem kerülhet sor... Egy uralkodó mégsem mehet ilyen messzire a tapasztalásban.

— Azért nem árt az ilyent tudni. A karmatlai Radzsa is igen nagy úr, és szintén széttekintett egyszer álruhában Hongkong kikötőjében. Senki sem merte megérinteni, amikor megmondta a rangját. Na de amíg megmondta!... Ott mi volt! Egy ideges ismeretlen valamilyen okból odament az álruhás Radzsához, és hirtelen negyvenháromszor pofon ütötte, úgyhogy nem is volt idő bemutatkozáshoz. Azóta a Radzsa csak úgy megy végig a kikötőnegyedben, hogy hírnökök járnak előtte, akik szétkürtölik nevét és hatalmát.

Mr. Irving, miután partra lépett, elsősorban zsebre vágta a kezét. Ezt mindig is nagyon szerette volna. De hogy tehetne ilyesmit egy uralkodó? Különösen utcán. Amikor zsebre dugott kézzel elvegyült a Raffles Street áradatában, és nekivágott vaktában Szingapúrnak, nyomban megértette, hogy az emberiség zöme miért nem készül az uralkodói pályára. Micsoda öröm! Két lábon járni az utcán, lökdösésben, egyedül!

Zsebre dugott kézzel!

Valaki nekiment, hogy a falnak tántorodott.

— Bocsánat — mondta az illető, és elsietett.

Először életében kutyába sem vették. Valaki rászólt, hogy ne bámészkodjon, a mindenségit, egy rendőr nem durván, de erőteljesen félretolta a kapitányság kapuja elől, mert éppen autó gördült ki az útra. Szemtelen utcai árusok az arca előtt rázogatták holmijaikat, egy bolt előtt valaki megragadta a karját, és százféle áru nevét karattyolta...

Csupa főbenjáró bűn...

De milyen gyönyörűség!

Kiült egy kávéház elé. Egyszerű, kispolgári hely volt, ahol néhány savanyú arcú ügynök, egy—két kiskereskedő és három japán díszműárus képviselte az üzlet esti forgalmát.

Vizes kávét ivott, olcsó süteményt evett hozzá, és úgy érezte, hogy ez volt életének legjobb ízű étkezése. A pincér is ott álldogált mellette, de az utcára bámult. Később megkérdezte a királytól, hogy hajlandó–e betársulni egy fogadásához a vasárnapi lóversenyre? Kombinált fogadás, és ha öt futamból csak kettőt nyernek, már van min osztozni. Inkább leereszkedő és pártfogó volt a hang, amelyen a pincér megszólította az ágrólszakadt fiút. Őfelsége betársult a halmozáshoz, és amikor a pincér megkérdezte, hogy hová juttassa az esetleges nyereséget, azt mondta, hogy majd megírja Tahitiből a címét, de az sem baj, ha elosztja a szegények között.

Jó közérzete szinte mámorossá fokozódott, amikor a pincér tömören marhának nevezte őt. Először életében nevezték marhának! Ez is lehet öröm. Fütyörészve haladt tovább a főútvonal áradatában.

Eddig nem is sejtette, hogy fütyülni is tud. Mikor fütyörészhet egy uralkodó? És hol? Az utcai automatáknál sorban megállt, és bedobálta minden aprópénzét, húzta a fogantyút, nyomta a gombot, míg végül százötven főnyi csődület kísérte egyik automatától a másikhoz.

Az emberek nem értették, hogy a buzgó fiúnak mi szüksége van negyven cipőfűzőre, húsz csomag gyufára, tizenegy doboz púderre, de ami a legkevésbé világos: miért dobat ki egy mérlegből tizenhét jegyzéket hiteles testsúlyáról?

— Hé! Fusson!

— Jön a rendőr — kiáltották többen is jóakaratúlag, mert a hibbantakat tisztelik Keleten.

— Hej! Mit csinál itt? Mi?! — kérdezte a rendőr.

— Mérem magamat.

— Na és? Talán elromlott a mérleg?

— Nem.

— Akkor mi a fenét rángatja folyton?!

— Hogy kiessen egy cédula.

— Gyűjti a súlyát?

— Szétküldöm az újévi üdvözleteimhez mellékelve ismerőseimnek.

— Hallja! Maga részeg? Hordja el magát!

— Jóember, ön nem olyan hangon beszél...

A tömeg hullámzásba jött, elsodorták a fiút, és a rendőr sehogy sem férkőzhetett közelebb... Jóindulatú ismeretlenek, akik éppen mellette álltak, szinte sorfallal vették körül, és vitték.

— Menjen, fiatalember — mondta jóakarói közül az egyik.

— Ne kezdjen a rendőrökkel — korholta szelíden a másik.

Ez jólesett neki. Szereti a nép. Újdonsült barátai egy mellékutcába tuszkolták. Négyen voltak. Köztük egy vörös hajú, térdnadrágos, sápadt, vézna külsejű fiatalember.

— Csak menjen, barátom.

— Köszönöm, barátaim... Igazán jólesik, hogy féltetek. Derék emberek vagytok.

— Szóra sem érdemes — mondta egy kis kövér nyájas mosollyal, és otthagyták, miután udvariasan megemelték a kalapjukat.

A legközelebbi sarkon egy rúzs— és egy púderautomatát fedezett fel. Benyúlt a zsebébe... És elhűlt. A pénztárcája hiányzott! Kétrészes bőrerszény volt. Egyik felén nyílt a bankjegyek rekesze, másikon az aprópénznek való.

Ötezer dollár volt benne!

Most már eszébe jutott, hogy a négy jótevő nem ok nélkül préselte... Az a sovány sörtehajú egy pillanatra mintha hozzáért volna a zsebéhez. És biztosan kilopta a pénztárcáját. A címeres táska a belső zsebében megvolt. Érezték, úgy látszik, hogy hol a pénz.

Utánuk futott!

Először életében futott, de most nem érzett gyönyörűséget. „Ez hát a nép szeretete” — gondolta futás közben keserűen.

— Megállni! — kiáltott utánuk, amikor meglátta őket a sarkon.

A négy ember visszafordult, nyugodtan, tempósan.

— Mi van? — kérdezte a sörtehajú.

— A pénztárcám... eltűnt...

— Na és? Azt hiszi, hogy tolvajok vagyunk?!
— Maguk lökdöstek jobbra–balra!
— Vigyázzon a szájára!...
— Kérem... ha nem tudnák, hogy ki vagyok...
... Pontosan az történt vele, ami a Radzsával. A cingár, sápadt fiatalember pofon ütötte. De hogy! Fejedelmi pofon volt! Az első pofon, amit életében kapott. De ennek nem örült.
A vékony kar boszorkányos lendületét nem is látta, csak valami tompa puffanással egyszersmind sok csillogó pont szökellt fel a szeme előtt, hogy fejjel a falnak repült, és fél térdre esett. Fel akart emelkedni.
— Én egy...
A kis kövér botja végigvágott rajta, hogy őrjítő fájdalmat érzett a hátán, és egy rúgástól lerepült a gyalogjáróról.
— Nesze! Majd adunk neked! Meggyanúsítani a rendes embereket!
— Hálátlan fráter.
A négy ember befordult a sarkon, és... És röhögve futottak, ahogy csak a lábuk bírta.
... Lassan feltápászkodott. Mindene sajgott. De talán a legjobban az fájt, hogy létezik ilyen mélységes romlottság, amilyenről eddig fogalma sem volt.
Egy rendőr állt mellette.
— Ejha! De ellátták a baját!
Az orrából vér folyt, és a szája sarka is felrepedt.
— Ellopták... a pénztárcámat...
— Mennyi pénz volt benne?
— Ötezer dollár.
— Elmenjen innen! Ha bolondot űz belőlem, hát megjárja.
Ötezer dollár nem ilyen ficsúrok pénztárcájában van.
— Nézze, jó ember, most már úgysem csinálom tovább, én St. Antonio uralkodó főherceg vagyok.
— És kicsoda, ha józan? Mi?
— Kérem, vezessen a St. Antonio—palotába. Valahol egy dombon van a városon kívül.
— Ott ni! Láthatja innen, ha az utca végén a kis ház teteje fölé néz... De ezt a hülyeséget hagyja abba. Elég a viccből.
— Nem hiszi, hogy ezt komolyan állítom?
— Lehetséges. Már volt rá eset, hogy hülyére vertek valakit...
— Hagyja abba ezt a modortalan hangot, mert megjárja!
— Másképpen, hé! Mert aztán maga járja meg! Nézd csak! Igazolja magát!
— Ott fenn a palotában majd igazolnak.
— Hát ide hallgasson! Énnekem kötelességem minden bejelentett adatot ellenőrizni. De ha...
— Figyelmeztetem rá, hogy minden tiszteletlen szóért felelni fog!
A rendőr az ajkába harapott. Mit lehet tudni? Az ördög nem alszik.
— Menjünk — mondta csendesen — , de ha becsapott, hát megjárja!

A herceg ment elöl. Az orra vérét szárítgatta egy kendővel. A szívós bot ütésétől felrepedt hátán a kabát. „No, ha ez herceg... — gondolta a rendőr — akkor én indián főnök vagyok." A St. Antonio—kastély dombon épült, és dús, őserdőszerű park fogta körül a krémsárga, csúcsíves épületet. A rendőr csengetésére egy lakáj nyitott kaput.

— A London Square—i poszt vagyok. Ez az ember azt állítja, hogy a St. Antonio–kastélyban igazolják — mondta a rendőr, s a sáros szakadt ruhájú hercegre mutatott.

— Ide hallgasson, lakáj — szólt közbe nyugodtan, friss csengésű hangon a fiatalember. — Én St. Antonio uralkodó herceg vagyok. Aki ma megérkezett ide az én nevemben, azt megbíztam, hogy helyettesítsen...

A lakáj vállat vont.

— Nem érkezett ide ma senki.

A herceg idegesen toppantott.

— Eh! Hát akkor bizonyára még mindig a városban időzik az az ember a kíséretemmel!

— Ismétlem: nem értem, amit ön mond, fiatalember.

— Mára várták ide a herceget, és...

— Nem vártak ide mára senkit...

— Tudhattam volna, hogy mesebeszéd — dünnyögte lihegve a rendőr.

— Jól gondolja meg, lakáj, hogy mit mond, mert ezért felelni fog!

— Kérem, én nem ijedek meg az ön fenyegetéseitől, de biztosíthatom, hogy nem vártunk ide senkit. A kastélyban csak a kiszolgáló személyzet tartózkodik, és Mr. Greenwood tanár.

— Ember! Miért nem mondta azonnal! Greenwood! Ő jól ismert... Két hónap előtt az angol királyi udvarban fogadtam.

— Ma érkezett, és alszik éppen.

— Hozza ide! Keltse fel! Rohanni fog!

A lakáj elment. A rendőr habozva nézett St. Antonio hercegre.

— Ez az ember igazolni fogja, hogy ön... Mr. izé... uralkodó?

— Minden kétséget kizáróan.

— Hm... Hogy kerülhet egy uralkodó ilyen helyzetbe? Ilyen ruhában?

— Nem hallotta ön a napkeleti uralkodó, Harun al Rasid történetét, aki álruhában járt az alattvalói között?

— Nem szeretem a rajzfilmeket. Káprázik a szemem — felelte a rendőr kissé bizonytalanul.

— Ne féljen — mondta kacagva a herceg. — Önnek nem eshet bántódása. Kötelességtudó, ha kissé ingerlékeny is. Gyanakvása nem sért, ez a tulajdonság fontos egy rendőrnél. Megjutalmazom, és valami kisebb kitüntetést kap, mert mégiscsak utánajárt az ügynek...

„Kedves fickó — gondolta a rendőr — , akár hülye, akár uralkodó."

— Mindenesetre jó lenne, ha igazolnák.

— Ne féljen, jóember. Greenwood igazol, és akkor kap az udvaromban egy pohár igazi angol sört.

„Bárcsak uralkodó lenne” — gondolta a rendőr, mert szomjas volt.

De a Gondviselés ezen a napon úgy akarta, hogy a tikkadt rendőr ne igyék a St. Antonio hercegek angol söréből. A lakáj visszatért, és egy ősz hajú, nyájas arcú urat előrebocsátott a kapuszárnyak között.

— Itt van az a bizonyos fiatalember, Mr. Greenwood.

— Halló! *My teacher!* — kiáltotta boldogan a herceg, és tárt karokkal közeledett a tisztes külsejű tanárhoz. — *I am happy*, Mr. Greenwood!

De a tanár nem viszonozta az örömkitörést, hátrahökkenten nyújtotta ki a karját.

— Mit óhajt, kérem?!...

— De... Mr. Greenwood... Mit jelentsen ez...

— A... azt állítja, hogy nem ismeri?...

— Honnan ismerném, kérem?. — hebegte a biológus ijedt jóakarattal.

A herceg egy pillanatig úgy érezte, mintha a koponyáját egy roppant, láthatatlan kéz feszítené a közepénél kétfelé, hogy szinte érezte a homlokát recsegni.

— Mr. Greenwood... — hebegte. — Mr. Greenwood...

— Igazán sajnálom fiam, mert kétségbeesettnek látszik, de csakugyan nem ismerem — mondta szomorúan. — Honnan kellene ismernem?

— Balmoral... ön Balmoralban volt két hónapja...

— Ez igaz! Várjunk csak!... És ott találkozott volna velem? St. Antonio főherceg környezetében?

— De hiszen én vagyok St. Antonio főherceg! Mr. Greenwood! Miféle tréfa ez?

A tudós eléje lépett, és hosszan, kutatóan nézte a szemét.

— Szegény fiú... Nem fáj a feje olykor?

— Mr. Greenwood! — kiáltotta sápadtan. — Ez a félreértés eloszlik egyszer, és akkor én önt felköttetem. Mert ön egy gazember! Egy hitvány gazember!

A lakáj és a rendőr egyszerre ragadták meg, de Greenwood rájuk kiáltott.

— Ne merjék bántani!... Szegény... elmebeteg.

Most valami egészen váratlan dolog történt.

A herceg zsebre dugta a kézét, és nevetett. Szívből, jókedvűen. Erre már a rendőr és a lakáj is részvéttel nézték, pedig olyan egészséges, derűs kacagás volt ez, olyan pajzán, tiszta, csengő hangsorozat, mintha felséges tréfát hallott volna.

— Mit nevet? — szólt rá idegesen a rendőr.

— Arra gondoltam, hogy nagyapám örök időkre megszüntette a bennszülöttek testi fenyítését. És én önt, Mr. Greenwood, Almira főterén akasztás előtt rinocéroszbőr korbáccsal addig veretem, amíg nem mondja el százszor, hogy: „Szegény elmebeteg!”

NEGYEDIK FEJEZET

I.

Akkoriban lejöttem a hajóról, akkor elhatároztam, hogy naplót írok. Ez akkor úgy volt, hogy előzőleg leereszkedőn csevegtem egy utassal, mert akkor már felvettem a sors akaratából nevelő lett halottnak néhai ruháit...

Mindegy. Szóval. A fő, ahogy mondani szokják, a szépirodalom. Mert naplót írni, ez később kiderül, mint egy tettes: az szépirodalom.

Akkor kisült egy nagy marhaság. Mert a sors kifürkészhetetlensége következtében kifolyó halottnak ruháit megfelelőre átalakíttattam egy szabóval, aki utazott a hajón. De arra kise gondolna, hogy a halottnak inge is van. Azt nem renoválták, úgyhogy szűk volt. Ki is hitte volna egy ekkora nagy megboldogultról, hogy kis nyaka van ingben? A kis nyaka van ingben? A kis nyak az ingét, az ingének, ingnyakának. Alighogy megfulladtam tőle. Ebből. Ettől.

És még a cipő. Olyan óriási ember, és nem ment rám. Rá. A cipő rá a lábamra nem ment. Csak aligéppen.

Ezzel szemben állt a nadrág. Azt burnusznak csavarhattam volna magam köré, mint az arabok, miután már benne voltam.

Akkor ezt a szabó átalakította. De már a kalap karimája a vállamig ért. Azt kézbe vittem. Őfelsége a sors kegyelméből pénzt is adott, és mondta, hogy kiszálláskor majd keressem Gomperez hídlakót. Hídalvót... Higadolt... Ez spanyol cím, de nem is kell keresni, mert ők figyelik, hogy hol száll le az Irving, aki én vagyok, a király.

Ez nem könnyű dolog az ilyen naplóírás, de majd belejövök, mint úrifiú a pofozkodásba.

Előzőleg még társalgottunk őfelségével, mert szeretett velem társalgani, gozni, logni (ez a jó!)

— Magának érdekes élménye lesz — mondja ő.

— Előre örülök — mondom én. — Szeretem az élményeket. Legutóbb Kairóban volt ilyen, de mind a három sofőr felépült.

Erre jót nevetett, mivel szokása neki ez. Ezneki.

— Vigyázzon — mondja ő — , hogy olyasmibe ne téveggyen, amit tudni köll. Ígypéldául főbbenjáró eseteit.

— Tessékcsak kitanítani a tényállásra, vallani aztán tudok — mondom én.

— Elsősorban tudni kell, hogy a szigetet egy Warins nevű kalóz fedezte fel százhetven éve. Ő ott mint kalóz uralkodott a benntszülötteken, akik igen szerették, mert sokat rabolt, gyilkolt ez a Warins, de jó volt velük.

— Mi lett ezzel a Warinssal? — mondom én.

— Dédapám elfoglalta a szigetet, uralkodott, és Warinst elűzte. De az utódai azóta is harcolnak otthon. Azt mondják, nekik dukál, a trón jár nekik.

— Ez marhaság — mondom én.

— Csak lassan. Mert van még trónkövetelő — mondja ő.

— Szóval több is forog fenn — mondom én.

— De mennyire. Nagyapám idején az egyik Warins fellázította a benntszülötteket, mert ezek igen szeretik a Warinst. Warinsokat. Nagyatyám egy száll jogarban menekült a szigetből. Ről. (Nem kívánt törlendő.) Ezt az időt felhasználta egy Alvarez nevű volt ügyvéd és dipol dilpot diplomata. Gyűjtött sok söpredéket Szingapúrban. És amerikaji segítséggel megtámadta Warinst. Éjjel. Elfoglalta Almirát. A seprüdéket felfegyverezte, és akkor ezek voltak a katonaság. Alverez köztársaságot csinált Almirában, és ő lett az elnök. Akkor amerikai pénzt kapott, csinált üzleteket, hotelt meg autóbuszt, és bekerült a hajózási vonalba, és csináltak az amierikaiak egy új propres propes prosperityt. (Az egy nagy cég New Yorkban.) Azután lett nagy harc közte és Warins közt, de a papám rájuk tört, mert közben toborzott hajót és legénységet, és mind a kettőt megverte, elfogta. Újra papám lett a trón királya. És a bíróság Alvarezt is Warinst is azonnali kivégzésre kötelezte. Ámde Alvareznek papám kegyelmet adott, mert ő mégsem volt rablógyilkos kalóz. Őt nagyon összeszidták, és száműzték örök időkre, kitiltották a szigetből.

— Ez velem is volt — mondtam közbe neki —, de engem két szigetről tiltottak ki. — Azok melyek?

— Anglia és Dél—Amerika. De a többi szigeteket látogathatom.

— Igen?

— Igen. Csak nem sűrűn. Korlátoltan partra szállhatok.

— No hadd folytatom.

— No hadd.

— Ezeket magának tudni kell. Alvarez volt elnököt száműzték családostál. Tól. A szigetrelépés halálosan tilos volt számára, és az általa kitalált törvényeket felfüggesztették. Mivel Warins nem talált ki törvényeket, ezek helyett őtet magát függesztették fel személyesen. Rangjához méltójan, egy igen előkelő pálma koronájára. Mer őtet minden egyéb országban is felfűszték volna kalózos bűnök, gyilkolás, haláltokozó emberölés, rablás, gyújtogatás és sok más becsületsértés jutalmául. (Igazán nem könnyű egy ilyen naplóírás.)

Ilyeneket mesélt a hercegi király, aki ezenfelül uralkodó volt. Én meg hallgattam, mert ezeket nekem tudni illik. Ildomos...

— És akkormikor Alvarezt számosan űzték, viszont ezzel szemben Warins nevű kalózt felfügesztették, több tárgy nem lévén trónkövetelőzőben? — mondom én.

— Egy maradt. A halálrakötelezett kalóznak a fia. Ezt néhány éve elfokták a Hollandiaok, a Hollandusok. Ő még igen picinyke volt a harcok idején. Benntszülöttek rejtegették, és később ő is nagy rabló lett. Amikor elfokták felnőt korában, akkormár neki is sok vaj volt a fején. Bob Warins fiatalember, de máris szép sikert ért el a rablógyilkosi pályán. Úgyhogy tizenöt évre büntették őt. Akkor megesküdött a főtárgyaláson, hogyha kiszabadul, megöli a sziget uralkodóját az összes St. Antoniót és minden Alvarezt, és ő lesz az uralkodó, de erre vajmi alig van ha, aligha van kilátás, mert jól ül a kényszermunkában.

Ennyit mesélt és azt is, hogy Sir Egmont, a sziget miniszterelnöke, aki őt jól ismeri, mert az anyjának a fivére és jó ember. Ez nem jön Szingapúrba persze, mert akkor nem lehetne a heccet csinálni. De ha szó van róla, tudjam, hogy ő a sziget örökös miniszterelnöke, apjának tanácsadója, ősz, magas úr, a homlokán egy régi kardvágásból kifolyó forradás képez. Ered. Forradt homlokán egy régivágású kardhely van. Ő nem megy el sohasem Almirából, ha beszélnek, akkor ezt tudjam.

Akkor én ez megértem, és kikötött a hajó, viszont megfulladok a szűk ingben, ez rémes. *(Folytatása következik.)*

ÖTÖDIK FEJEZET

A rendőr szelíden megfogta a fiú karját.

— No jöjjön.

A herceg követte, mint valami alvajáró. Ismét a városban jártak, és egy kocsma előtt vitt el az útjuk. A rendőr megnézte az óráját.

— Húsz perce lejárt a szolgálatom. Mi a véleménye egy pohár sörről?

— Nem ittam még sohasem szeszes italt, és különben sincs pénzem.

— Ne törődjék semmivel! Én megvendégelem.

A herceg szelíden megrázta a fejét.

— Ön nem vendégelhet meg egy uralkodót. Köszönöm, jóember.

„Ki látott még ilyent? Ha igazán király lenne, akkor sem csinálhatná jobban. Szegény..."

— Mióta érzi ezt a furcsa izét a fejében?

— Én király vagyok!

— Jól van, no! Hát jöjjön egy korty sörre... Uralkodó is megteheti. Oroszlánszívű Richard nemegyszer ivott a közlegények borából, amikor keresztes hadjáratba ment.

A fiú nagy bölcsen megfogta az állát, mint aki fontolóra vesz egy figyelmen kívül hagyott érvet.

— Igaz — felelte azután — , egy angol király példája irányadó lehet.

Bementek a csapszékbe, és a söntéspolcnál sört rendeltek.

— Most majd eljön velem, barátom, valahová, ahol nyugodtan pihenhet kissé.

— Ön megőrült, jóravaló rendőr! Sürgősen igyekeznem kell Almirába jutni, ahol rendbe hozok mindent. Azután következik a vizsgálat, és jaj lesz a bűnösöknek, még akkor is, ha Szingapúrba szöktek, mert az angol király igen jó barátom, és könyörtelenül kiszolgáltatja őket.

— De a Boldogság Szigetekre nem lehet csak úgy eljutni. Hiszen az nagyon meszsze van — igyekezett lelkére beszélni a rendőr. — Hajót bérelni oda igen sokba kerül, és más mód nincs, mert úgy tudom, hogy távol fekszik a rendszeres hajóútvonalaktól.

— Igen. Valamikor rendszeres hajójáratok érintették. De amikor a nagyatyám elűzte a lázadó Alvarezt és kormányát, a sziget ismét visszaszerezte a régi előkelő hírét, és elkerülték a hajók.

— Hm... erről hallottam valamit.

— Hallhatott róla, jószívű közeg. Nagy ügyet csináltak belőle undok üzletemberek, akik a forradalmi kormány elnökétől megvásárolták a sziget minden hasznot hajtó jogát, és ezt ez a Don Barrabas Alvarez nevű lator elnök csinálta.

„Csodálatosan ismer minden adatot a rögeszméjéhez" — gondolta a rendőr, és szelíden szólt:

— Nem juthat el oda, fiam. Higgye el! Most majd elkísérem egy csendes intézetbe, ahol nyugtalan uralkodókat ápolnak.

A herceg döbbenten lépett hátra.

— Maga közeg! Csak nem akar engem beszállíttatni a bolondokházába?

— Ugyan, dehogy... Hopp!

A herceg mint a villám, úgy ugrott ki az utcára. Ez volt a legrémületesebb fenyegetés, amellyel megfoghatatlan élménye során eddig szembekerült.

Úgy futott, mintha tigrisek üldöznék, cikcakkban, összevissza, minden sarkon befordult. Nagyszerű, kisportolt szervezete úgy rázta le a köpcös, ötven év körüli, loholó rendőrt, hogy nyomába sem ért. De hátranézni nem mert, pillanatnyi időveszteséget sem kockáztatott, és így vagy félórát rohant eszeveszetten. Pedig már régen sok—sok utca választotta el a rendőrtől.

Kelet nagyvárosaiban az utcák késő éjszakáig forgalmasak, mert a forróságtól szinte lángoló boulevard—okon csak alkonyatkor kezdődik az élet.

Most mi?... Hogy?... Merre?...

Forgott a világ körülötte a pállott, langyos éjszakában.

A külváros felé járt. Nem messze folyót látott, és azt már tudta Fülig Jimmy utasításaiból, hogy ott kezdődik az alvilág. Mit csináljon? Talán Fülig Jimmy valamelyik „összeköttetése" segít rajta, hogy eljusson Almirába. Hol vannak a klubok? Kóválygott...

Mindegy... Az bizonyos, hogy rövidesen tisztázódni fog minden. Nem valószínű, hogy Fülig Jimmy és ivadékai üljenek ezután a St. Antoniók trónján.

Az orra csúnyán feldagadt, a száját torzan meghosszabbította az, hogy felrepedt a szélén. Ruhája véres, sáros és szakadt volt...

És nincs egy fillérje sem. Elsősorban hát megkeresi az alvilágot. Itt van valahol, az bizonyos... Bennszülöttek igyekeztek csoportokban zajongva a külváros felé, kulik rohantak kétkerekű riksákkal, és az izzó, nagy hold világát elhomályosította a dúsan szállongó por. Ez a por behatolt a gallérja mögé, és szúrta a bőrét, összevegyült a verejtékével, és undok, ragadó érzést okozott. És a szomjúság is kínozta. De hol igyon, és mit? Egy fillérje sem volt.

Benyitott az első csapszékbe. Pipák bűze, alkohol és rongyok párája, lárma, csörgés...

— Kérem... kaphatnék egy pohár vizet?

A vendéglős mogorván nézett rá.

— Azt kaphat. Úgy látszik, kapott ma már mást is.

Felhajtotta a vizet és nagyot sóhajtott. Egy zongoraverkli szólt, kültelki alakok és mindenféle fajú nők szórakoztak itt.

— Mondja, vendéglős úr... Ez itt már az alvilág?

— Mi?... Miféle alvilág?!

— Hát... Ahol Szingapúrban klubjuk van bizonyos...

— Elmenjen, amíg jó dolga van! Ide tisztességes emberek járnak! Kerékpárbajnok és állástalan idegenvezetők.

— De kérem...

— Hordja el magát!

... Most már okult. Szó nélkül kisietett. És később még néhány helyről kellett így elsietnie, hirtelen. Mindenki felháborodott a kérdésén. Még hogy alvilág! Csupa zenész, kiskereskedő és iparművész járt erre a külvárosban.

Úgy látszott, hogy Szingapúrban nincs is alvilág. De mit írnak a lapok annyit betörésről, rablásról, razziákról?

Már a folyóparton járt, szabálytalanul épített, düledező vályogkunyhók mentén. Bennszülött és kínai szegények maró szaga terjengett. Szinte rosszul lett. Nyílt tűzhelyek körül, a porban ülve halat sütöttek. Csontvázszerű, lerongyolódott ópiumszívók, mezítelen gyerekcsapat, karattyoló, kócos asszonyok és néhol egy piszkos üveg mögött párákba süppedő, esti fény. Hihetetlenül züllött, rongyos európaiak is jártak erre, rossz arcúak, borotválatlanok, részegek.

A folyón is nyüzsgött a keleti fajból özönlő szapora élet. Dzsunkákon laktak itt a part mellett. A rafiakunyhós, hosszú ladikokban főztek, harmonikáztak, szandált készítettek. A folyóba ömlő csatornák dögvészes köde borult erre a zsúfolt kínai nyomornegyedre.

A hercegnek felkavarodott a gyomra.

Egy ablaknál fekete és sárga lányfejek mosolyogtak rá, citera– és harmonikajáték hallatszott, mellette pincekocsma, földbe vágott lépcsőlejárattal. A sarkon, az út keresztezésénél, fáklyák fénye mellett, hindu fakír tartott szabadtéri cirkuszelőadást. Először kígyót táncoltatott sípszó mellett, azután teleszúrta a testét tűkkel. Ebben az állapotban tányérozott, és közben tövig lenyelt egy kardot.

— Hátborzongató mutatvány! — mondta valaki elismerően a herceg mellett. Őfelsége mohón ragadta meg az alkalmat, hogy ismeretségre tegyen szert.

— Nem is olyan különleges. Kardot nyelni mindenki tud.

— Ilyen kardot?

— Nem hiszem, hogy éles.

— De milyen piszkos! Kész gyomormérgezés!

A fiú ránézett a beszélőre. Furcsa figura volt. Sovány, hosszú, horgas orrú, erős állkapcsú egyén. Az orra hegyén csíptető, amelyről fekete zsinór lógott. Hosszú szalonkabátja majdnem a földig ért, de meztelen lábszárából azért jó darab kilátszott. Fatalpú szandált hordott, mint a bennszülöttek, és irdatlan nagy, fekete karimájú művészkalapja alól ősz, rendetlen hajtincsek lógtak mindenfelé. Nadrágot így az idény derekán egyáltalán nem viselt, de hogy mégis megőrizze a nívót, kézelőjét sűrűn előhúzogatta szalonkabátja hosszú ujjából.

A herceg nem állhatta meg nevetés nélkül. Szomszédja vizsgálódva tekintett rá drótcsíptetője felett.

— Úgy látom — szólt szigorúan — , hogy önt megfenyítették.

— Igen! Aljas egyének ellopták a pénzem, és rám támadtak.

— Ilyesmi előfordul errefelé — bólogatott. — Mutatkozzunk be? Nem szokás, de hát mondhat álnevet is.

— Nem szükséges. Nevem St. Antonio főherceg.

— Trebitsch.

A legcsekélyebb meglepetés sem látszott Trebitsch úron. Mintha errefelé már többször találkozott volna főhercegekkel.

— Jön egy pohár sörre, hercegem?

— Sajnos, nincs pénzem. Ötezer dolláromat ellopták.

— Úgy? Ez kínos — felelte udvarias bólogatással. — No, nem baj, majd én megvendégelem.

— Ön elhiszi... hogy én főherceg vagyok?

— Miért ne? Ha ön elhiszi, hogy én Trebitsch vagyok!

— De én az igazi St. Antonio főherceg vagyok!

— Akkor hát tudja meg, hogy én is az igazi Trebitsch vagyok. De kérem, hogy ez maradjon köztünk!

A herceg éhes volt, fáradt, a szemei égtek, és a lerakódott por kesernyés ízzel ült a száraz ínyén.

— Felséged átutazóban van? — kérdezte társalogva az igazi Trebitsch. — Vidéki rokonai élnek a külvárosban?

— Ellopták az országomat.

— Mik történnek?! És jelentette a rendőrségen? A talált tárgyak osztályára kell menni.

A herceg közel állt hozzá, hogy sírva fakadjon.

— Uram! Értse meg, én csakugyan St. Antonio főherceg vagyok.

— Én viszont esküszöm önnek, hogy az igazi Trebitsch vagyok — körülnézett, azután titokzatosan a fülébe súgta. — A Borneói *Fahéj Tanya* intézője voltam.

Egy pillanatig várt, mint aki elkészült rá, hogy a fiatalember sápadtan hebegi: „Ön... A *Fahéj Tanya* intézője volt?... Egek!"

— Nagyon kérem — folytatta izgatottan — , hogy ez maradjon kettőnk titka... Most jöjjön...

És továbbvezette.

— Kérem én az igazi St. Antonio főherceg vagyok, és ha tréfál...

— Nem tréfáltam. Esküszöm, hogy csakugyan az igazi Trebitsch vagyok, és Borneón a *Fahéj Tanya* intézője voltam...

A herceg végképp elkeseredett. Nagy nehezen találkozik egy jóindulatú emberrel, s az is paralitikus! Mert semmi kétség: az igazi Trebitsch, aki Borneón a Fahéj Tanya intézője volt, agyalágyult.

— Hová készült felséged éppen? — kérdezte udvariasan.

— A... az alvilágot keresem.

— Úgy? — állapította meg örömmel. — Akkor együtt mehetünk. Én is arra tartok.

— ... az alvilágba?

— Hogyne.

— Ahol... a klubok vannak?

— Oda... Minden éjjel ott feketézem.

Kissé nyugtalanul követte az igazi Trebitschet. Már a Szingapúr deltája felé jártak, iszapos föld cuppogott a lábuk alatt, és egy külső pályaudvar sínei futottak a magasra töltött parton.

Már csak olykor tűnt fel egy—egy düledező viskó, és néha sötét alakok osontak el valamerre. Ez félelmetes és titokzatos volt a herceg előtt, különösen a töltés felől kanyargó piros és ibolyaszínű jelzőlámpák fénye.

Hová viszi ez az őrült?

Úgy lépeget itt, nagy orrával, csíptetőjével, állandó nyájas mosolyával, mint egy tisztes nyárspolgár. A több ágra szakadó folyótorkolat felé mélyült a talaj, és cuppogott a lépéseik alatt. Már vagy másfél órája gyalogoltak a kihalt vidéken.

— Hová vezet ön engem?

— Hát ahová mondta, fenség... A... a túlvilágba...

— Az alvilágot mondtam!

— Mindegy, mindegy! — bíztatta nyájasan, rikoltó fejhangján. — Csak jöjjön.

Távoli vonatfütty hangzott elnyújtottan az éjszakában. A herceg megtorpant, lihegve, félájultan az elgyötörtségtől.

— Nem megyek tovább!

— Ugyan... Miért ez a hirtelen elhatározás?

— Nem... megyek... És vigyázzon jól. Én az igazi St. Antonio vagyok.

— Uram, mire esküdjem meg önnek, hogy én viszont az igazi Trebitsch vagyok. Fogjunk össze!

Mit tegyen? Zúgott a feje, és szédült.

— Visszafordulok.

— Fenség!... Ott, százlépésnyire, ahol az a sárga fénypont látszik, elérjük a régi Holland–kikötőt. Ott megtalálja a... azt a bizonyos... izé... világot, amit olyan jól ismerek...

Csakugyan látszott valami ködbe mosódó fénypont néhány száz lépésnyire.

Továbbhaladtak. Kabócák ciripeltek kórusban, és jobbra–balra loccsanások kísérték az útjukat, ahogy lábaik előtt szerteugráltak a békák...

— Kissé egyhangú vidék — magyarázta vidáman az igazi Trebitsch — de kellemes, üdítő séta.

... A mocsaras táj záptojásbűze szinte fullasztó volt. És néha bokán felül süppedtek a sárba. De egyre közelebb értek a fényponthoz, amelyről kiderült, hogy egy lámpa. Néhány földhányás látszott jobbra–balra és a levegő szaga jelezte, hogy a tenger közelében vannak.

Több fénypont is látszott már a dombhullámokon, és a folyó partján egy–egy bennszülött is feltűnt. Dúdolva vagy lábukat lóbázva ültek a folyó felett. Valahonnan szájharmonika és bendzsó hallatszott. Az egyik holtág öblében rozsdás hajótest emelkedett ki a vízből feldúcolva, és moszkitók százezrei döngicséltek. Véresre csípték őket a szúnyogok. Az igazi Trebitsch atyai nevetéssel dorgálta a szúnyogokat.

A herceget ájulás környékezte, és kimerülten suttogta:

— Kérem. .. ismét figyelmeztetem... hogy holnap talán... az egész rendőrség engem keres...

— Nem baj. Itt jól elbújhat, amíg az ügy elalszik.

— De az Istenért! Értse meg, hogy én St. Antonio uralkodó főherceg vagyok. Igazán az vagyok.

A nagyorrú megállt, és méltóságteljes haraggal végigmérte.

— De fenség! Még mindig kételkedik abban, hogy én Trebitsch vagyok! Igazán Trebitsch! Jöjjön! Most már követelem: hogy megbizonyosodjék!

A bódéhoz értek, ahonnan muzsika szűrődött ki, és az ajtaján nagy tábla függött:

HOTEL HALL
A NÉGY BÖLCS SINTÉRHEZ
ÖTÓRAI PÁLINKA
TÁNC! ELŐÉTELEK! BEJÁRAT!
HIDEG–MELEG IDŐBEN NYITVA!

— Csak lépjen be nyugodtan! — bíztatta az igazi Trebitsch. — Úri hely. Igazi szálló hall.

— Hol a szálló?

— Ez csak hall, szálló nélkül. Lakása van mindenkinek, csak hall nincs hozzá. Lépjen be, kérem.

Négy csupasz, meszelt fal. Két hosszú pad, és a háttérben két demizsonnak nevezett hasas, óriási üveg. A vendégek egymás mellett ültek, és combjuk között egy–egy bádogpohár volt a padon, borral vagy pálinkával tele. A kocsmáros két demizsonja mellett állt, és pipázott. Az ablakpárkányon egy néger kölyök szájharmonikázott, mellette egy cingár, bajuszos, nagyon lerongyolódott európai pengette a bendzsót. Fel sem néztek az ajtónyílásra. Hihetetlen közöny jellemezte itt az embereket.

— Hé, Big, egy barátom, aki különben teljesen főherceg, Tulipánt keresi.

— Hát vezesd hozzá — felelte durván a demizsonok tulajdonosa.

Valaki a herceg szemüveges kísérője felé kiáltott:

— Nézd csak! A Buzgó Mócsing!

— Hol jártál?

— Megint az elhelyezőbe viszel valakit?

A nagyorrú sajnálkozó mosollyal fordult a herceghez.

— Ne hallgasson rájuk. Egynek sem volt gyerekszobája.

Kituszkolta az ivó túlsó felén egy gyékényajtón. Vaksötétben haladtak a folyosón.

— Miért hívják önt... olyan furcsa néven?

Az ismeretlen cvikkeres a karjánál fogva vonszolta, de közben baráti bizalommal suttogta:

— Ezeknek azt hazudtam, hogy Buzgó Mócsingnak hívnak. De maga biztos lehet abban, hogy én az igazi Trebitsch vagyok... Csak ne fecsegjen erről. Hadd maradjak inkognitóban.

Ujját tiltóan a szája elé tartotta. Őfelsége még mondott volna valamit, de az igazi Trebitsch ezt súgta:

— Isten önnel... Szegény fiú... Igazán sajnálom... — rebegte, és belerúgott.

... A herceg csak azt érezte, hogy megnyílik alatta a föld... És zuhan.

HATODIK FEJEZET

Fülig Jimmy naplója

II.

Mostan elmondom, hogy mitől írom ezt a naplót. Mer nem egyszerű. Én ritkán írtam akkor még. Elvégeztem négy elemit, mer szülejim már egész fiatalon beírattak. Mit tehet ezellen egy védettelen gyerek, mint én? Negyedik elemiben kétszer is halasztást kaptam, egy évet mindig. De írni mégsem szerettem.

Azonban egy érdekes tényeset mégis erre az elhatározásra juttatott.

Éspedig.

Mijelőtt partra szálltunk, beszélgetést folytattam. Ő mondta, hogy Gomparez, a hídlakó, nem látta sohasem és majd mérges lesz, ha utólag rájön a cserére. Azt is mondta, hogy legyek eccerű és kövezet közvetlen az udvarhoz. És áttatta nekem az első osztályú hajójegyet, a kiszálláshoz. Ő majd a személyzettel. Nekem fájt a lábam, mert a sorskegyelméből szűk halottnak a cipője szorítta totta.

De nagyon. Úgy, hogy a fuldoklás sem zavart akkor már az ing miatt. Miután kiszálltam a hajóból, csak mentem egyenesen és leadtam a jegyemet valakibe. Valakinek. Ott állt mellettem egy nagyon hosszúfejű, vízszemű szigorú úr és akkormikor meglátta a leadott jegyet, mert névre volt a finom kiáltva. Kiállativá. Akkormeg elémállt és fekete hosszú kalapját, olyant mint egy gömbölyű koporsó, mélyen leemelte és akkormár erősen látszott rajta, hogy kopaszodik.

De ő nem ezért jött.

— Bocsánat — mondja ő. — Mr. Irving?

— Személyesen — mondom én.

Ettől meghajolt.

— Én Gombperec hidegló vagyok — mondta szigorúan, és én megnyugtattam.

— Jó, jó, az még a kisebb baj. De ha elém áll, akkor az utasok nem tudnak lejönni a keskeny hídon.

Mer így volt.

Erre elállt előlem, és én folytattam az utat tovább, ő meg ment mellettem. Jobb oldalról egy nagybajuszú, igen öreg tűzoltó állt mereven.

Ahhoz odalép, és mutatja nekem:

— Pollinó tábornok, felség hagyütt, hadügyminiszterje. Minisztere.

Tehát nem tűzoltó. Mondom:

— Agyisten, Pollinó. Hogy van? — mondom egyszerűen és közvetetten, ahogy az uralkodó ogtatott. De ez nagyot nézett nekem.

— Köszönöm, felség. lgen kitűnően.

És sok feketeruhás, fényeskalapú komoly ember jött.

— Na — mondom én — , ne csináljunk itt csoportosulást, mert jön a rendőr.

Ebben úgy látszik az igazat adtak, mert a sok feketeruhás meg tűzoltókülsejű egyén elindultak. Elöl ment a Hildagó. Hosszú lábakkal, mint a gólya, és még mindig egész kopasz volt. Utána én, és olyan volt a sok feketeruhás komoly egyén, mint egy gyászoló rokonság a temetésen.

Röhögtem az egész viccen, mert mi lehet nekem, velem, bajom? Őfelsége majd mentőtanú lesz, és megesküszik, ha kell.

Pollinó tábornok, őfelsége hadügyminisztere, mondja:

— Sir Egmont nem jöhetett felséged elé, gyengélkedik.

— Ugyan. Nincs semmi baja annak. Aszt gyerekkorom óta ismerem, anyám bátyja és kardvágást képez a homlokán.

Hallgattak. Eszek úgy hallgatnak itt feketébe, hogy most még inkább egy temetést juttatnak észbe.

— Készült felséged elé, de gyenge még.

— Ugyan. Csak nem jön el a Bolondság Szigetekről ide, hogy nekem, elém legyen.

— No de — mondja ő — felség nem tudja, hogy a terv megváltozott, és ő elgyött ide velünk mégiscsak?

Derült csapás volt ez nekem az égből, mint a menykő!

— Mit mesél? — mondom én.

— Sir Egmont várja.

Most kéne futni, de körülfog a sok gyászoló rokonság, és elől megy a kopasz higdaló, mint az elhunyt lekközelebbi hozzámtartozója.

Ez asz Egmont felismer. Esz biztos. Te jó Isten. És akkor kiüt a botrány, és amíg őfelsége kiment, addig talán máris lelőnek.

A parton egy motorcsónakhoz érünk.

— Tessék beszállni, felség.

Tiltakoznék, de húsz rendőr áll ott feszesen, és mind rámnéz. Ilyent csak rossz álomban vagy rossz ébrenlétben láttam eddig. A nagy motorosba mind beülünk.

— Hová megyünk? — kérdezem én, a Fülig Jimmy.

— A yachtra. Megváltozott az eredeti program. Azonnal indulunk felséged-del Almirába, hogy elfoglalja a trónját.

No most jól nézek ki. Eddiggis nagy baj van.

De most *(folytatása következik).*

HETEDIK FEJEZET

1.

Őfelsége nem esett keményre. Zizzenés csapott fel körülötte, és ernyedten, kábultan feküdt a szalmán, ahová lezuhant a magasból.

Hűs széláram érintette az arcát, és sustorgó hangokat hallott. A tenger itt van valahol a közelében... Enyhe ringás mozgatta meg...

Hajó! Hogy zuhanhatott egy hajóra a kocsmából?

Valahol, ki tudja, milyen messzeségben, magasan felette az igazi Trebitsch hangja hallatszott le.

— Hej, Tulipán! Új ember érkezett! Három dollárt kapok!

Most a herceg közeléből egy borízű, érdes bariton kiáltott vissza:

— Csak lassan azzal a három dollárral! Előbb megnézem az illetőt! Sok szemrehányást kapok mindenfelől, mert sorra meghal az árud.

— Ez príma minőség! — kiáltott le Buzgó Mócsing, akiről errefelé nem sejtették, hogy voltaképpen az igazi Trebitsch—csel azonos.

— Egy középtermetű, jól táplált, kissé hibbant egyén. Nagyon rokonszenves! Ha csak egy gramm ópiumhoz jutok ma, nem adtam volna el. Három dollárért ingyen van!

Kattanás. Éles fényű zseblámpa világa vetül a hercegre. Mintha ökölcsapás érné a két szeme között, elvakultan, összerándult arccal feküdt a szalmán.

— Ezt összeverték! — kiáltotta mellette a reszelős bariton. — Két dollárt adok érte.

— Disznóság! — üvöltötte vissza Buzgó Mócsing. — Te szívtelen kutya! Úgy beszél egy élőlényről, mintha karalábé lenne!

— Az arcán összevissza repedt a bőr!

— Na és? Nem virágváza, hogy repedten kevesebbet fizess érte! Az ilyent előbb kell mondani, nem szállítás után!

— Vedd vissza, ha akarod! Vagy bedobom a tengerbe! Nekem ne mondd, hogy becsaptalak.

— Kettőnyolcvanért megkapod!

— Kettő!

— Soha! Lelketlen uzsorás! Inkább dobd a tengerbe. De gazságba nem megyek bele!

— Kettőharminc, de egy fillérrel sem több.

— Ötven!

— Hát jó, de ezentúl nem veszek át rossz árut. A Veréb majd felviszi a pénzt...

A herceg képtelen volt arra, hogy egyetlen szót szóljon, amíg az alku folyt. A szeme lassanként megszokta a zseblámpa fényét, amelyet az ismeretlen vásárló alkudozás közben egy árbocszerű rúd szögére akasztott.

... És most tekintsük meg őfelsége kissé káprázó szemével az illetőt, aki két dollár ötvenért, tehát aránylag jutányos áron, megvásárolta St. Antonio de Vicenzo Y Galapagos uralkodó főherceget, a Boldogság Szigetek királyát. Ilyen emberhez kéz alatt hozzájutni két és fél dollárért még manapság is alkalmi vétel.

A király tulajdonosa egy matróz volt.

Alacsony termetű és hihetetlenül zömök, nem kövér egyén, akinek rövid, vastag karja széles, szőrös, ormótlan tenyerekben végződött. Törzse oszlopnyi combokon nyugodott. Húsos, gömbölyű, de barázdált arca vörös, tompa orra, sűrű, hosszú borostái és kurta pipája rajzfilmekre emlékeztették az embert. Fehér, tiszta vászonnadrágja, kék blúza és kerek szalagos matrózsapkája feltűntek ebben a környezetben szokatlan tisztaságukkal. Kurta matrózpipát szívott.

— Másszon le a szénáról — mondta csendesen, de igen vontatottan.

Őfelsége nyilalló tagokkal engedelmeskedett. Egy uszály fedélzetén volt. Körül a sötét tenger sustorogott halkan, jobbra, de nagyon távol, lámpák villogtak a ködön át. Ott van Szingapúr kikötője, ahol megérkezett a *Honolulu–Star*–ral.

— Ki vagy? — kérdezte a kurta ember.

Most átvillant a herceg agyán hogy eddig a csökönyössége miatt szenvedett, mert mindenáron meg akarta győzni ezeket arról, hogy ő St. Antonio herceg. Most változtat a módszerén.

— Nevem Pedró! — mondta.

— Ide hallgass, Pedró! Én legénységet árusítok bizonyos hajóknak. Ezek a hajók nagy útra mennek, az ellátás nem valami rossz, és tán fizetnek is, ha minden jól megy. Ópiumot visznek a távoli szigetekre, meg fegyvert is. Te most aláírod a szerződést, és holnap munkába állsz.

— Engem tőrbe csaltak! Nem szerződtetett sehová!

— Szóval nem írod alá!

— Nem!

— Akkor ütni foglak — mondta sajnálkozva Tulipán.

A tenger állandó sustorgása félelmes aláfestő zenével szolgált a beszélgetéshez. Tulipán, aki megvette a királyt, lassan felkelt, és körülnézett valami verőszerszám után.

— Figyelmeztetem, hogy én Batáviából szabadultam, és a szingapúri *Klubok* számára fontos üzenetet hozok — kiáltotta hirtelen őfelsége.

... Gyorsan eszébe idézte, amit Fülig Jimmy diktált, és ő tanulgatta a noteszéből, amíg a *Honolulu–Star* kikötött.

— Mit mondasz? — kérdezte bambán a matróz.

— Én üzenetet hoztam... Nagy Bivalynak... Velőnek, Tüskés Vaneknek és Piszkos Fred számára...

Az uralkodó tulajdonosa kivette pipáját a fogai közül, és a herceg elé lépett. Végre sikerült őfelségének olyan neveket is említeni, amelyek némi tiszteletet parancsoltak itt. Az angol királlyal nem sokra ment.

— Te ismered a Nagy Bivalyt?

— Igen! — vágta rá gyorsan. — Jól ismerem. Én az apám révén... tagja vagyok a *Hűséges Almák* klubjának...

Most végre úgy néztek rá, mint amikor egy St. Antonio főherceg leveti az inkognitóját. És ehhez elég volt néhány rablóra hivatkozni.

— A fene egye meg ezt a Buzgó Mócsingot — szitkozódott Tulipán. — Ilyen árut hoz két és fél dollárért. Jöjjön velem. De ide figyeljen: ha esetleg most hazudott...

— Nem hazudtam!

— Jobb ha megmondja az igazat, akkor nem történik semmi. Megy a hajóra, és én sem veszítek el két és fél dollárt.

A vételár elvesztése igen fájdalmasan érintette.

— Vezessen kérem, a Nagy Bivalyhoz — felelte határozottan.

Útközben talán elszökhet, gondolta. Különben sem szabad meghátrálni egy uralkodónak.

— Na jöjjön!

Egy mozdulat és a lámpa kialudt. A vastag kéz megfogta St. Antonio főherceg karját. Csavarszorító sem rögzíthette volna keményebben. A sötétben hűvös áramlással özönlött feléje a kesernyés, halszagú levegő. Végigmentek az uszályon. Mind élénkebb lett a tenger moraja, és kis loccsanásokkal érkezett a dagály. Az arcáig pattant néhány felcsapó hullámsziporka hűs érintése. A hajó végében voltak.

— Itt egy palló következik, ami a partra ér. Óvatosan jöjjön utánam, mert ha a hajó bordája és a part között vízbe esik, akkor nem mentheti ki senki.

Ráléptek a rézsút lejtő, keskeny deszkára, és gyorsan, nyugodtan haladtak a partig. Itt Tulipán újra megmarkolta a karját. Vaksötétben voltak.

— Még meggondolhatja!

— Vezessen.

Sebesen haladtak, mert őfelsége tulajdonosa jól ismerte az utat sötétben is. Egy domb mögül lámpa tűnt fel hirtelen. Citeráztak valahol, és énekeltek. Mit tegyen?

— Álljunk meg egy pillanatra... — mondta színlelt, elhaló hangon. — A szívem...

— Na!

— A szívem...

Tétova mozdulattal a mellkasa bal oldalán kaparászott, amerre a bot van... Hogy is tanította Fülig Jimmy?... A szíj... Most az ujján van... Most a csukott öklére feszül.

Azután minden erejét összeszedve, a tanult előírás szerint ugyanazzal a mozdulattal, amivel kirántotta a botot, előrecsapott vele, fejre!

Reccsenés...

Tulipán úgy állt egy pillanatig, mint aki fel sem veszi az ilyesmit, de bambán nyílt a szája, és a szeme kimeredt. Őfelsége, bár ezt nem is tanulta, ismét lesújtott. Csak úgy magánszorgalomból.

Tulipán tompa puffanással zuhant a földre... A herceg rohant.

Igaza volt Fülig Jimmynek: nincs nagyobb összeköttetés ezen a tájon, mint egy erőteljes csapás a fejre!

2.

Egyszer csak végigvágódott. Valaki elgáncsolta a sötétben. Furcsa árnyak fogták körül.

— Ki vagy?

— Pedró — lihegte.

Négy sötét alakot különböztetett meg.

— Hová?

— A Tüskés Vaneket keresem, és a Nagy Bivalyt! — felelte hirtelen.

— Miért?

— Üzenetet hoztam...

— Honnan?

— Batáviában voltam bezárva Fülig Jimmyvel.

— Miért? — kérdezte egy kétméteres, kopasz csavargó.

— Csempésztünk. Tagja vagyok a *Hűséges Almák* klubjának, és a Velőt is jól ismerem.

— Ez biztos?

— Igen... Vezessetek hozzá.

— Felesleges. Én vagyok a Velő — felelte a kétméteres.

Puff... Ez baj. De nyomban felelt. Hiszen könyv nélkül tudta.

— Azt üzeni egy cimborád Batáviából, hogy hordd el magad gyorsan, mert a Hobbó Fischer kiszabadult!

— Igen?... Azt látom, hogy tudsz a dolgaimról. De miért mondtad, hogy ismersz?

— Azért, hogy az üzenetet átadhassam.

— Gyanús dolog. Ami a Hobbó Fischert illeti, fél a fene tőle.

— Gyössz velünk — mondta egy másik.

... Ment. Négy embert nem üthet le. Elfutni nem lehet. Ez a végzet. Hiába! Egy kis öbölnél csónakba ültek, és addig eveztek, amíg magas partrész mellé értek. Itt egy odú előtt megálltak. Amikor a herceg ide belépett, és körülfogta a nedves talaj átható, fojtó szaga, nem volt biztos benne hogy látja–e még a csillagos eget.

Sokáig vezették zegzugos katakombákon át. Furcsa moraj hallatszott távolból. A zaj egyre közeledett, míg végül az egyik kanyar végén gyenge fényfolt tűnt fel.

Boltozatos üregbe értek, ahol néhány lámpás világított, ormótlan kőkoloncok között.

A hatalmas üregből folyosók és deszkaajtóval fedett melléküregek nyíltak.

Középen jókora asztal, sok—sok deszkából összeróva. Itt néhány alvilági típus üldögélt. Pipáztak, pálinkát ittak, kockáztak. Ez a boltozatos üreg csak a „klubok” előcsarnoka volt. Itt a „vendégek” üldögéltek. Csavargók, akik egyik alvilági klubnak sem tagjai, de elég biztatóan áll a felvételük. Velő nagyot kiáltott:

— Hé! Portás Robb!

Ősz csavargó jött elő valahonnan. Igen rongyos volt, de a fején szép, új sapka, amelyen ez állt:

GRAND ORIENTAL HOTEL

Erre büszke volt. Ruházatával, külső megjelenésével, életével nem sokat törődött, de átlag hetenként új portássapkát lopott, lehetőleg valamelyik finomabb szálló alkalmazottjától.

— Mi van? — kérdezte.

— Ez a fiú üzenettel jött. Börtönben volt Fülig Jimmyvel.

— Hol ?

— Batáviában.

Az ősz csavargó feléje fordult. Azért hívták Portás Robbnak, mert ellenőrizte a belépőket. A világ börtönintézményeinek nagy ismerője volt személyes tapasztalatok alapján.

— Te Batáviában ültél?

— Igen...

— Milyen a belső folyosó falfestése?

A herceg agyán most átvillant, amit tanult!

— Zöld olaj, világos kerettel! — felelte nyomban. — Jobbra van a főfoglár szobája, balra a keresztfolyosó.

Portás Robb bólogatott:

— Onnét lejárat a munkaterembe. Rendes ember a fiú!

Hála Fülig Jimmynek, ezt megúszta. Velő és társai némi bizalommal néztek rá. Hiába! Egy klubban mégiscsak számít, ha valakinek a múltját tisztázzák. Széles folyosó felé indultak, ahol jobb kézre, egy odúban, a *Ruhatáros* üldögélt. Csomagokra vigyázott, amiket a tagok adtak át megőrzés végett. Nagy részükben szerszámféle volt. Az odú felett tábla függött:

CSAK A RUHATÁRBAN ELHELYEZETT TÁRGYAKÉRT
NEM VÁLLAL FELELŐSSÉGET
AZ IGAZGATÓSÁG

Még feltűnőbb tábla függött a föld alatti folyosó bejárójának közepén:

FIGYELEM!
A KLUB HELYISÉGÉBE LŐFEGYVERT, ÓLMOSBOTOT, KÉST, BOXERT VAGY BÁRMILYEN GYILKOLÁSRA ALKALMAS SZERSZÁMOT BEHOZNI AJÁNLATOS!
FEGYVER NÉLKÜL BELÉPNI
TILOS ÉS ÉLETVESZÉLYES!
AZ EBBŐL EREDŐ BALESETEKÉRT MINDEN FELELŐSSÉGET ELHÁRÍT AZ IGAZGATÓSÁG

A folyosón jobbra és balra deszkaajtókkal fedték el a földbe vájt „klub"–üregeket. Minden ajtón egy–egy újabb tábla. Például:

ZSEBESNEK ÁLL A VILÁG!
BECSÜLETES MEGTALÁLÓK TÁRSASKÖRE

És alatta:

TALÁLT TÁRGYAK OSZTÁLYA!

A herceg szinte elfeledkezett minden bajáról, testi–lelki elcsigázottságáról.
— Az ott mi?
— A régi matrózok egyesülete. Ezek olyanok, akik már részt vettek a „Tengerészlakomán".
— Micsodán?
— Hát... megesik, hogy egy mentőcsónakban sokáig hányódnak a vizen, és elfogy az élelem... Ilyenkor kisorsolnak valakit, és... hát... esetleg éhségükben...
A szóban forgó társaság ajtaján ez állt kiírva:

DIÉTÁS VÉN FIÚK TAROKK EGYESÜLETE
HELYISÉGEINKET A KLUB T. TAGJAI
NEM LÁTOGATHATJÁK!

— Ugyanis — magyarázta Velő — kigolyózás útján döntenek a felvételről. Aki ellen erkölcsi kifogás nem merül fel, az rendes tag lesz, és nem járhat a klubba. Akit kigolyóznak, az bejárhat.

Az alvilág gúnyt űzött a társadalom szokásaiból, ahonnan kiközösítették őket. Időnként feltűnt egy–egy klubtag részegen, dülöngélve, egyik–másik odúból kártyacsapás, pénzcsörgés hangzott.

— Hova vezetnek? — kérdezte kissé nyugtalanul. Szomorú tapasztalatai voltak az ilyen sétákkal kapcsolatban.

— A *Kegyelmeshez*.

— Kegyelmes urak is vannak a klubban?

— Azt hiszem. Összesen négyen élnek még. Csak olyant vesznek fel tagnak, aki kivégzés előtt kegyelmet kapott. Előfordul egy királyi születésnap, karácsony vagy ilyesmi, amikor megkegyelmeznek a halálraítéltnek.

Kegyelmes úrnak lenni errefelé is nagy szerencsét jelentett.

— Ott az ajtójuk!

HALÁL ELLEN VAN ORVOSSÁG! KEGYELMESEK KÖRE

Velő kopogtatott:

— Tessék! — kiabálta valaki bentről.

Térddel, ököllel nagy nehezen kilökték a helyéből az „ajtó"–deszkát. Meglepő kép tárult a herceg elé. A helyiség voltaképpen iroda volt. Nagy amerikai íróasztal állt a háttérben, ezenfelül szekrény és két ócska karosszék töltötte ki az odút. A *Kegyelmes* úr nyújtotta azonban a legmeglepőbb látványt.

Csakugyan diplomatakülsejű, ősz ember volt, bagolyszemüveges, angol bajuszos, magas homlokú úr, ujján gyűrű, mellényzsebében óra, szép selyem nyakkendőjében tű, és hűvös tiszta, kék szemével akár a Népszövetség tanácsülésén is helyet foglalhatott volna. De legcsodálatosabban hatott tiszta, kifogástalan zsakettja és a szürke cilinder egy falba vert kampón.

Éppen írt valamit, és felnézett, amikor belépett Velő a herceggel. A többi kísérő kinn maradt illemtudóan.

— No mi az, kérem? — mondta kellemes, mély hangon.

— Ez az ember azt állítja, hogy a Nagy Bivalyt jól ismeri.

— Neve?

— Pedró.

— Kicsoda maga?

— Fülig Jimmy öccse.

— A Nagy Bivalyt jól ismeri?

— Azonfelül üzenetem van a Tüskés Vanek számára — mondta a herceg.

A *Kegyelmes úr* elgondolkozva nézte.

— Ha ez mind így van — mondta azután csendesen — , akkor miért ütötte le a Tulipánt?

... És a szekrény mögül előlépett bekötött fejjel Tulipán. Csendben körülfogták a herceget.

NYOLCADIK FEJEZET

Fülig Jimmy naplója

III.

Még mindig nem mondtam el, hogy mi okozta nálam a naplóírás által. Mert nem asz én ötletem volt. Az úgy történt, hogy mielőtt a Hono–Lulu–sztár kikötött, még fogalmam sem volt a naplóírásról.

Készültem leszálláshoz, és izgatott voltam, és a szállásmestertől búcsúztam a fenékbe. Érzékenyen mondtam neki, mert mégiscsak együtt voltunk a bajban:

— Sajnálom, hogy elválunk, és mostan még össze is töröm a pofáját, ha nem fizeti ki a fűtő bérét nekem.

Barátilag kért, hogy ezt ne tegyem.

— Akkor fizesse ki nekem — mondtam én. — Szingapúrig jár nekem. Becsülettel megdolgoztam érte.

Ami igaz is.

Eleinte vonakodott, de végül is belátta, hogy ha tovább ütöm, akkor beteg lesz. Kifizette a bért nekem ő az egészet, és még jól kezet foktunk.

— Örültem — mondtam — a találkozásnak. Sohasem felejtem el.

— Én sem — mondta ő, és ezt el is hittem neki én.

Akkor még egy disznóságot csináltam, de megérdemelte. Az illető, akivel tettem, a Kapitány volt, a Piszkos Fred. Ez egy rémes alak. Mielőtt kikötöttünk, a fenékbe mentem.

— Kapitány! — mondtam neki kopogva a ládáján, melybe bújt. — Búcsúzok magától.

— Menj a fenébe — mondta ő kitérőleg.

— Csak előbb még egy kicsi elintézés nélküli lovagias ügyünk van.

A ládát a hátára döntöttem, és rátettem egy hatalmas koffert. Most az első fedele a padlón volt, a „művészbejáratot" meg elfedte rajta a koffer, ami lehetett nyolcvan kilogramm is súlya miatt.

— Te pimasz — mondja ő — , ha ezt megteszed, akkor én megöllek téged.

Még egy nagy koffert tettem rá a tetejére neki, válaszul. Még senki sem hallotta ezt a Piszkos Fredet rimánkodni, csak nekem most:

— Jimmy — mondta. — Ötvenkét éves vagyok, és először életemben dolgom van valahol.

— Esz szép magától.

Mi lehet vele? A hangja remeg az izgalomtól, ahogy mondja:

— Ha leveszed a ládát, gazdaggá teszlek. Muszáj nekem partraszállni.

Még senki sem nem hallotta így könyörögni őt. De engem nem 6–ot meg, mert csúnya viselet volt velem szemben, hogy totál kirabolt, amit senki sem szeret szívesen. (Azért lassan belegyövök.)

De már alik hallottam a hangját, mert mialatt társalgottunk, még több koffert, ládát, bőröndöt raktam föléje, és csak messziről jött egy vékony, síri hang:

— Jimmy, gondold meg, fijam.

— Jó! Ha meggondoltam, visszajövök, és lehordom magáról a rakományt, de esz távolról sem biztosra vehető.

Minek hitegessem szegény öreget?...

Most gugsolhat a kofferben, amíg reggel nem jönnek a rakodók, mert reggel kezdik. És akkor sem a középen felhalmozott ládákon, tehát délután is lesz holnapra, amíg a kapitány kigyön, ami úgy kell neki.

Mer síftelen kutya ez. Ő talán meg is ölne az én helyembe engem ha ő volna én, és én ő akkor, vagyis én őtet mint magamat megölném az én helyembe ő. Azért figyelmes olvasó megérti, csak gondolkozni kell rajta.

Én is ezen godolonk goldonkoztam, amíg a csónak vitt, és a gyászoló rokonság ült köröttem, legelől a hídlakó, aki már nem volt kopasz, mert feltette a fekete hosszú kalapot.

Most mi lesz, ha ez a szőr Egmont meglátja, hogy nem a király gyön, hanem én. Ő személyesen is ismeri a királyt, tehát nem téveszti meg modorom.

Kissé druggoltam. Mer itten gyanús lesz, hogy hol a király, és nem bírok elszámolni Mr. Goulddal, akiről aszt mondja a király, hogy régen herceg a sors akaratából. Eszt is keresni fogják, és szép botrány lesz, ha mondom, hogy mekhalt. Kétszer is a tengerbe dobtuk. Tehát abszolute meghalt. Másodszor Piszkos Fred dobta. Sose felejtem el aszt az éjszakát. A kapitánykülsejű kísértet és Mr. Gould–Fernandez, aki miután vészbedobták, a nyakamra esett fentről, ez a régen herceg.

Brr!

Összeborzadtam.

— Felség fázik — mondta a tűzoltó — , pedig a hajó nyílt tengeren veszteget, és ott még hidegebb lesz.

— Én már előre fázom — feleltem.

És ez igaz volt.

Akkormár odaértünk. Fényes, nagy hajó volt, de kisebb, mint a Honolulu–Lusztár, és az volt ráírva asz oldalára:

ALMIRA

Trombita recsegett, és matrózok sorba falat álltak a fedélzeten, és lentről látszott elől kösztük pris katonakabátban, aranyos díszekkel, a szir Egmont karddal és homlokán a régi sebből eredő heghely.

Felmentünk a hágcsón, és végig vonult a gyászmenet, velem az élen, vonult a matrózok vonalarca előtt.

És akkor odaértünk, ahol a hajó kapitánya állt az Egmont szirrel.

Tudtam, hogy most lesz a baj.

Ez fog felordítani akkormikor meglát, és azonnal megbilincsekbe vernek. Azonnal vernek megbilincselve.

És odaérünk. Én merészen kilépek, és most őszinte leszek.

— Szőr — mondom — , őszinte leszek. Én nem vagyok hibás.

De erre csoda történik. Azt mondja örömös arccal.

— Felség! Boldog vagyok, hogy fél év múltán ismét viszontláthatom.

És ráborult a nyakamra akkor, ölel és megcsókol és ölel.

Én úgy álltam ott, mint akit főbesújtottak egy gumibottal derült égből. Hiszen ez ismeri az uralkodót.

Ez akkor mit ölel és mondja, hogy felség? Ez mi itten?

— Nem ön a hibás felség — szól, mintha tudná, hogy mit kezdtem mondani el. — Mialatt úton volt, megváltoztattuk a tervet, majd közöljük, hogy miért, és így egyenesen Almirába megyünk, hogy felséged alattvalói között elfoglalja ősei helyét a családi trónon.

Ilyesmit mondott. És a hídlakó megint nagyon kopasz volt, mert kalapját kezében fogta, és állt akkormár mereven mellettünk.

— Jöjjön felség a fülkéjébe, bizonyára pihenni akar.

Mentem felség a fülkémbe, mert csakugyan bizonyára pihenni akartam. Mert akkormár szédült a fejem, pedig az még csak az első marhaság volt. *(Folytatása következik.)*

IV.

Ilyen szép fülkében még nem laktam. És ilyen jól sem. Mer nagyon jóllaktam, akkormikor egy matróz hozta hozott jó ennivalókat. Felfújtakat és szárnyas húsokat, lekvárosdzsemmet és bort. Akkormikor rumot kértem, azt is hoztak, és amikor láttam, hogy mindent hoznak, kértem cigarettát meg valami készpénzt.

Aszt is hosztak.

Akkor jött egy matróz és mondta, hogy Egmont sir és Pollinó tábornok a szomszéd fülkében várakoznak és kérik, hogy kihallgassam őket.

— Jó — mondom — , csak beszélgessenek jó hangosan, majd én kihallgatom innen.

De ők nem ezt akarják, hanem idegyönnének kihallgatódzásra.

— Az se baj, — mondom a sorskegyelméből, és begyöttek.

A tűzoltószerű miniszter és Egmont sir sebhelyében a kardforradással.

— Felség — mongya Egmont sir. — , Attól vagyunk itt, hogy beszámoljunk.

— Mostan — mondom én — , hagyjuk a pénz dolgokat, én bízom magukba.

A tűzoltókülsejű kissé pislogott ettől. De Egmont csak azt mondta:

— Előterjesztésünk nem pénzügyes.

Erre eszembejutott őfelsége tanácsa:

— Mostan ez aktuális. Majd egy–két nap múlva — mondtam és szemhez emeltem nyeles pápaszememet, ami felső zsebembe csüngött valódi nikkel láncon.

Erre a tűzoltásügyi miniszter olyan nagy tisztelettel nézett rám, hogy teljesen nyitva lett a szája.

De nem szőr Ekmont, akinek szervezete úri dolgokkal ellen állóbb volt.

— Mégis kérem felségedet, ezt hallgassa mostan ki belőlünk, mert fontos.

— Ám legyen — mondtam. — Kegyes akarok lenni a sors akaratából.

— Mialatt úton volt, kaptuk az értesítést, hogy Warins Bob, a kalóz fia megszökött Batáviából, ahol mint kényszermunkást alkalmazta a törvényszék.

— Ez a Warins Bob, akinek trónkövetelés forog fenn?

— Igen. Rab volt a batáviai fegyházba és megszökött.

— Pedig az igen nehéz, mert tízlépésenként őr áll. Szigorú tartózkodási hely.

— Felséged bizonyára tudja, hogy Warins apja Alvarez ellen harcolt, és atyja őfelsége legyőzé mindkettőt.

— Igen, ez nálunk szokás — mondtam.

— A fia, Warins Bob megesküdött ítélet előtt, hogy ha kiszabadul, megöli a sziget uralkodóját és a száműzetésben élő Alvarez köztársasági elnököt.

— Az ember annyi mindenre megesküszik egy főtárgyaláson — szólék leereszkedőn.

— Warins Bob a szigetvilág legügyesebb és legveszélyesebb gonosztevője.

— Csekélység — felelék gúnyosan. — Micsoda akkor a Holdvilág Charley?

Erre köhögött.

— A bennszülöttek között igen sokan Warins pártján vannak, mert szerették az öreg kalózt, Warins bizonyára visszatér a szigetre, talán már ott is van, és feleségednek azért kell hazajönni, hogy a nép ne higgye gyávának, és e nehéz órákban ott álljon az elénk.

— És gondolja, Sir Egmont anyám bátyja, hogy az a Warins Bob majd meg akar ölni?

— Biztos, hogy megkísérli.

— No, majd jól fejbe ütöm — feleltem, és ezzel a kihallgatás végetért.

Most mi lesz? Attól a csirkefogótól nem félek, de csakugyan baj, hogy a király Szingapúrban lekéste a csatlakozást a trónjához. És már régen ment a hajó a nyílt tengeren. Sétálok.

... Szép este volt. Az ég csillagos, a tenger sima. Tükre.

Enyhe szellő és kellemesség. Pláne mer jóllaktam, ami nálam a természet szépségeihez tartozik. Már nem is látszott a part se. Csak tenger meg ég, és mert közeledett a nedves idő, nagy köd lett lassan, amibe belehaladt a hajó.

Igen jó motoros volt ez, csudaszép és gyors is. Azután láttam, hogy egy tiszt áll mögöttem az udvarijas távlattal.

— Maga nekem áll itt? — kérdem.

— Igenis felség — mondgya ő.

— Hát ezt talán mellőzzük — mondom királyian.

— De felség engedelmével, én itt a segédszárny vagyok.

— Még akkor sem. Szeretek egyedül emlékelkedni, ez forog fenn.

Mondom.

— Parancsára de a felelősségem...

— Semmi felelőssége itten nem kézenfekvő, és azonnal távozzon — szóltam királyi haraggal. Mire ő el.

Rögtön jobban éreztem magamat, ahogy a szárnysegéd repült. Odament az egyik fiatal matrószhoz.

Az biztos egy szárnyinas. És elküldte valahová. Most szőr Egmonthoz küldi bisztos.

Attól félek, tehát pucoltam. Különbenis olyan köd lett, hogy az ember az orráig sem látott. Ilyenkor igazán jó csak a fedélzeten csavargani ogni.

Bárha akkor emlékesztetett az éjjel engemet arra az iszonyú félelmetes éjszakára, amikor a kisportolt Mr. Gould, aki Fernandez néven régen herceg, nyakamba hulla miután vízbelökém, halva, majd pedig vízbelöke a Piszkos Fred, kit messziről néztem, amint hoszta fehérrel letakarva és ismét vízbedobá egy loccsanással, Fernandezt, Mr. Gouldot... Rémes éjszaka volt asz ott... Akkor is ilyen ködben halattunk, és előzőleg és láttam a kapitány külsejével aszt a valakit a kísértetett. Aki két alakban járt és...

És megint láttam! Itt! Ezen a helyen. A kapitány kísértetett!

... A köd mint melegvizes rongy feküdt az arcomon... csepegett minden, pedig nemvolt eső sem, csak nagy, nagy gőzös forró köd az egész véktelen Ocejánon és egyszercsak ahogy befordulok az egyik kabinnál, hát éppen beleütközök.

A kísértetbe! Arc az archoz, a Hono—Lulu sztárkapitánya áll előttem!

— No mi az, José? — kérdezi hidgadt nyugalommal és dohányoz.

Én pedig kővédermedten, mint akit villámsújta. Mer esz a kísértet. Mer mit keres itt a Holono–Lusztár kapitánya.

— Ön... mit csinál? — kérdezem kissé idegesen, mivel kissé ideges voltam. Mer a köd, a nedves monszun előtti szélcsendesség idegességet képez.

— Én is Almirába utazom, José.

— Ne mondja José. Én itt egy király megbízásából környezetét becsapom. Azt hiszik király vagyok.

— Úgy?... No én nem akarom ebben zavarni. Ellenben mondja. Mr. Gould kabinjában volt egy kis fiókos szekrény. Nem sejti, hogy ez hol lehet?

Ennek most nincs más gondja!

— Kapitány úr! Berendezési tárgyakat én nem csenek — feleltem királyhoz illően.

— Nem is erre gondoltam. De talán látta. No mindegy.

— Jó éjszakát kapitány úr.

— Jó éjszakát király úr — felelte, és mosolyogva kezet fogott — , maga legény a talpán. Akar cigarettát?

— Köszönöm, de itt királyi dolgom van.

Odább ment és már elnyelé a szürkeség, ami gomolygott. Én pedig épen ahogy mentem vissza szőr Egmonttal találkozám, és vele volt a segédszárnyas.

— Felség... aggódtam, hogy egyedül sétálgat.

— Nem szeretek máskép.

— Pedig uralkodónak még saját hajóján is ügyelni kell, mert felbérelt merénylők mindenhol lehetnek.

— Azokat én majd jól fejbeütöm, csak azt tessék mondani énfelségemnek, hogy miért utaz velünk a Hollo—Nunulsztár kapitánya, tudtommal.

— Nincs erről tudomásom — felelte.

No ez jó.

— Dehiszen beszéltem vele itten az előbbéppen nincs egy perce se hogy beszéltem vele. Itten az előbb.

— Az ki van zárva. A hajón csak az Ön környezése utazik és a legényesség valamint.

És úgy nézett rám, mintha én ép nem lennék elméjű.

Nem szóltam. Ezt a históriát már túlonbőven ismertem, semhogy vitatkoszszak. Tehát kísértet, aki kapitányos külsejű átszállt a hajóra.

— Kérem, felség tartózkodjék a kajütjébe, vagy pedig a segédszárnyassal kísértesse magát.

Mondom jó. Azután visszamentem a fülkébe.

De később ez jó az éjjelbe benne lehetett, kisliszoltam óvatosan. A szárnyas nem volt közelben. Azért láttam vagy tíz lépésnyire. A korlátra támaszkodva állt a könyökén. Mit tudja ő, hogy itt olyan uralkodó forog fenn, aki nesztelenül tud járni, mert trónörökös korában ezt az előélete megkívánta?...

Az ajtó sem nyikorgott, hát nem sokára jó messzibe voltam. Csak itt ott járt egy matróz, alig látható a ködben, azután hosszú ideig csakcsend, és cuppantak a cseppek, ahogy Ieesett a vasról a sok nedvesség...

Azon a helyen nem volt a kapitány formájú kísértet. Ez biztosan valami bűnügy háttere ami mögötte lappant. Kísértet?

Én mindenesetre fejbeütöm. Ha jól bírja akkor csakugyan kísértet. De ebbe nem bízom. Csak olyan nehéz az ember melle, mintha a ködnek sújja lenne, pedig jól tudom, hogy a köd az légüres tér. De nagyon hasogat a fejem, pedig ez a nedves előmonszun időnek a járása.

Ez a halk duruzsolása a víznek is furcsa... A kezem olyan vizes, mintha nem törülköztem volna. És hideg. Mikor pedig negyvenkétfokot mutat a pluszmérő árnyékban. És fázik a gyomrom... És egyre csak nehezebb lesz ez a gőzfal, ahogy megyünk beléje...

Nagyon rossz járása van itt az időnek. Ilyenkor mindenki veszekedős szokott lenni a kocsmában. Ez az a járása az időnek, amitől trónörökös koromban hamar bicskázott az ember.

Elannyira, hogy kigombolom ingem gallérom, de így is sós nyúlós, vizességgel vagyok teli, és úgy lüktet a torkom, mint egy percmutató...

Ott... Ez a csillanás a ködben egy sapkaellenző visszfénye! Most elő a zseblámpásom, mer azt koronázás előttről megtartottam...

Utánasietek és amikor a közelébe érek gombon nyomom a lámpást. Fény a ködben! És látom.

Ő az!

A kapitány! Mosolyog, int és siet...

De én utána. Megáljjon...

Azonban előbb ér a kabinok közé, és elnyeli a köd. De hallom a nyikorgást. Ajtónyikorgás volt a közelben valahol! Ez bement egy kajütbe. Csak nem látni hová. Mert köd...

Ha kell én átkutatom az összes kajütöt! De szembenézek a kísértettel!

Az első kabin ablaka sötét. Ez volt? Lenyomom a kilincset és benyitok. Sötét van bent is.

De nemcsak sötét, hanem mozdulatlan minden és a bal szememen át szúr a monszunidő bele egy ködből való hegyes tűt az agyamba...

A sötét és a csend valami olyan különös, hogy a nyelvem száraz lesz és mintha a torkom megvastagodna.

Én ott féltem, és a szívem olyan hideg lett, meg a térdem megingott.

Jaj mi ez? Felnyomom a gombot, hogy a zseblámpa újra világítson. És azt hiszem, hogy megőrültem!

Ha lett volna bennem hang én sikoltok. De nem volt. Csak becsaptam az ajtót és futottam, de remegve, mintha maláriás roham rázna... futottam és reszkettem.

Mert a zseblámpa fénye megmutatta a kabint és az asztalon egy nyitott koporsóban ott feküdt sárgán, szalmaszínű bajusszal, fekete szemgödörrel Mr. Gould!

A Fernandez... Aki régen herceg, akit eddig kétszer a vízbe dobtak *(folytatása következik.)*

KILENCEDIK FEJEZET

1.

Fenyegető alakok közeledtek lassan. Közöttük első sorban a bekötött fejű Tulipán, őfelsége tulajdonosa. A súlyos, feszült csendben csak a *Kegyelmes* őrizte meg előkelő nyugalmát.

— Várjatok — mondta csendesen. — Tisztázni kell, hogy mit akar itt ez a kölyök.

— Betolakodni, zöldfülű! — mormogta Velő fenyegetően.

— Az bizonyos, hogy nem kezdő — szólt elismerően Tulipán, és a kötéshez nyúlt. — Az ütés, amit kaptam, mellette szól. Ezt kénytelen vagyok mentségére felhozni.

— De miért ütött le, ha nem volt oka félni? És hová akart futni? — kérdezte Velő.

— Gyanús, azt nem mondom, és semmi esetre sem árt, ha megölitek — felelte a Tulipán, és vállat vont — , de nem kezdő, az bizonyos.

A *Kegyelmes* hosszan nézte ujjai között a szivarhamut.

— Vezessétek a Nagy Bivalyhoz! Azt mondta, hogy ismeri a Nagy Bivalyt.

Ismét vezették a herceget, kanyargós, föld alatti folyosókon. Most már valószínű, hogy innen soha többé nem kerül élve a napvilágra. A nyirkos, penésszagú katakombákban felfelé vezetett az út. Egyre meredekebb lett a kanyargó folyosó, míg végül földbe vájt lépcsőkön haladtak. Azután beléptek egy rosszul világított helyiségbe. Most már látta a herceg, hogy hol vannak.

A *Négy bölcs Sintér* nevű „hotelhallba" hozták. Tulipán ment elöl. Velő és társai közrefogták a delikvenst.

A kocsmáros még most is ott állt a két demizson nevű üveg mellett, közönyös vendégei a padon ültek bádogpoharaikkal, csakúgy, mint az imént, és az ablaknál az a fiú szájharmonikázott, aki a herceg belépésekor is az ablakpárkányon ült. Egy kövér, kócos, mulatt nővel bővült csak a társaság, aki a pad előtt a földön feküdt és hortyogott.

Ott ült továbbá egy ládán Buzgó Mócsing, akiről a herceg tudta csak, hogy alapjában véve az igazi Trebitsch. A fenyegető csoport, élén a tömzsi Tulipánnal, nem keltett feltűnést.

— Buzgó Mócsing! — kiáltotta Tulipán. — Azonnal add vissza a két és fél dolláromat.

Az igazi Trebitsch felháborodottan lépett eléjük.

— Ezt kikérem magamnak! Én leszállítottam az árut — és a herceg felé fordult — , maga a tanúm.

— A te árud fejbe ütött! És megszökött.

— Erős és ügyes embereket kértél. Hát aki téged leüt, az nem gyenge, és ha elszökik, akkor ügyes is... Nézzék meg ezt a fiút! Csupa erő! Ne hagyja magát szidni, barátom...

A herceg újabban gyanúsan népies tüneteket észlelt magán. Például hirtelen haragú lett, és ilyenkor ütni szeretett volna. Most is szép lassan felforrt.

— Maga piszok rabszolga–kereskedő! — kiáltotta dühösen. — Hitvány gazember!

— Most nem erről van szó — felelte idegesen az igazi Trebitsch. — Személyeskedéssel nem megyünk semmire.

— Legszívesebben betörném a fejét.

— Mi hátráltatja ebben? — kérdezte csodálkozva Velő.

Puff!

Őfelsége legmagasabb ökle olyan szabályos balegyenessel csapott bele az igazi Trebitsch arcába, hogy elismerő zúgás honorálta. Viszont Buzgó Mócsing bravúros gyorsasággal, de rendkívül erőteljesen szájon kapta őfelségét, hogy elsodorta a kocsmárost, valamint az egyik demizson nevű óriás üveget.

— Azt hiszem — lihegte Buzgó Mócsing — , üdvösebb, ha nem torzsalkodunk.

A herceg ismét rávetette magát, de egy újabb pofon, megtoldva egy gyors rúgással, a falhoz repítette. Az arca már szinte felismerhetetlen volt a sok véréstől. Az agyában ezer harang csengett— bongott, és iszonyúan fájt a bal füle, amely a cimpa mellett beszakadt kissé.

— Szerintem ne folytassuk — ajánlotta ismét Buzgó Mócsing.

— Adjanak egy pohár vizet! — suttogta a herceg. — Délután ittam utoljára.

Rongy— és pálinkaszagú kazán volt ez a kis bódé, a mocsaras vidék talajgőzöktől súlyos forróságában.

A kocsmáros megvető arckifejezéssel betöltött egy fél pohárka pálinkát, és vízzel hígította. A herceg felhajtotta, és úgy érezte egy pillanatig, hogy nyomban megfullad. Minden erejére szükség volt, hogy ne köhögjön.

Azután forróság öntötte el. És nekiugrott a türelmesen várakozó igazi Trebitschnek. A rúgást elkerülte, a csattanó pofont most nem érezte... Csak lihegett a mohó vágytól...

Megölni!

Propellerszerű sebességgel zuhogtak az ökölcsapásai, és az ördög tudja, honnan származott ez a mozdulata, térddel gyomorba rúgta az ellenfelét, hogy felbukott. Zuhanás közben az igazi Trebitsch magával rántotta. Hörögve, harapva, bokszolva gurultak a földön... A herceg vérében lángra kapott a pálinka. Forrón zúgott az agya, állati, gyilkos, pusztító örömmel verte az ellenfél fejét a padlóhoz.

Amikor újra felugrottak, mint valami tigris vetette magát a harcba. Rúgott és ütött, míg egy horogütéstől Buzgó Mócsing a lebuj sarkába repült, és mielőtt felállhatott volna, őfelsége a legelső keze ügyéhe kerülő üres ládát belevágta, és már ugrott volna az alélt emberre, hogy megölje, de visszarántották.

— Hohó!

— Eressz! — hörögte.

— Ha egyszer rongy lett, akkor békén kell hagyni — mondta Velő, miközben fogta a herceget, aki kissé dülöngélt is a rumtól.

Ófelsége arca egyetlen darab nyers hús volt, két szeme alig látszott ki dagadt üregéből, tülök formájúra vert orra, néger módra feldagadt szája, kék és ibolya horzsolások, dudorok a csinos, finom vonású herceget ritka jellegzetes csavargóvá torzították.

Buzgó Mócsing lassan felemelkedett. Pácoltra pofozott arcán alig volt egy ép folt, de azért diadalmasan szólt oda Tulipánnak, miközben a fiúra mutatott:

— És ez neked rossz áru?!

2.

— Mit akartok itt ezzel a vad suhanccal? — kérdezte a vendéglős.

Már rajta is maradt az új név. Az alvilágban gyorsan keresztelnek, és mindig találó nevet adnak.

— Gyanús alak. Orvul megtámadta Tulipánt. De azt mondja, hogy a Nagy Bivalynak hozott üzenetet.

Erre csend lett.

— A Nagy Bivallyal akar beszélni — mondta Velő a vendéglősnek. — Szólj neki.

— Én?! Talán megőrültél — felelte rémülten.

— Menjen be ő maga, ha ismeri — ajánlotta egy másik.

Valaki megfogta a herceget a nyakánál, és a kis elfüggönyzött ajtón keresztül belökte egy helyiségbe.

Ott állt a Nagy Bivaly szobájában. Hercegi lakosztálynak felel meg az alvilágban. Négy penészes vályogfal, semmi bútor, a földön egy gyékény, azon feküdt a Nagy Bivaly, az embergyűlölő, és mellette lámpa bűzlött füstölögve.

A Nagy Bivaly mesztic volt. Valószínűtlenül magas és széles. Valóságos hústömeg. Gömbölyű, kopasz feje, nagy, bennszülött szeme és duzzadt néger ajkai félelmetesen idegenszerűvé tették, mert a bőre szinte teljesen fehér volt.

Kifejezéstelenül nézett a fiúra. Fatörzs vastagságú karizmán egy horgony látszott, kék és rózsaszín tetoválással. Kivágott trikója még néhány tetoválás szegélyét szabadon hagyta.

— Öljön meg — mondta a herceg — , azt hazudtam, hogy ismerem magát.

A Nagy Bivaly üres, halott tekintete mozdulatlanul meredt rá.

— Ki vagy?

— Fülig Jimmy... öccse... — megpróbált előkelő rokonságára hivatkozni. Ilyesmi sokszor beválik.

— Hazudsz.

A petróleum és a föld szaga langyos tömbként állt az odúban. A Nagy Bivaly felemelkedett, lomhán, nyugodtan.

— Ki lökött be hozzám?

— Nem... tudom...

A herceg vakargatni kezdte a mellét, szépen befelé, a bot irányába.

Azután lesújtott! De a Nagy Bivaly keze boszorkányos gyorsasággal kapta el és magához rántotta. Amikor a fiú nekizuhant fejjel a hatalmas mellkasnak, úgy érezte egy másodpercig, hogy ez az ember könnyedén eldobhatná őt, mint valami kis kavicsot. Elkábult.

Rövid mozdulattal kilódította az ivóba.

— Ez az ember le akart ütni ólmosbottal!

Az ivóban tartózkodók (igen sokan elmentek, amikor a herceget belökték a Nagy Bivalyhoz) vigyorogtak.

— Azt akartam, hogy megnézzétek, mielőtt szétlapítom!

— Azt mondta, hogy ismer téged... — jegyezte meg a kocsmáros.

A Nagy Bivaly megfogta a herceg nyakát.

— Majd mondd a halaknak is...

— Én a Piszkos Fredhez jöttem!... — kiáltotta kétségbeesetten, mert érezte, hogy a nagy marok egyetlen szorítására vége lesz.

Nagy Bivaly szomorú, kegyetlen szemei egy pillanatnyi szünetet jeleztek.

— Mi?... Te ismered... Fredet?...

— Csak úgy, ahogy téged — jegyezte meg a vendéglős.

— Ez tévedés — mondta valaki, aki most lépett be a helyiségbe, de nem vették észre. — A kölyök csakugyan jól ismer, és ne merd megölni, Bivaly!

Piszkos Fred állt az ajtóban.

A herceg agyában tótágast állt minden. Gyermekkori barátai letagadják, hogy ismerik. Piszkos Fred, akit sohasem látott, kijelenti, hogy jó ismerősök. De a Nagy Bivaly keze egy hajszálnyit sem engedett a szorításból. Úgy nézett Piszkos Fredre, hogy néhány gyengébb idegzetű rablógyilkos megborzadt. Zöldes fényű, vérszomjas gyűlölet izzott a tekintetében.

TIZEDIK FEJEZET

Őfelségem I–ső Fülig Jimmy naplója

V.

Mi Őfelsége első Fülig Jimmy írjuk eztet kelt mint fent saját kezünküleg uralkodásunk első évének sorskegyelméből valamelyik napján.

Mostan el kell sajátítani eszt a kifejező módot, mert ilyen leveleket látok naponta és alájuk írok. De még mindég nem mondtam el, hogy mitől írom a naplót. Asz úgy volt, még a hajón, épen beszéltünk erről a kirájal, amikor még azt hittem, hogy nagy dolog uralkodni.

Rájöttem, hogy uralkodni nem is nehéz, csak trónhoz jusson az ember ebbe a tolongásba.

Mer az egész világ olyan mint egy nagy tolongás: hol elől van az ember, hol hátul.

Uralkodásom első esztendejében érkesztem Almira szigetébe a fővároshoz. A parton ökröt, ágyúkat és rakétákat is sütögettek, fellobogózták meg zene. És egy csomó katona sorbafalt állt és kendővel intettek és mind a pár száz ember így szólt hozzám: Éljen! Éljen!

Több alkalommal bejártam a világot, de ilyen szép, fogadásban még nem részesítettek egy kikötőben sem. A partra úgy szálltunk, hogy elöl ment a hídlakó, aki újra megkopaszódott, mert főt hajadon volt. Kezében a kalap. Azután Én és Egmond és Mögöttünk a gyászoló rokonság. És közben zene, de mindenki szalutált, vagy hajadon állt főn és a néptömeg erre ismét megjegyezte, hogy Éljen a király ami igen helyénvaló közbe szólás ilyenkor.

Egmond szőr, akit régen ismerek, mert tudom, hogy anyám bátyja és homlokán egy régi seb miatt a kardheg. Azonban így szólt:

— Integessen Felség!

És én erre szótfogadva hunyorítottam szemmel és hívogatva integettem a fejemmel, de miszerint Egmont ször, anyám bátyja ettől egészen ideges lett.

— Ne így Felség, hanem kézzel.

Erre mutatóujjammal tréfásan megfenyegettem népemet és Egmond sóhajtva mondá, hogy inkább eztet most hagyjuk abba egy időre. Ennek az egmondnak semmi se jó. Pedig egész belejöttem.

Akkormikor én is partra léptem megint zeneszó mellett, így szólt mind: „éljen!” és engem elvezettek egy egész bevirágozott hintóhoz.

Most mentünk a főleg várba. Mert itt volt egy hegy, azon egy főlegvár. Erről már beszélt az elkalódott uralkodó, hogy ami tetőn van az főlegvár.

Igazi nagy vár falakkal, ágyúlőrésekkel és felette az éggel. És itt is elsütöttek ágyút és belevágtatnánk a várudvarra, ahol a teljes helyőrség (mind a 20 ember) kinn ált gládé gélád glédában. Egy egész sor tüzet adtak, és szerencsésen megérkeztünk és kiszállánk.

Majd pedig elémjött a kapuból, egy magas, mosolygós, szép asszony, de teljesen ősz.

No most az anyakirály gyön, gondolom, ez fog a fijáért sírni.

De esz érthetetlen! Hallottak ilyent?

Kitárta a karját és elém jött:

— Fijam!

Igen. Azt mondta, hogy fija vagyok. És nem mintha tudnám. Mit szólnak? Ha legalább hasonlítanánk őfelségemre. De nem is.

Ebbe meg kell bolondulni!

De olyan kedves volt esz asz asszonyság és úgy átölelt, megcsókolt és bizonyez régen nemvolt velem, hogy én is őt megcsókolám. Mer engem nem csókolt meg anya több mint tíz éve. Most jóI esett esz, akkor is ha az anya másé.

Az anyai csók és ölelés mégis asz enyém volt és nem cseréltem volna el egy igazi szépleány csókjáért.

Mer ilyen marhaságok vannak és én koronámra mondom (ami királynál nem csekélység), akkor éppen úgy szerettem ezt az asszonykirályt, mint a magam valódi mamáját.

Pedig azt nagyon szerettem, pedig Davonshire—ben nyugossza örök álmát szegény amilyen jó volt, a sírban szegény.

Nem szégyenlem leírni esztet, mert még egy csavargónak is lehet mamája épp úgy, mint a jobb embereknek...

... Hogy a tárgyra térjek, én már gyerekkoromban is nagyon kíváncsi voltam, mint természetű. Én egyszer feltörtem az iskolába lort Nelszon mellszobrát, hogy lássam, mivan benne.

Semmi sem volt benne, csak légüres tér. De azt láttam. Így voltam most is, mer nem tuttam, hogy mi ez a játék velem itten? És egyedül maradtam Gombperec higaldóval, aki bizonyára mindent tud belül az agyvelejében erről az ügyről, és szívesen feltörtem volna a fejit, mint ahogy a mellszobrot szokás, hogy lássam, mivan benne.

Lehet, hogy csak légüres tér.

— Felség — mondja a hídlakó — , óhajt pihenni?

Akkor már szobában voltam, aszén királyi lakásomban.

— Én szeretnék beszélni szőr Egmonttal.

— Holnap délelőtt a kihallgatáson szokás szerint.

— Aszonnal — mondom ellentűrést nem ismerő hangon. Erre ő szomorú arccal kiment. Szomorú volt, mert neki fontos az udvari tikett, ahogy mongyák.

Jött a szőr, Ekmont.

— Felsék — mondja — , ön öltözzék a marsal nevü katona uniformisába, mert ez a király ruhája itten.

— Dehát én vagyok itt az új király?

— Úgy van. Fernandez, aki régen herceg elhunyta és új régen herceget nem jelölünk, eszt egy hónap előtt törvényeztük. Így ön tehát gyakorolhatja királyi

jogát, amihesz kiskorú volt. De most esz nem baj, mert már nem annyira kiskorú.

— Nésze! — mondám eccerűen. — Maga anyám bátyja, jól ismerem homlokán a sebet. Maga tudja, hogy én nem vagyok én, hanem egy helyettesem, aki király. Asz igazi St. Antonio Szingapúrban van. Tehát ezt itt mire véljem miszerint?

Rövid habozás után mondta:

— Halállal bűnhődne, ha elhinném felség, amit mond: hogy ön nem az igazi uralkodó. Törvényeink szerint, aki a királyi méltóságot bitorolja, azt kötéláltali akasztásra mondják ki.

— De engem a király megbízott.

— Eszt nehéz lenne itt most bebizonyítani, valakinek, akit reggelre felakasztás általi ítéletben bűnösnek mondanak ki.

A mindenit. Ez keszd meleg lenni a helyzet. De szőr Egmont nevet.

— Azonban ez csak tréfa. Ugyebár tréfált felség? Ugyebár ön a mi királyunk?

— Asz vagyok — felelém csendesen és ő rámhagyott engem, magamra, hogy asz inas feladja nekem a marsal nevű katonaruhámat, amellyel szép kis pác kezdődik itt. *(Folytatása következik.)*

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1.

A Nagy Bivaly szorította a herceg nyakát.
— A fiút nem ölheted meg — mondta Fred.
— Úgy. És miért?
— Mert én ölöm meg! És aki ebben megakadályoz, az mehet a fiú után.
A mesztic óriás bambán nézett egy másodpercig.
— Ez a gazember a *Honolulu–Star*–on utazott — kezdte vészjósló arccal a kapitány. — Tudta, hogy egy ládában voltam a hajófenékben, és mielőtt kikötött a hajó, ez a kölyök felfordította a bőröndöt, és rátett egy csomó nehéz pogyászt.
— Kérem ez tévedés... — mondta a herceg — fogalmam sem volt róla, hogy ön is a hajón van, Mr. Piszkos.
— Hazudsz! Te voltál! Éjfélig feküdtem a fedelére borított bőröndben!... Majdnem megfulladtam!...
— Ha–ha–ha...
A Nagy Bivaly felkacagott, és amikor Piszkos Fred nagy léptekkel megindult, hogy jogos áldozatát követelje, eléje állt.
— Ez a fiú mától kezdve a barátom! Értetted?
— A fiút én megölöm!
Feszült várakozás.
— Verekedni akarsz?
— Végezni akarok veled! Ez a suhanc, aki bolondot csinált belőled, tetszik nekem! Jaj annak, aki hozzányúl...
A kapitány lassan át— meg áthúzta csúf kecskekörmeit a szakállán. Arca ezer ráncba vonult egy gúnyos vigyor köré:
— Itt mindenki fél tőled, mert nem tudják, hogy buta vagy. Olyan buta, hogy az erőd sem számít. De én elbánok veled Bivaly! Tudhatod!
A toprongyos, szakállas, kissé öreg Piszkos Fred úgy beszélt Szingapúr rémével, mintha egy jámbor kecskegidát szánna, mert ostobán a sínekre tévedt. Mi volt az, ami mégis visszatartotta ezt a kolosszust, hogy szétlapítsa egyetlen csapással a gondozatlan, ősz kapitányt? Talán a szennyes kezek egyike, a bal, amelyet hanyagul a nadrágzsebébe süllyesztett, miközben jobbjával a szakállát cirógatta.
Az a bal kéz egy kést vagy pisztolyt szorongat, és Piszkos Fred nem szokott habozni.
— A fiút nem bántod, vén fecsegő bolond.
— A fiúval végzek, te élő marhakonzerv!
„Csak tudná az ember, hogy mit szorongat ott, ahol az ököl formája kidudorodik a zsebében” — gondolta a Nagy Bivaly, és fújt dühében.

— A fiú sehová nem megy nélkülem.

— Az nagyon okos lesz — vetette közbe Tulipán, és bekötött fejéhez nyúlt. Az igazi Trebitsch is helyeslően bólogatott egy nedves rongy alól, amelyet feldagadt arcára borított.

— A Vadsuhanc megérdemelne egy kis „hideget" — mondta a vendéglős —, leütötte a Tulipánt, összetörte Buzgó Mócsingot, rátámadt a Nagy Bivalyra, és kikezdett veled is, kapitány.

— Csakugyan szorgalmas fiú — jegyezte meg Piszkos Fred összehúzott fél szemmel. — Azért mégis végzek vele.

A Nagy Bivaly szinte rávetette már magát, de Piszkos Fred zsebében még jobban kipúposodott az a kés vagy valami, ahogy megszorította.

A Nagy Bivaly kihúzta magát.

— Nekem ez a fiú tetszik! — mondta végül is határozottan. — Nemcsak azért, mert kicsúfolt egy vén bolondot, hanem azért is, mert nem ijedt meg itt senkitől... Vadsuhanc! A barátom vagy! Menj a szobámba! Ezentúl együtt lakunk, és senki sem fog bántani!

Általános megdöbbenést idézett elő a kijelentés. Az embergyűlölő Nagy Bivaly lakótársat vesz magához? Egy kölyköt?

— Csak fecsegj. Minél többet beszélsz, annál nevetségesebbé teszed magad, mert a fiúval végzek — dörmögte Piszkos Fred, és leült a földre.

Miután a Nagy Bivaly elment őfelségével, a kapitány még mindenfélét morgott magában halkan, azután a vendéglőshöz fordult:

— Egy átkozott detektív elkobozta a kikötőben a revolveremet, de ami roszszabb: a késemet is. Kinek van egy bicskája?

És előhúzta bal kezét a zsebéből, a kidudorodó valamivel.

Egy alma volt nála mindössze.

2.

A herceg halálos fáradtsággal ült a dohos odúpadlón.

— Éhes vagyok — mondt a Nagy Bivalynak, mert nem törődött már semmivel kimerültségében.

Az óriás egy pillanatra zavarba jött. Azután kiment az odúból, és rövidesen visszatért kenyérrel meg hússal. Komoran nézte a fiút, amint eszik. Először életében fordult elő, hogy megtett valamit, amire kérték.

— Honnan jössz?

— Batáviából szöktem.

— Mit akarsz itt?

— Nem tudom... És... most aludni akarok. Kimerült vagyok.

És végigfeküdt a gyékényen. A Nagy Bivaly gyékényén. Több gyékény nem volt a helyiségben. Az óriás ott ült keresztbe font lábain, mozdulatlanul, reggelig. És nézte az alvót. Vigyázott rá...

És másnap már mindenki tudta, hogy a Nagy Bivaly elvesztette az eszét. Egy kölyköt becéz, mintha a dadája lenne, vigyáz rá, és magával cipeli mindenfelé.

Jaj lenne annak, aki belekötne vagy bántaná. A Nagy Bivaly, aki soha életében senkit sem szeretett, tisztára megvadult a szeretettől. Este valaki bekiáltott:

— A *Kegyelmes* összehívja a *Hidegek Tanácsát*! Egy óra múlva vár téged is!

A Nagy Bivaly először a keze ügyébe eső üveget emelte fel, hogy hozzávágja a hírnökhöz. De a herceg egy könnyű mozdulattal elvette tőle.

— Ezt nem szeretem — mondta szemrehányóan, és a mesztic úgy pislogott, mint egy megszégyenített kutya.

— Mondd... hogy ott leszek — motyogta azután a bekukkantó egyénnek. — De várj csak. A Vadsuhancot is viszem, mert Piszkos Fred esetleg kihasználná az alkalmat, hogy megtámadja.

A hírnök szinte támolyogva ment el. Soha ilyen csodát! A Nagy Bivaly meghülyült!

— Mi az a *Hidegek Tanácsa*? — kérdezte a fiú.

— Minden társaságnak van egy elnöke, és ezek az elnökök is egy klubban vannak. Ez a *Hidegek* klubja. Olyanról tanácskoznak, ami itt mindenkinek fontos.

— És miért *Hidegek*?

— Mert nem melegíti őket belülről semmi. Mindig úgy tesznek, ahogy az érdekük kívánja, és aki másra is hivatkozik, azt kinevetik.

— És ki a *Kegyelmes*? Ő is bűnöző?

— Nem olyan mint mi. De nagy bűnt követett el, amiért halálra ítélték.

— Hol?

— A Boldogság Szigetek fővárosában. St. Antonio uralkodó főherceg ítélte halálra.

— Mi?... Hogy hívják a *Kegyelmes*-t?

— Alvarez néven köztársasági elnök volt... Mi bajod?!

Őfelsége elszédült kissé.

3.

— Erről mondj el mindent — kérte a Nagy Bivalyt.

— Nem lehet itt sokat tudni. Alvarez éppen Warinsszal, a kalózzal harcolt, amikor mindkettőjükre lecsapott St. Antonio. Alvarez pénz nélkül érkezett ide. Ez már régen volt. Többen menekültek onnan az ő emberei. Sok nagyvállalat hirtelen megszűnt Almirában, és ezek újra gazdagok lennének, ha St. Antonio elveszítené a trónt, és megint Alvarez köztársasága jönne. Ezek a vállalatok segítik pénzzel, és Alvarez megszervezte itt az állástalan matrózokat meg egyéb népeket a klubokban. Minden klub vezetője, ha kell, egy csomó embert állít a tagjai közül, és Alvarez valami alkalmat vár, hogy ezeket felfegyverezze, és rajtaüssön St. Antonión. Az is így rohanta meg őt. Ha elfoglalná

a szigetet, akkor az nagy jutalmat, nyugodt életet hozna a klubok lakóinak. De addig is pénzt és mindenfélét ad nekünk.

— De hát... az angolok védik a St. Antoniókat... — mondta a herceg, aki egészen elképedt mindattól, amit hallott.

— Politikához nem értek... Az biztos, hogy Alvarez nemcsak az alvilággal érintkezik... Vannak magas állású urak, akik tudnak a klubról... Különösen amerikaiak... ezeknek sok pénzük fekszik a megbukott köztársaságban. De ez mind homályos...

Őfelsége csüggedten hallgatott: Mennyi intrika, mennyi alattomos terv lappang a trónja körül... Mi lenne, ha ezek tudnák, hogy ő, St. Antonio, itt van a fogságukban? Nyomban megölnék.

A herceg elindult, és Nagy Bivaly, mint valami óriási mameluk, követte. Azon az úton ment le, amelyen Velő és társai felhozták. Ez az este még most is élénk színekben virult az arcán. A daganatok kék, zöld és vörös véraláfutásai között egy felismerhető vonása sem maradt meg a csinos, angyalarcú fiatalembernek. Inkább torzképre hasonlított, mint emberre. Két szeme szinte eltűnt egy–egy fekete daganatban.

Vagy tízen üldögéltek a *Kegyelmes* körül, különlegesen torzonborz, fantasztikus külsejű egyének. Közöttük Tulipán és mellette egy hozzá hasonló alak. Ez az ember éppolyan tömzsi volt, mint őfelsége régebbi tulajdonosa, de teljesen sertésszerű, gömbölyű, borostás fejjel. A tömzsi egyén a Diétás Víg Fiúk sportklubjának elnöke volt, és Kannibál Béby néven közrettegésnek örvendett.

Ott volt még Piszkos Fred, a kapitány. Egy felfordított ládán ült, és késével a körmét piszkálta.

A középen egy zöld ruhás, sovány, hihetetlenül hosszú férfi ült karvalyorrú fejjel. Ez kétezer fontot ért élve vagy halva, és Holdvilág Charley volt itt a neve. Egy részeg rongyos, ősz nő is részt vett a *Hidegek Tanácsá*–ban, akit Mimózának hívtak, és kábítószerekben specialista volt. És az amerikai íróasztalnál, káprázatos eleganciával, ott ült a *Kegyelmes*. Már csak a Nagy Bivalyt várták, de végre megérkezett.

— A Vadsuhanc nem vehet részt a *Hidegek Tanácsában*– rikácsolta Mimóza.

— Semmi közöd hozzá, boszorkány! Majd éppen te mondod meg... — vicsorított rá a mesztic óriás.

— Kint várok — súgta a fiú — , nem kell veszekedést kezdeni.

Nagy Bivaly nem ellenkezett, és a herceg kiment. A klubhelyiség előcsarnokában pillanatnyilag csak Portás Robb üldögélt elmerülten, aki Buzgó Mócsinggal kockázott. Egy Brussából érkezett méregkeverő meglepte Robbot a kockákkal, amelyek egyik felükön némi ólommal voltak preparálva, azért ügyes dobással úgy játszhatott velük az ember, hogy a nehezebbik lapjukra essenek, és a jó eredmény ne pusztán a szerencsétől függjön. Miután mindketten ismerték a kockának ezt a tulajdonságát, a játék korrekt volt.

Különben csak átsiettek egyes alakok ide vagy oda gyűlésre. Szokatlan izgalom, sürgés–forgás látszott az alvilágban.

Portás Robb mögött az egyik akna ajtó jellegű deszkáján színes tábla függött:

AKI MER, AZ NYER!

Itt a hamiskártyások tömörültek egy önsegélyező és dalár egyesületbe. Egy hatalmas tábla figyelmeztette a tagokat a következőkre:

NE RONGÁLJUK A KÁRTYÁT KÖRMEINKKEL!
A lapok hátát nemzetközi jelzéssel ellátta az igazgatóság.
Minden további karcolás felesleges.
Jelszavunk: NINCS ÚJ A LAP ALATT!

— Halló! — kiáltotta a Buzgó Mócsing barátságosan, mintha a legjobb cimborák lennének. — Mi újság? Apropó, nem akarom megbántani, de ön tartozik nekem.

— Én... önnek?

— Na nem kell nagyon a szívére venni. Ez a Tulipán visszavette a két és fél dollárt. Én nem tehetek arról, hogy maga nem volt alkalmas eladásra. De nem lényeges... Ne csináljon gondot belőle. Ha lesz miből, megfizeti. Ilyen összeggel nem érdemes tartozni. Igaz?

Ekkora szemtelenségtől őfelsége elképedt.

— Ez igazán furcsa — kezdte dühösen, de az igazi Trebitsch mosolyogva legyintett.

— Sokféle furcsaságot fog még tapasztalni itt, ha Piszkos Fred nem vágja el a nyakát, amire, sajnos, kevés az esélye... Itt csak a Nagy Bivaly és Tüskés Vanek mert eddig ujjat húzni vele.

— Tüskés Vanek! — kiáltotta a herceg. — Halló! Hol találom?! Üzenetem van számára.

— Ott van a Pudingok között, ha érdekli magát. Egy vörös hajú disznó!

És dühösen elment. A Pudingok ajtaját egy folyosóval arrébb az igazi Trebitsch megmutatta.

— Kik ezek a Pudingok? — kérdezte őfelsége, akit nem kínozhatott annyira semmi, hogy mohó érdeklődése csökkenjen.

— Izé... Ezek biztosítással foglalkoznak.

— Mi? Hülyéskedik velem? Mi ellen biztosíthatnak ezek valakit?

— Álmatlanság ellen...

— Ember! Ne csúfolódjon.

— Becsületszavamra. Ha egy kereskedő bizonyos összeget fizet, akkor biztosítják arról, hogy tőlük nyugodtan alhat... És az ilyen helyre nem is törnek be... Tehát kettős biztosítás: álmatlanság és betörés ellen!

— Szóval... Zsarolók?

— Hát... Ez kissé erős kifejezés, de igaz!... Azért hívják őket Pudingoknak, mert akit kiszemelnek, az addig remeg tőlük, amíg fizet.

— Ahá! És a puding is remeg.

— De nem fizet. Ez az egyetlen hibája ennek a tésztának.

Közben odaértek a Pudingokhoz.

A herceg bekopogott az ajtón, amelyen egy tábla függött:

Pudingok nyaralója!
ZSAROLTA-LAK!
Kérjük a T. tagtársakat, hogy a klub helyiségét
NE LÁTOGASSÁK
közvetlenül a büntetés kitöltése után,
mert az elbocsájtott rabokat figyelteti:
a rendőrség

A kopogásra semmi válasz.

— Rúgjon az ajtóba egy nagyot — tanácsolta az igazi Trebitsch.

A herceg nekifeküdt az ajtónak, és benyitott. Olyasféle helyiségbe ért, amit a harcászatban „rókalyuk" nevű fedezéknek ismernek. Félkör alakú kazamata volt, füst, pálinka és ópium szagától fullasztó légkörrel.

Egy rácsos hajólámpa függött a mennyezetről, az szolgáltatta a világítást, de igen gyengén.

— Ki az? — dörmögte a homályban egy borízű basszus.

— A Tüskés Vaneket keresem.

— Úgy?... Itt vagyok.

Oldalról eléje lépett valaki.

A hercegnek tátva maradt a szája.

Az a tüskés hajú, sovány, vörös egyén volt, aki harmadmagával ellopta a pénztárcáját. Ez nem ismerte meg a homályban a torzképpé kékült és dagadt, piszkos, rongyos suhancban azt a finom külsejű idegent, akit kifosztottak.

— Mit akarsz?

A herceg ismét azt az óriás verekedővágyat érezte, amely az első összecsapás után állandóan küzdésre ingerelte, ha bántották. Máris elfelejtette az üzenetet, mindent...

— A pénzemet akarom!

Tüskés Vanek, aki maga is sápadt, suhancszerű ember volt, és senki sem hitte, hogy mire képes, amíg nem került sor verekedésre, közel hajolt a fiú arcához.

— Hát ez ki?!

— Semmi közöd hozzá! Gyáván és orvul megütöttél, miután elloptad a pénzemet...

A homályos sarkok megelevenedtek. Néhány imbolygó, fenyegető árny közeledett.

— Várjatok!... Hogy kerülsz ide, te kölyök?

— Talán húszan jöttök rám megint? Délelőtt is négyen bántatok el velem... Gyáva sakálok!

— Mindenki menjen innen! — üvöltötte Vanek. — Ez a kölyök emlegesse meg, hogy sakálnak nevezett.

— Helyes — felelte a fiú, és megnyalta az ajkait izgatottan. — De később se lépjenek közbe.

Basszus hang szólalt meg a sötét sarokból.

— Senki sem lép közbe. Tüskés Vanek ügye, meg a tied.

A herceg, ravasz csellel, miközben a borízű hang tulajdonosa beszélt, a gyanútlanul várakozó Vaneket teljes erejéből megrúgta, és mint a vadmacska ugrott rá.

A Tüskés Vanek felkiáltott, és hátratántorodott. A herceg, aki valami csodálatos, kifürkészhetetlen harci kedv mániákusa lett, máris két sebesen csapkodó ököllel vetette magát a cingár Vanekre.

De hirtelen egy ismerős, acélkemény csapás zuhant az arcába. Tüskés Vanek vékony karjai hihetetlen erővel tudtak ütni.

A dagadt, eltorzult arc félig gyógyult sebeit iszonyú kínnal szakította fel az ütés. A másik balkezestől hanyatt esett, és nagyot koppant a feje.

— Akarsz még? — lihegte a Tüskés Vanek.

A herceg tántorogva lábra állt. Tüskés nyugodtan, hidegen, újra belevágott az arcába. Harmadszor már csak nehezen emelkedett fel. De Tüskés Vanek gépies pontossággal lecsapott.

Az eddigi kínok semmiségnek számítottak a harmadik kegyetlen ökölcsapás fájdalmához viszonyítva.

Őfelsége félig agyonverten zuhant a földre, és egyetlen véres, égő húsdarab volt az arca. Elájult.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Őfelségem, I–ső Fülig Jimmy naplója

VI.

Kelt mint ma uralkodásom esztendejében, fent. Almirafőváros saját kezünküleg idején Mi első Jimmy, uralkodásakor.

Ebbe is belejön az ember mint idővel. Mindig oda kell írni, hogy „kelt". Mer mostanmár megmagyarászta az Ekmont, hogy fontos a kelet. Én mint néhai tengerész nemesak a keletet, hanem a szélrózsa más irányait is fontosnak tartom. De itten más a szokás amik vannak, hát mindegy.

Igaz. Még nem montam el mitől írom a naplót. Asz mék a hajón történt ottan. A király iszgatott volt a kiszállás mijat és mondá, csak rendben menjen minden. Reméli, hogy itten őt senki sem nem ismeri majt. Ő nem tuthatta, hogy köszben Warins szökése miatt jön asz Ekmont is érte, aki ismeri. Mert aztat már tudom, hogy senki sem nem tudja a valóságot, csak Ekmont (akit régen ismerek, mer anyám bátyja.)

Eszek ketten Ekmont és Helena királnő tudják hogy én nem vagyok én, hanem magam helyet engem kicserélt az igazi másvalakivel. Ők kiskoromtól fogva ismernek, ezért háttudják, hogy sose láttak.

De minek esz?

És a többiek a tűzoltó, a hídlakó és az egész gyászoló rokonsák miért nem tudja? Mert nem tudják. Azt láttam, akkormikor a trónusra ültem a marsal nevű uniformis ruhában. Mellemen baloldalt egy csésze allja zöld csillaggal és sok hamis gyémántkő mek arany spárga meg egész vastag aranykötél is és a vállvirág arany. És én akkor pödörtem egy cigarettát.

Erre úgy nésztek rám mint derült égből a lecsapó bomba. Csak a királyné és Egmont, akit régen ismerek, mosolyogtak.

— Azt mondta a felsék — fordult a gyászoló rokonsákhoz — hogy elől fog járulni a takarékossággal, ahoty asz angol király tanácsolá, mer asz fontos. És ezért királyunk ő maga a trónon sodor cigarettát és ünnepélyesen elszívja.

— Úgy van — mondom és asz öngyújtót is elővettem fennről, a csészealj mögötti zsebből, de csak szikrázott, ahogy nyomogattam és mondám:

— A fene eszt a tűzkövet!

És a hídlakó erre úgy rángatta a válát kétszer–háromszor mintha virtustánca lenne. De szőr Egmont mégiscsak adott tüzt gyufából és mondá:

— Most ünnepélyesen kivárjuk a takarékossák jelképére képező szivarkázást.

És mind feszesen álltak.

A fene tud így dohányozni, ha enyi ember felemelt állal nészi! Úgy hogy néhány slukk után eldoptam a cigarettát és ahogy jól nevelt hejen illik rátapostam, mert a trónus szőnyege nem jól bírná a parást.

Erre ketten csuklani kesztek és Egmont szóla:

— Őfelsége eltaposta e szertartással a pazarlást. A szerklinek vége.

Esz ugyanis másnap volt, amikor szerkli van. Mert másrap mindég szerkli van egy uralkodó hászba. Először nem tudtam, hogy milyen hangszer a szerkli, de miszerint már belegyöttem.

Szerkli az sem nem evés sem nem ivás, hanem az uralkodó körülmegy és mekkérdezi sorban mindtől, hogy hogy van és mi újság, de ez nem érdekli, és azután trónjába ül és sorban jelentenek.

Ez a szerklizés. Szép tánc de semmi értelme és lehet, hogy el fogom törölni.

Szerkli után szőr Ekmont még maratt és mondá, hogy nekem vigyázni kell uralkodói méltóságomra. És hogy trónon ne dohányzak. Mondtam, hogy eszt nem fogom tenni, és akkor magamra hagyott engemet ott.

Már csak asz özvegy királynő volt ott, és nézett rám a szemével. De olyan nagyon szomorúan. Én tuttam, hogy itt valmijért úgy kell neki tenni, hogy elhitesse, én vagyok fija a király és ő mert anya mostan azért szeretné tőlem tudni, hogy mivan az igazi fiával neki.

Mert anya asz anya, akár királynő, akár népnő. Esz így igaz. Megéresztem. Mondá:

— Nem találkozott ön egy itteni polgárral a hajón?

Értettem, mert nem vagyok hüje.

— De. Együtt utasztunk azzal az illetővel, akire gondol. Vidám volt egészséges, és szereti nagyon a mamáját, akinek bátyját régen ismeri.

— Látta partraszállni?

— Nem mert akkormikor kikötés előtt voltunk én a fenékbe mentem egy potyautast jól megmérgesíteni.

— Igazán?

— Igen. Volt egy utas ládában és én rátettem mék sok ládát, hogy kikötéskor ideges legyen, mert másnapig nem szabadulhat, amíg lerakodnak, majd róla a munkások.

— Esz kellemetlen — mondja ő.

— De megérdemli az illető — modom én — , aki Piszok Alfréd nevű kapitány.

Ettől elájult.

(Folytatása következik.)

VII.

Kelt fent, mint ma uralkodásom esztendejében, felségkezűleg fővárosom által, Almirában.

Még mindig nem mondtam el, hogy mitől harapódzott el bennem a naplóírás által. Ezt az igazi St. Antonio idézte okozatul, mer mondta mielőtt ő én lett és én neki helyettesítettem átváltozással, hogy nagyon jó dolgom lesz csak vigyázni kell kicsit a házasállamtartásra. De nem volt igaza. Nem szívesen

uralkodok. Esz nem nehéz, de igen unalmas és 1. hangú. Bár a sok szoba nagyon szép. Bejártam néhány országot, de ilyen jó lakásom mék nem volt.

Ma tartották az úgynevezett koronatanácst, amiben résztvettem. A kupola nevű teremben jöttek össze, a tűzoltó, Egmont, a gyászoló rokonság és Gombperec a hídlakó, aki még kopaszabb lett, mert már a kezében sem volt kalap. Mondták, hogy én fogok elnökleni. Ez rossz volt mer kisebesedett a lábam, mert nem gondoltam arra, hogy az udvari cipész a meglevő cipőm után, tehát Mr. Gouldéről csinál sámfát, majd új cipőt.

Mer aki király annak két pár cipője van. Nagyobb ország uralkodójának három is. Mer fényűzés van az udvarnál. És esz a cipő szűk és két nap alatt kisebesedett a lábam és most már irtózatosan fájt, ott ahol feltört és égette is mert úgynevezett lakkból volt a cipő, ahogy a csiszolt bőrt hívják.

És akkor Egmont felállt és mondá, hogy a trónöröklési rend fennmaradásáról intézkedő törvénykezést akar beitatni, hogy ha engem baj ér, akkor örökölhesse a koronát az anyai ág. Ezt a törvényt kell bepikkelyezni.

Mondtam, hogy engem nem szokott baj érni.

De ha mégis, feleli Egmont, a trónöröklés kérdése még nincs törvényesen beitatva.

A lábam úgy fájt, hogy nem bírtam már. Külömben sem akartam én itt olyant tenni, amit nem értek. Eszt mondta a király.

Aszt mondtam, „ez most aktuális majd néhány nap múlva. Addig én nem pikkelyezek".

Esz fontos, mondja egy másik, mer éppen most forog veszély az életemben.

— Ez hol forog fenn? — kérdezem.

— Warins Bob nevű kalóz utód, kit a bentszülöttek szeretnek, követeli a trónt.

Mondtam, hogy aszt jól fejbeütöm és kész. Azonban a cipő olyan fájást képezett, hogy káprászott a szemem.

De Egmont igen mérgesen mondá, hogy ezt muszáj bepikkelyezni törvénynek. Mer Warins Bob már lehet, hogy a szigeten van.

— Milyen vendéglőben étkezik? — kérdeztem elszántan.

— Biztos a bentszülöttek kunyhóiban rejtőz valamelyik környékező szigeten és nagyon ügyes meg kitűnő gonosztevő.

— Én sem vagyok kutya — felelém és kijavítám,— ha küzdeni kell.

De már akkor csillagokat láttam a szememmel, és szinte ájultam a cipőnek, cipőből (cipőtől, Helyesbítek).

— Felség — mondá ezenkívül Egmont. — Ön ma hagyományok értelmében, amidőn trónjába ül, hogy helyet foglaljon az ősei koronáján, csak akkor uralkodó, ha hoz egy törvényt, melyet bepikkelyezünk. Addig nem is lehet a sziget valóságos belső uralkodója.

— Ellenben — mondám — , hogy mégis király legyek, ám hozok törvényt az államtanácskozások új módjáról!

Egmont úgy csodálkozott, hogy nagyon. A többi sem érté.

— Tudják, hogy nekem asz angol király, mikor vendége voltam sok tanácsot adott, mer asz öreg igen jó kollega. Akkor mondta nekem aszt is, hogy ha

elfoklalom a trónt, legyek takarékos a cigarettával. Gondoskodjak arról a két dologról: takarékosság a pödrésben és fesztelenség az államtanácsban.

Egmont figyelt élesen. A többi nézett a szemivel. Én meg folytattam a mondanivalót:

— Asz angol király aszt mondta: — folytattam én — nálunk szokás, hogy a polgármesteri lort major gyapjúzsákon ül ha állásba beiktatják (asz olyasmi mint a pikkelyezés) és esz köszvetlen. Én is elhatároztam, hogy feszesség ne legyen itt és az udvari tikett nélkül beszéljük meg az államügyeket. És ezt fejesszük ki avval (felálltam), hogy mától kezdve az államtanács tagjai cipő nélkül tanácskosznak.

Nagy szünet. Ekmont felugrik. De én nem bírtam. Le a eipővel!

Le a mindenségit!

— És én! — folytattam — a király, elöljárkálok a példával harisnyában!

Le vele! Le azzal a hóhérral! Mielőtt mék szóhoz jutottak, a cipő lent volt a lábamról.

Ezután következett uralkodásom legszebb időszaka, két teljes percig. Amik élvezet volt, hogy nem fáj. A láb.

Eszek nem idegeskedtek ahogy hittem. Sőt! A hídlakó felállt és szertartásosan fűzte a cipőit, azután szóla:

— Ez szép és tanulságos törvény lesz. Fesztelenség jelképe az államtanácsban.

És mindenki levette a cipőjét, még Ekmont is, pedig rajta látszott, hogy irtó dühös. Azután elémtették az írást, én ráütöttem a pecsétet és az államtanács bepikkelyezte, hogy cipő nélkül kell tartani ezeket a megbeszélés tanácskozmányokat. Mától fogvást kezdődően (indítatva. Helyesbítek.).

Lehet, hogy hozok még egy törvényt, ami szerint pálinkát is kell inni közben, de ezt még meghányom magammal, mer uralkodni bölcsen kell. Remélem eddigi cselekedeteim a nép javát szolgázták. Ezután felálltam, kezemben a cipővel, ők is így álltak meg és én szólék:

— Az államtanács eszennel távozhat. Én elől távozom a jópéldával. Legyen máskor is szerencsém! Ajánlom magam!

És távozák. De suttyomban fülemet az ajtóra szorítám és hallám, amit fecsegnek emberejim. Mer rém kíváncsi vagyok. Egyik mondta:

— Szőr Egmont! Őfelsége különösen viselkedik magát.

— Én is úgy találom — mondta egy másik, mire Egmond:

— Őfelsége mék gyerek. És sajna lejesett lovaspoló közben Angliában. Most már közölhetem, hogy szomorú jelentéseket kaptam róla akkor. Fejsérülése kihat majd uralkodására. Ezt mondták az orvosok. És úgy látom, helyes volt diagnózisunk (esz egy agybajt jelent külföldi nyelven.)

Hát ilyen ravasz ez asz Egmondt. Persze semmisem igaz abból, hogy a király lezuhant a ló tetejéről és fejreesett, amitől agydiagnózist kapott. Eszt azért mondja Egmont, mert éles megfigyelők valamiből arra kövezhettek, hogy nem vagyok született király.

Csak tudnám, hogy miből vették észre?

Még hallom, ahogy Ekmont aszt mongya:

— Ha rosszabbul a baj, akkor esetlek az államtanács az anyakirálynő felhatalmazásával őfelségének gyámul nevezhet egy régen herceget.

De akkor elsliszoltam onnan kezemben a cipővel és bementem a lakosztályomba. A lakáj éppen tett vett és mondom neki, hogy hányas lába van?

Aszongya 45—ös. Szép szám. Asz enyémmel egyez. Mondom:

— Nem látja, hogy kezemben a cipőm?! Azonnal vegye le a cipőjét! Államtanácskor a cipőviselet szünetel!

Erre röktön leveté nagy hófehér cipőjét és én mondom tegye le és menjen el.

És ahogy mekfordult felkapám cipőit, hófehér cipők jól illettek a meggypiros, arannyal diszített gyönyörű marsel nevű inofurmisomhoz és a melléglépcsőn lesliszoltam a vár hátsóbejáratához, ahol egy őr járt fel és alá — alá és fel szünös szüntelen.

Esz csak 10–telgett és én lementem sétálni. Ez a gyönyörű inuformus csak úgy ér valamit, ha látják a népek.

Lesétáltam a dombról, de útközben látam a régiidők nyomát mer valamikor idegenforgalomban ját a főlegvárba. De akkor köz– és részvénytársaság volt itt.

Igen heves nap volt és sok sok moszkitó, és a nedves idő itt nagyon rosszul árt az egészségnek. Seholsem láttam embert, és mindenütt a nagy városi életnek az a nyoma, ami Alvarez köz— és részvénytársasága idejéből maradt, amikor ocejános hajók kötődtek ki itt. Volt ety fülke amint állt *Wagonlites* (eszt pontosan lemásoltam).

Olyan volt ez mint a mesebeli Csipte Róza koleganőm, aki királyian aludt és körülötte mindent besző hálóval asz idő vasfoga.

Aszután láttam ety bódét, amint állt:

GYORSFÉNYKÉPÉSZ!

De esz nem volt elátkozott. Nem érdekes?

A kirakatablakban képek, az ajtó nyitva, pedig a sín melletti kisvasút megálló beomla régen. A nyitott ajtóban egy szőke, kocos, vízszemű ember, lehet vagy negyven éves körüli, barna ruhában, a fogát piszkálja és teljesen szemüveges. Mikor engem meglát, futólag megemeli a kalapját és aszt mondja:

— Jónapot felség.

És tovább piszkálja a fogát unott, siralmas arccal. Én odamegyek.

— Maga mit csinál itt sors kegyelméből alattvaló?

— Én itten a fogamat piszkálom felség.

— Eszt látom. De hogy megy a bótja?

— Néha jön valaki, felség.

— Kicsoda jön ide?

— Hát tavaly volt egy halász, aki fogott egy nagy halat és lefotografáltatta fénképnek. És két év előtt a részeges révkapitányt kiementettem a vízből, mer beleesik mindig, hálából csinált egy családi képet, ami ő meg a kutyája.

— Hát akor fénképezzen le engem is.

— Nagyon szívesen. Akkor legalább kiírhatom, hogy udvari fényképező.

— Nem bánom — feleltem.

De ben asz üzletben meglepett nagyon, hogy egy öreg hölgy ül, aki olyan, mint a halál. Ősz és fehérarcú és szürkeszemű és nem szól, csak néz.

Esz segített, amíg a fénképész levett, királyi pózban, revolverrel a kézben, ahogy ép ráfogom.

— Magát hogy hívják? — kérdem.

— Firmin. Esz a nevem. Henry Firmin. És a hölgy Madam Ponciere.

— Maga itt mindig fényképész volt?

— Nem. Vezérigazgató. Hajózási és vasúti. De amikor Alvarez elment asz én részvéneim leestek és én velük.

Ezután siettem. Hadd lássa a ruhát a nép, mer boldoggá tett, a jó, bő cipő. Le a városba!

De volt is látványosság! Körül fogtak és éjjent montak.

Olyan öröm vót, hogy csuda. A részeg révkapitányt kimentették, mer vízbeesett a csodálattól. Esz nem tud úszni.

És a vendéglőkben, mer bementem egy rumra, így szólék uralkodóilag.

— Hej kocsmáros! Az egész birodalom asz én vendégem!

A révkapitány térdrehulla.

— Éljen a király!

És mindenkinek esz volt a véleménye. És akkor emelém poharamat:

— Mától kezdve pertuban vagyok a lakossággal! Szervusz nép! — és ők üvölték „szervusz király!"

És ittunk és összeölelkeztünk.

— Éljen a király! Vesszen Warins! — jegyezték mek állandóan vagy kétszázan.

Erre ittunk és én játszottam a citerán és elénekeltem a „Lulu ha visszatérek Fidzsiről" című dalt és mindenki megsimogatta a ruhámat és sírtak és nevettek és mindig így szóltak, hogy „Éljen a király!"

És akkor jöve vágtatva a katonákkal Sir Ekmont. Ő maga hintóba ült. Lihegve és sápadtan ugrott le. No erre vége volt a mulatságnak és menék vissza. Nem is próbáltam ellenkezni.

De micsoda rivalgás volt, amikor újra meg ismét így szólának: „Éljen a király!"

— Felség — mondá Egmont, amikor ment a hintó — , asz hiba, amit ön teve.

— Asz hiba, ha szeretik a királyt! Nésszen hátra anyám testvére, akit régen ismereg!

És hátramutattam.

Az emberek integettek utánunk és fáklyákat gyújtának és énekeltek, boldogan. Mer pertut ittak asz uralkodóval. Esz erre felé nagy mektiszteltetés. Számbamegy.

Mi pedig már az elátkozott sínek mellett haladunk, messze. És ekkor eldörrent valahol egy lövés ott fütyülve el a golyó köztem és Egmont között.

Merénylövés!

A katonák a bokrok közé nyargaltak, és én is üldözni akartam a gaszt, de Ekmont megfogott és a kocsi sebesen gördült tovább.

— Ezért hiba felség, amit tett — monta Egmont. És most asz egyszer igaza volt. *(Folytatása következik.)*

TIZENHARMADIK FEJEZET

1.

A sötét folyosón tért magához őfelsége. Ide röpítették ki Vanek és barátai, miután elájult.

Bizonytalan léptekkel elindult, hogy megkeresse a helyiséget, ahol a *Hidegek* tanácskoztak. Jobbra ment egy folyosón, úgy tudta, hogy ott az ajtó. Azután balra fordult, mert világosságot látott. De csak egy cigánytanyára ért, ahol egy öregasszony halat sütött, és néhány rongyos, bamba arcú bennszülött hevert.

Mintha lépéseket hallana maga mögött messze, a homályból.

Sietett.

Mindenfelé folyosók, ládákkal, szeméttel zsúfolt aknák... Egy hosszú, sötét labirintus végén ismét fényt pillantott meg... Most már világosan hallotta, hogy követi valaki. Meggyorsította lépéseit. Az illető mögötte futni kezdett.

Maga sem tudta, miért, ő is futásnak eredt. Már egész közel csattogtak az idegen léptei... Megfordult, de elkésett...

Megrúgták hátul a bokáját, hogy összeakadt a két lába, és végigesett. Valaki a hátára térdelt, és arccal a földre szorította.

— Figyeljen... — suttogta a hang. — Nem kell tartania tőlem. Jóbarátja vagyok... Maradjon nyugton.

Ki ez a jóbarát, aki elgáncsolta, hogy kis híján betörte a fejét?

— Bármi történjék, de jól jegyezze meg: bármi, maga nem árulja el, hogy kicsoda!

— Maga tudja, hogy ki vagyok?

— Hogyne. St. Antonio herceg!

— Kicsoda ön...

— Az Intelligence Service embere. Ha nem követ el ostobaságot, akkor minden rendben lesz. A legkisebb hiba romlásba dönti magát, a hozzátartozóit és a szigetországot.

— Mit kell tennem?

— Semmit. Csak ne leplezze le magát. Ússzon az árral, és minden jó lesz... Én mindig a közelében vagyok... úgy, ahogy eddig... bízzon bennem, fiam...

— Kicsoda maga?

Az árny távolodott.

— Megálljon!

— Nem szabad utánam kutatni... Sok ember romlását idézné elő, ha leleplezne. Ha felismerne valamiről, akkor is letagadom a személyazonosságot. Kár foglalkozni ezzel — súgta az idegen.

— Mióta van a közelemben?...

— Évek óta...

A herceg felugrott, hogy megfogja, de az ismeretlen már eltávolodott.

2.

— Az egyik keresztfolyosónál ismét meglátta hűséges őrzőjét.
A Nagy Bivaly jött, és fújtatott, mint valami lokomotív.

— Bántott valaki?

— Senki — felelte a herceg. A Tüskés Vanekkel fennálló ügyét nem akarta másra hárítani. — És ne gyámkodjék felettem, mert akkor nem lakom együtt magával!

A Nagy Bivaly komikus volt, ahogy megrémült.

— Ne bolondozz... — mondta erőltetett vigyorral. — Csak nem hagyod ott öreg barátodat?... Hát jól van no, nem bánom, arra jársz, amerre akarsz.

A fiú megsajnálta a kolosszust, aki olyan bolondul megszerette.

— Nem akarom, hogy maga miatt féljenek tőlem.

— De a Piszkos Fred! Az elvágja a nyakadat.

— Nem félek tőle sem.

Ez ugyan nem volt igaz, mert a furcsa, flegmatikus kapitánytól félt. Maga sem tudta, hogy miért. Tán Fülig Jimmy meséi ijesztették meg.

Valaki futva jött.

— Vadsuhanc! Hol a Vadsuhanc?

— Itt van — mondta Bivaly, és eléje állt.

— Azonnal jöjjön a Vöröskaromhoz.

— Mit akar tőle? — kérdezte kissé ijedten a Nagy Bivaly.

— Nem mondja. De te is gyere. A *Hidegek Törvénye* elé kerül a fiú.

— Mi?!... És ha azt mondom, hogy nem ülhet senki törvényt a Vadsuhanc felett? — mondta a Nagy Bivaly falfehéren.

— Így mondta a Vöröskarom — felelte a másik.

Ki lehet az, akinek a nevétől a Nagy Bivaly is elsápadt? Akitől a mesztic óriás is fél?

Ki ez a Vöröskarom? És miért hívatja őt? Mi az a *Hidegek Törvénye*?

— Gyere!

A Nagy Bivaly elszántan útnak indult. Szokatlanul komor volt az arca. Most kifelé mentek, a tengeri bejáró irányába.

— Vigyázz mostan, mert a *Hidegek Bíróságá*–hoz kerülsz, és ott senki sem tehet érted semmit. Engem is elintéznek, ha nem tetszik valami nekik.

— Ki az a Vöröskarom?

— Minden. Ő meg a *Kegyelmes* döntenek arról, hogy mi legyen. De ő a *Kegyelmesnek* is parancsol: ő mindenkinek parancsol, és egy intésére az alvilág minden embere megmozdul.

— Te félsz tőle?

Nagy Bivaly habozott.

— Elpusztít, ha akar. És olyan szeme van, hogy nem lehet bírni. Egészen zöld lesz, és mintha világítana. A tenger változik át úgy, ha hirtelen felhő mögé bújik a nap...

Közben a folyosó végén már nappali világosság látszott. A herceg nem értette, hogy hova mennek. Az alvilág vezére talán nem lakik itt? Csónakba ülnek?... De nem lát ilyesmit a bejáróhoz kötve...

Néhány méternyire a nyílástól a Nagy Bivaly megállt.

— Itt vagyunk.

— Hol?...

Meglepetten felkiáltott. A folyosó oldalában, a falban, kis fafülke látszott, amelyen nem volt ajtó.

— Gyere.

Belépett a kamrába. A mesztic megrántott egy kötelet és néhány másodperc múlva emelkedtek.

Lift!

Egy ház előszobájában szálltak ki a liftből. Útközben tehát nem menekülhetett senki, az akna megszakítás nélkül folytatódott a helyiségig, ahol kiléptek. Fent, a tenger partján állt ez a ház. Tiszta, rendes úrilakás előszobája volt, ahová értek.

Itt a herceg legnagyobb meglepetésére tíz tengerész fogta körül őket, mindegyiknél gumibot, és mielőtt még szólhatott volna, egy csomó fürge kéz végigtapogatta, elvették a fegyverét, ólmosbotját, különben mindent nála hagytak.

— Hohó! Lefegyvereztek?! Ez eddig nem volt itt szokás! — kiáltotta a Nagy Bivaly, és revolvert kapott elő a zsebéből. — El innen — dörögte — , aki közeledik vagy a fiúhoz nyúl, annak vége!

Az egyik matrózt könnyedén ellökte, de ez a futó mozdulata elég volt ahhoz, hogy az illető a helyiség túlsó végébe repüljön. Csak most látta őfelsége, hogy milyen félelmetes ereje lehet a félvérnek. A matrózok gyűrűjéből egy angol sorhajóhadnagy lépett elő. A herceg elképedt. Hogy kerülnek a Vöröskarom nevű rabló környezetébe haditengerészek? És egy tiszt?

— Te itt fegyvert mersz húzni? — kérdezte a tiszt.

— Tudni akarom, hogy mit terveztek a kölyökkel!

— Azt Vöröskarom fogja megmondani. Érted?

Hm... Egy angol sorhajóhadnagy tegeződik Nagy Bivallyal?

— Jegyezd meg, Főorvos, hogy a pokolba küldelek téged és a pojácáidat, ha valaki hozzáér a Vadsuhanchoz.

— Tegye le a revolverét — mondta a fiú. — Nincs értelme.

Nyugodtan odalépett a Nagy Bivalyhoz, és elvette a revolverét. A kolosszus morogva tűrte, mint egy oroszlán, ha a szelídítő a torkába nyúl mutatvány közben.

— Hát ha te akarod, nem bánom, de annyit mondok, hogy egy haja szála se görbüljön meg a kölyöknek, mert akkor...

A tengerészek közrefogták őket, és vezették. Az ablakon látszott a tenger és a távoli kikötő. A herceg csodálkozva nézett jobbra–balra a finoman berendezett lakásban. Már vagy a harmadik szobán mentek át.

A tükörben megpillantotta az arcát. Az orra szép, kékesvörös uborkává nőtt. A szája keresztben repedt át, nyúlszerűvé duzzadt, két szeme sötétibolya daganatokba mélyült. Haja kócos volt, ruhája csupa rongy és piszok. Kevés jellegzetesebb fegyháztöltelék bolyongott ez idő tájt a külvárosban, mint őfelsége St. Antonio herceg.

Azután beléptek egy szobába, és szemben az ajtóval ott ült egy asztal körül a *Hidegek Törvénye*.

A Holdvilág Charley, a Kannibál Béby, Tulipán, Mimóza és a többiek voltak együtt. Piszkos Fred a kapitány fel és alá járt, a szakállával babrált, és bagót rágott. A Kegyelmes kinézett az ablakon.

„Hol a Vöröskarom?" — gondolta a herceg.

— Mit akartok a Vadsuhanctól? — kérdezte fojtott dühvel a Nagy Bivaly.

— Fogd be a pofádat — szólt rá hivatalos gőggel Holdvilág Charley.

— Majd a Vöröskarom megmondja, amit akar.

— A te műved! — fordult Piszkos Fredhez, de a kapitány nem figyelt rá. Az ajtófélfának dőlt, és riszálta magát, mert viszketett a háta.

Egy rádióstiszt jött sietve, szintén az angol haditengerészek uniformisában.

— A Vöröskarom jön!

Nagy Bivaly is az asztalhoz sietett, leült egy üres helyre, és nagyon felindultnak látszott. A herceg kíváncsian nézett a bejárat felé, amelyet a szoba másik végében függöny takart el.

A függöny szétlebbent, és belépett a Vöröskarom. Mire a herceg megkapaszkodott egy haditengerészbe.

A Vöröskarom nő volt.

Szőke, fehér bőrű, fiatal leány. Hátrafésült, sima haján fényábrák táncoltak, miközben besietett. A legelőkelőbb luxusszálló halljába is beillett volna az a kissé frivol, testhez álló angol ruha, amelyet viselt. Gyöngysora, arany karórája és főképpen vörösre lakkozott, hosszú körmei inkább társaságbeli modern nőre vallottak, mint az alvilág rettegett vezérére.

Csak a szemei. A furcsa, tiszta, kékeszöld, nagy szemek jelezték, hogy rendkívüli nő.

Nyugodtan leült a középre, azután csengő, kellemes hangon mondta:

— Hol az a fiú?

A herceg körül félreálltak.

— Magát nevezték el Vadsuhancnak?

— Igen.

— A *Hidegek Törvénye* ítéletet fog hozni maga felett. Jól vigyázzon minden szavára.

És a herceg tisztában volt vele, amikor ennek a leánynak a szemébe nézett, hogy élet–halálra megy a játék!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Őfelségem, I–ső Fülig Jimmy naplója

VIII.

Eszt a naplót aszért kesztem írni, mert egy különös felvilágosítás következtében Őfelsége amikor búcsúsztam többrendbeli figyelmeztetésre hívta fel a következőkben. Ez akkor volt, amikor átattam ennek aszt a címeres szarvasbőr táskát, amit Piszkos Fred ellopott Fernantesztől. Esz az Ekmont is olyan szigorú, mint asz volt.

De én elbántam vele éspedig így. Ámbár:

Kihallgatózásra jött, amikor négy napja már a főlegvárban minden ajtaja le volt zárva osztálylakomnak. A legutóbbi nép közé vegyülés miatt.

Akkor jött a Higdaló, ez a Gombperec. És mondá. Zöld papagály ruhában volt aranyos dísszel:

— Itt van a fogadó idő. Kíván valamit felség?

Mondom: Igen, kívánnék valamit.

— Mitpedig felség?

— Vegyen egy parókát, mer káprázik a szemem a kopaszságtól, ha csillog a lámpáknál.

— Parancsára — mondá. — Felséged előírhatja, hogy milyen parókát vegyek.

— Mondom: zöldet, mer az megy a ruhájához.

Azt mondá erre, hogy akkor őtet majd kinevetik. Megnyugtatám, hogy az így is megtörténik, tehát nem kockáztat semmit.

Erre bejelenté Egmontot, aki jött. Ketten beszélgettünk kétszemközt Ekmonttal, mert Gombperec ki vitte az övét.

— Felség — mondá Ekmont. — Holnapután államtanács. Önnek meg kell hozni az új törvényes pikkelyezést a trónöröklést illetőleg.

— Aszt én nem teszem — mondám. — Maga jól tudja, hogy én nem vagyok a király, mert gyerekkorom óta jól ismer, és homlokán heged a régi sebes kardos nyom. Tehát tudja, hogy nem vagyok király, tehát nem hozhatok új törvényt.

— Ha így lenne, ezt már mondtam egyszer — felelte igen dühhel —, az halálos kivégzést vonna maga után.

— És én magam után vonnám önt. Mert ismeri a királyt! Miért nem leplezett le azonnal? Miért hagyta, hogy a trónvitorlás történyen? Ha én bűnös vagyok maga a palást!

Így odamondtam! Egyenesen neki!

Erre kissé falfehérre halotthalványult. Jól visszavágtam. Mer ha én nem vagyok a király és idáig hagyott engem fajulni, akkor ő a palástbűnös és ezért mellém ítélik a szomszéd kötélre bíróilag.

Egész elém állt. De én nem ijedék, mer esz nem családi nekünk.

Így szóla:

— De... azt könnyű bebizonyítani, hogy ön ép nem elméjű és gyámság jön. Én leszek a régen herceg és önt a főleg várba életfogytig várja a...

Itt valami nőt mondott, aki vár. Bizonyos Ella. Az várja a bolond uralkodót. Bizonyára ápolónő. Tudom már! Aszt mondá:

— Önt várja a Citad Ella!

— Nésze — mondtam — , én nem vagyok egy szívbajos uralkodó és velem nem lehet a sors kegyelméből kitólni. Én nem hoszok törvényt, amíg nem vagyok személyesen itt. Mer most csak helyettem vagyok itt. Majd ha visszatér az igaszi. Asz hoz.

— Három nap gondolkozási időt kap. Ha addig... nem szánja el magát, akkor cselekszek! Érti... felség?!

— Nem vagyok hülye — mondám kegyesen.

— És mi a válasza?

— Az, hogy majt pont magától kapok szívrohamot az ijedségből folyólag.

— De...

Kegyesen csengeték a gombon:

— A kihallgatódzás véget nyert!

És nem felelhete mer jött a Hídlakó fehér parókában fekete maslival hátul. Ekmont remegve dühtől távoza.

— Esz a paróka régi francia aloncs nevezetű... Esz itt — mondta a Hídlakó.

— Olyan azzal a maslival, mintha egy hibbant ősz nő bakfisnak hinné magát. De jobb, mint saját fénycsiszolt, hajtalan skalpja.

Mondám. Ő fordula és mente. És olyan volt hátulról nézvést copfjában a fekete propellerrel, mint egy különös hitroplán.

Én pedig bementem a könyvtárszobába és kivettem a polcról, a könyvek tára mögül pálinkát. És ivék.

És amikor este lett, akkor jelenté lakájom:

— Az ágy előálla.

Miután átköltöztettek éjszakára, selyembe és már lefeküdtem volna, amikor kopogtatnak.

Egy képen. Mert a falon egy kép ábrázolá atyámat, aki elhunyt, egy öreg St. Antoniót. És újra kopogás hallatszott, a kép mögül, amiről kiderült, hogy rejtekajtó mint filmben. Mert félrelépett a kép, és mögüle a keretben egy folyosóból megjelent egy hölgy.

A királyné állt ott. Anyám! Akinek nem én vagyok a fia, csak helyettem pótolom magamat.

— Bocsásson meg uram! Nem volt módomban idejönni másképp.

— Más kép nincs is a szobában — mondom én — , de kegyeskedjék elhagyni kereteit felséges királyanya.

És bejött.

— Ezt a járót csak én ismerem és boldogult férjem.

Nagyon szomorúnak látszott a királynő. Sajnáltam. Szívből.

— Mit tehetek felséges anyakirály?

— Uram! Ne írja alá a pikkelyezésről szóló törvényjavaslatot!

Habozott és a hajához nyúla.

— Mek kell bíznom magában — mondá majdpedig. — Úgy látom, egyszerű de okos és jó ember.

És most mint valami polgári asszonyság, egyszerűen mekfogta a kezem. Ez nagyon jól esett, mintha csak asz én mamám lenne. Nekem is volt. Mer nem csak királyoknak lehet mamájuk, hanem sokszor a legeccerűbb csavargónak is. És mék aszt mondá:

— Hallgasson ide fijjam!

Így mondá!

— Ekmont, a fivérem, a koronát akarja magának. Saját magának. Ha az a törvény van és magát szerencsétlenség éri Warinstól, hogy a merénylő megöli, akkor vagy én vagy ő lehetne a király asz új törvény szerint, amit magával akar beleitatni új törvénynek. A mostani szerint, nem lehet más a király, csak vérbeli St. Antonio.

— Ilyen gaz ez asz Agmont?

— Fél. Nagyon fél.

— Mitől?

— Asz régi történet. Húsz év előtt én nem voltam királynő, hanem Wilbour Tehodor fregattkapitány felesége voltam, és született egy gyerekünk. Az elhunyt király, St. Antonio főherceg egyszer látott Tahitiben, ahol laktunk és belém szeretett. Neki is volt akkor egy gyereke és felesége. Én hát nem is álltam vele szóba mint asszony. Hiszen nős, családos volt. Ő akkor éppen trón nélkül élt Tahitiben, mer lázadás miatt menekült. Azután egy ragályba meghalt felesége és gyereke, és nagyon szerencsétlen volt, és sokat járt hozzánk. Kedvelte férjemet, és fivérem, Egmont, bizalmasa lett. Akkor asz én gyerekem volt kétéves. A férjem Wilbour Theorod fregattkapitány akkor úton volt. Ő sohasem volt jóviszonyban Ekmont fivéremmel. És egyszercsak Ekmont aszt jelenté nekem, hogy Theodor betegen jött haza fregattján, és a szingapúri kórházban van. És engem yachtra ültetett, hogy hoszá menjek. És akkor amikor a yacht nyílt tengeren volt kisült, hogy Ekmont hazudott és elvittek Almirába. Erővel. A gyermekemet előre elvitték tőlem, és miatta én is mentem. Csukott kocsiba vittek a kikötőből a Főlegvárba, de a nép éljenzett. Asztat hitték hogy én vagyok a királyné. Mer a király ezt hirdette ki. Pedig a királyné az igazi trónörökössel még Tahitiben mekhalt. De a nép ezt nem tutta, csak látták, hogy jön egy gyerek meg egy nő. De az én voltam. Mit csinálhattam én a főlegvárban? Férjemet nem értesíthettem. Vele elhitették, hogy elhagytam. Belekellett nyugodni lassan, lassan. És a gyerekem így trónörökös lett. Egmont mindig tudott engem tenorizálni. Most is. A St. Antonio, akit maga ismer, az Wilbour Theodor fija, és ezt senki sem tudja, ő se tudja, csak Egmont, én és most maga. És tutta a meghalálozott, a néhai király bátyja, Fernandez, aki régen herceg volt...

Esz nagyon regényes história.

— És — kérdem — mit tett a fregattkapitány Wilbour Theodor?

— Ő keresett sokáig. Aszután évek múlva megtalált. De a fija miatt hallgatott, hiszen már akkor trónörökös volt és csendben elment. Ekmontnak pedig írt, hogy ha a fia király lesz, megmond neki mindent. Esz lesz a bosszúja. És Ekmont mindég félt ettől, és ha mostan törvény jön, hogy asz én királynői családom is örökölheti a trónt, akkor ő mekkoronásztatja saját magát és a fijamat kisemmizi a trónból.

Mostan értettem.

— De — kérem. — miért vagyok itten én? A király a hajón tutta aszt, hogy engem elhosznak ide? Nem igaz, hogy ő vegyülni akart?

— A király nem tudta, mi történt, csak aszt akarta, hogy maga helyette Szingapúrban legyen, amíg ő sétál kissé. Ám a Titkos szolgaság egy embere ezt kihallgatta, közben mi rádión megtuttuk, hogy Warins Bob megszökött a börtönből, és jön merényletet elkövetni. Ekkor kapóra gyött a Titkos Szolga értesítése, hogy fijjam magával személyt cserélt.

— Aha! És így nem a királyt merényli, hanem engem öl meg.

— Igen. Egy Greenwood nevű tudós tanárt kellett csak értesíteni, hogy tagadja le a herceget. Ő köszölte azóta, hogy megtette, de nagyon fájt. És maga elé utazott Ekmont. Mivel az érkezésnél átölelte magát, mindenki azt hitte, hogy maga a király. De nekem ez így nem tetszik, hát megmondtam. És ha nem akar ebben a veszélyben maradni, menjen.

— Ezt nagyon jó tudni, ámde nekem megpuccolni nem szokásom.

— De a pikkelyezést ne engedje, mert Ekmont a fijamat, amire visszatér, kijátssza a kinullázásból, hogy ő legyen a király saját kezűleg.

Ilyen egy körmösfont ez asz Ekmont homlokán a feltűnő ismeretjel dacára.

— De — felelém — hogy hagyhatták őfelségét egyedül Szingapúrban, mijután az a Greenwood megtette (de nagyon fájt.)

— Mer a mi titokzatos szolga álatunk embere ott a hajón aszt mondta, talált valakit, aki őfelségét leszállástól kesztve követi és megvéti, és ez olyan ember, aki bisztos meg tudja óvni, mint a testőrsége. És majd őfelségét elvezeti egy hajóra, amellyel Tahitibe viszik.

— És így történt?

— Nem sajnos — és sóhajta szegény. — Asz asz ember nem bírt ott lenni a kiszállásnál, és most nem tudom, hogy mi van a fijammal.

— Ki asz asz ember?

— Akit maga bezárt huszonnégy órára. Piszkos Fred, a kapitány, a ládába.

Most már tuttam, hogy milyen igasza volt, amikor elájult.

Kelt mint, ma uralkodásunk annójában, Almira székestrónváros főlegvár által kézzel. *(Fojatás a következő.)*

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1.

Az egész úgy hatott, mint valami torz álom. A kidülledt szemű, rémült Nagy Bivaly, Holdvilág Charley halálfejével, a bekötött homlokú Tulipán, az a részeges, rongyos, ősz hölgy, a diplomataszerűen elegáns *Kegyelmes* és Vöröskarom, a nagyvilági szépség, végül Piszkos Fred, a kapitány, amint sárgás szakállát morzsolgatja fekete szegélyű, hosszú karmai között, szinte valószínűtlenné tették az ijesztő képet.

— Kapitány — mondta a nő Frednek —, mit tud a fiúról?

— Semmi jót. Azzal a pimasz Fülig Jimmyvel suttogtál a hajón. — A fiú felé fordult zsebre dugott kézzel. — Egyszer épp akkor jöttem, amikor kétezer dollárt adtál annak az alaknak.

— Ez igaz?

— Igaz — felelte a herceg. Vöröskarom arcán némi undor vibrált át, amikor a mocskos, tépett, torz emberre nézett.

— Hány éves? — szólt közbe a *Kegyelmes*.

— Huszonegy.

Vöröskarom kutatóan nézett a torz, utálatos arcba.

— Hallottam, hogy egy nap alatt sok mindent tett, ami másnak évekre elegendő. De itt nem segíthet magán a bátorság.

— A bátorság mindig előnyös lelkiállapot. Különösen hölgyek értékelik nagyra — felelte vidáman.

A Nagy Bivaly kétségbeesett kedvencének hihetetlen szemtelensége miatt.

— Álljon ide, egészen elém! — szólt hidegen, élesen a leány.

— Boldogan! — felelte a herceg, és egészen az asztalig ment.

A *Hidegek Törvénye* fenyegető zúgással vette tudomásul a szemtelenséget.

Vöröskarom felugrott. Most olyan volt a szeme, amilyennek a Nagy Bivaly leírta. Egészen furcsa, arannyal vegyített hidegzöld, mint amikor a tengeren új szín vonul végig, mert a napot egy átsiető felleg elfedi.

Úgy látszott, hogy egyetlen szót fog csak mondani, és a herceget már viszik elveszejteni. De lassan kihunyt a méregzöld szemfény.

— Ne merészeljen ilyen hangon beszélni, mert...

— Felesleges kísérletezés, hogy megijesszen. Nem félek.

— Mondtam nektek, hogy szemtelen a kölyök, és megérett arra, hogy elintézzék — szólt bele Piszkos Fred.

— Mióta ítélkezik a *Hidegek Törvényén* ez az alak? — szólt fogcsikorgatva a Nagy Bivaly. Többen nyomban a fiú pártjára keltek csak azért, mert a kapitányt senki sem szerette.

— Rakjál ki mindent a zsebedből — szólt közbe a *Kegyelmes*. — Megnézzük, mi van nála, ott a kabátjában!

Most eszébe jutott! — a szarvasbőr táska! Fernandez herceg irataival! Ha megtudják itt, hogy kicsoda... Egy percig sem él!

A Főorvos nevű tengerésztiszt elvette az írásokat, és átadta Vöröskaromnak.

A nő alighogy belenézett az iratokba, meglepetten felkiáltott. Azután még ijesztőbb aranyzöld fényt kapott a szeme.

De nevetett.

És ez a nevetés, minden harsogó vidámsága dacára ijesztő volt.

— Ki ez az ember? — kérdezte a *Kegyelmes*.

— Bob Warins!

Holdvilág Charley és a Kannibál Béby egyszerre rántották ki pisztolyaikat. Mindenki felugrált, összevissza kiabáltak, és a Nagy Bivaly meszticarca sárgás árnyalatra halványodott.

2.

— Maradjatok csendben, és senki se merjen revolveréhez nyúlni itt! — süvítette a leány.

Csend lett.

— Maga Bob Warins! — fordult keményen a fiúhoz.

„Mulatságos" — gondolta a herceg.

— Feleljen!

— Mit akarnak tőlem?

— Ne kérdezzen, hanem feleljen!

— Nem felelek! Nekem ne parancsolgasson. Itt van ez a söpredék, ha parancsolni akar. Ezek félnek magától. Én egy cseppet sem.

— Tisztában van azzal, hogy öt perc múlva halott ember? — rikácsolt Holdvilág Charley. — Azt hiszi, hogy az mindegy?

— Ha megölnek, akkor csakugyan mindegy.

— Maga idejött kémkedni, mert tudta, honnan fenyeget a veszély — szólt közbe a Vöröskarom. — Bob Warins, ez a kirándulás halomra döntötte a számítását.

Közben a *Kegyelmes* elolvasta az írásokat.

— És ha eddig kétséges volt, hogy megöljük–e, most már bizonyos lehet benne.

— De hát mit tett? — nyögte a Nagy Bivaly.

— Ez az ember összejátszott Fernandez régenssel, és megölte St. Antonio herceget!

3.

Mint önmagának gyilkosa állt ott. Ez kissé meglepte.
A Vöröskarom feléje fordult.

— Maga azért készült visszatérni, hogy uralkodjék a Boldogság Szigeteken?

— Ezt beismerem.

— Ezt a levelet és az okmányt Fernandez régens, St. Antonio herceg gyámja írta Warinshoz.

„Hm... Mi lehet azokban az írásokban?"

— Tudni akarok mindent! — mondta Vöröskarom, és elvette a *Kegyelmestől* az írásokat. Gyorsan átfutotta.

— Micsoda aljasság! — kiáltotta, és dühös megvetés villant fel sokszínű szemében. — Szóval összejátszott azzal az alantas régensherceggel, hogy elteszi láb alól a fiatal St. Antoniót.

— Nem igaz! Gyalázatos rágalom!

— Hallgasson! Itt van a régens keze írása, és a magáé is! —

Olvasott.

Ha valaha elfoglalom a St. Antoniók trónját, Fernandez régensherceget illeti meg a köztársaság idejében kiadott összes koncesszió rendelkezési joga.

— A mi tüzünknél akarta megsütni a pecsenyéjét! — kiáltotta gúnyosan a *Kegyelmes*. — Még szerencse, hogy Bonifác klubtag feljelentette Fülig Jimmyt.

A herceg szinte fuldoklott a fájdalomtól, amikor belenézett az írásokba, és felismerte a régens keze vonását. Milyen szörnyűség! Tehát Fernandez bácsi összejátszott egy trónbitorlóval, egy kalóz fiával, aki szökött fegyenc!

— Világos! — mondta a Vöröskarom. — Megölték a herceget, és Fülig Jimmy a régens segítségével átvette az uralkodó szerepét.

— Te most menj... — mondta a *Kegyelmes* a leánynak. — Jelentsd be egy bizonyos úrnak, hogy beszélni akarunk vele.

Miután a lány kiment, egy ideig csend volt.

— Hát ez rejtélyes — szólt a Kegyelmes — , hogy akarja Fülig Jimmy a családdal elhitetni az azonosságot... Mi a véleménye, Fred?

— Piszkos Fred, mit szól az ügyhöz? — kérdezte Tulipán.

A kapitány bóbiskolt.

— Magát nem érdekli a dolog?

— Miféle dolog?

— Nem hallotta, mit mesélt Bonifác, akit Fülig Jimmy felpofozott?

— Bonifác egy részeges gazember.

— Bonifác azt állítja, hogy Fülig Jimmy mint király érkezett meg a *Honolulu–Star*–on. Miután sokat suttogott ezzel a kölyökkel. Bonifác szerint Fülig Jimmyt magas rangú urak egy *Almira* nevű yachton a Boldogság Szigetekre vitték.

— És mi köze ennek a suhancnak az ügyhöz?

— Letagadta, hogy ismeri Bonifácot.

— Ezt meg tudom érteni. Én sem dicsekszem vele.
— Mi a véleménye?
— Nem árt ezt a kölyköt elintézni... — Utálattal látták, hogy Piszkos Fred most is csak a fiú elleni bosszújával törődik.
— És... az Almirába siető angol cirkálók Fülig Jimmy királyságát védik — szólt közbe Holdvilág Charley. — Mert két cirkáló van állandóan a közelben.
— Nem valószínű, hogy Fülig Jimmy trónjáért az angolok közbelépjenek.
Ez csakugyan valószínűtlennek látszott, és őfelsége kezdte rosszul érezni magát. Veszélyes lehet, ha az angolok védelmére szorulnak... és Fülig Jimmy ül a trónon.
— Itt a perc — mondta a *Kegyelmes* — , amelyre évek óta várunk! Elmegyünk Almirába! Leleplezzük Fülig Jimmyt, és a zűrzavarban visszaállítjuk a köztársaságot. Akkor ti valamennyien nagy jutalmat kaptok az embereitekkel együtt.
— És ez a kalózkölyök?
— Végezzetek vele!

TIZENHATODIK FEJEZET

Őfelségem, I–ső Fülig Jimmy naplója

IX.

Almira főlegvár szobámban. Kelt mint bent.
Most mégiscsak lejirom, hogy a napló mitől jön rá az emberre; mer nekem magamtól sohasem jutott volna az eszembe.

Asz úgy kezdődik, hogy őfelsége mégis akormikor a hajón álltunk, mondá:

— Majd vigyázzon azért mindenre, nehogy galibát csináljon.

— Felsék bíszhat — mondám higgadtan — , én megállom a helyét a trónon, illetve megülöm, mivel álldogállni nem szokásom.

Akkormég úgy hitte, hogy ő jön helyettem királynak. Pedig én mentem helyette, mert Greenwood őt letagatta (pedig fájt neki) Egmont meg engem felismert és az nem fájt senkinek, hogy a gyilkos Warins és az összes bentszülöttek egy csavargót öltek meg a király helyett. Csak aszt sajnálom, hogy egy napra ládába zártam Piszkos Fredet, és így nem bírta elszöktetni Tahitibe a királyt.

No mintegy. Reméljük a legjobbat. Én csupa jobbhelyre attam ajánlást őfelségének ezért, ha nem lesz baja, akkor örülhet, hogy megúszta.

Mostanában a könyvtárban pálinka helyett könyvet is néztem több alkalommal. Nagy uralkodók volt a címe, és tanultam ebből a szakmát.

Itten van asz, hogy minden uralkodónak családi fája van, de amint látom, aszon nevek nőnek. Aszután áll, hogy egy uralkodó, bizonyos Bonepárti aszt monta, hoty kenyérrel és vassal Kínáig is eljut Franciaországból. Asz nem kunszt. Próbálja meg egy vas nélkül, ahogy én szoktam. Továbbá uralkodók kegyesek, leereszkedők és fent ségesek és nem tetsző egyéneket a vár fogán lelövetnek. Vagy pedig lefejezték a nyakukat.

Meg eszt modják: „Uralkodása alatt népe felvirágzott és a főtéren egy szoborba megöregítették mását. Népe célját tűszte ki boldogulásul...”

Van itt egy 8–adik Hendrik, asz mindég a hóhérnál tartott válópert. Igazán elvesztették érte fejüket a nők.

Hát esz nem érdekes. Sokkal izgatóbb, hogy a főlegvár erkélyén át látok jönni egy ismerős alakot.

És megrémültem... Szentatyám... Miféle csoda?

Ez Bonifác!

Semmi 2–ség. Ez a szélhámos megismert a hajón és megsejtette az üzenetet! Ide jön zsarolni! Na megállj! Sajátkezűleg csengeték, és amikor jött a lakáj, kinek cipőjét még mindig hordám (saját lábúlag), a hídlakót kértem.

Na jött. Copffján a propeller, ruhája zöld és mintha holta után márványba megöregítették volna.

— Gombperec úr! Egy ember jön a főlegvár felé! Fogassa el.

— Miért felség?

— Ez az én dolgom. Azonnal fogassa el, vessék börtönbe és hajnalban a vár fogán...

— Felség! — rebegé.

— Csend! Kora hajnalban a vár fogán felpofozni és kitoloncolni a szigetről. Többé nem látogathatja.

— De... ez nem törvényes eljárás! Én itten egy miniszter rangjában a törvény őre vagyok.

— Kollegám egy bizonyos 8–adik Hendrik, aki szintén szigeti király volt, még Mórhus Tamás nevű miniszterét is lefejezé.

— Felség... ez nagyon régi volt.

— Majt én visszahoszom ezeket a régi szép időket. Menjen s tegye amit parancsolni kegyem vala. Aszt az embert hajnalban a vár fogán egy balegyenessel kitoloncolni.

Rezgett a feje szegénykének, amíg ment. De parancs az parancs, jól tudám.

Amikor kinésztem asz ablakon, éppen elfogták eszt a sakál Bonifácot. És ha nem nésztem volna királyi tekintélyemet, enenkezűleg kenek le neki, mert ilyesmit nem jó másra bízni.

Eszután jelentené a lakáj, hogy a fürdő tálalva van. Mer királyoknál ez úgyszólván mexokott művelés. Majd utána ismét jött Gombperec a hídlakó, de a feje még mindék reszgett. Egyik kezében hoszta a cipőit és harisnyában volt.

Igen kevéssé elbűvölő látvány fiatal hölgyeknek. És már esteledett. Mondá:

— Felsék, asz államtanács várja.

Meghajolt és távozott, mer harisnyában volt. Én is készültem a cipőt lehuszni, és jött a lakáj.

— Szőr Ekmont!

— Jöhet — mondom én.

És jőtt: Egy másodpercig farkasszemet néztünk. Azutág szóla :

— Kész van az államtanácshoz?

— Igen. Csak... megfürödtem éppen.

— Röviden: ha a mai államtanács nem pikkelyezi a trónöröklési törvényt, akkor gyámság alá jön, és a Citad Ella várja magát.

Bisztos egy öreg nő, hogy így ijeszt vele. Mostan baj volt aszonban a gyámság miatt.

— Nézze Egmont... eszt... úgy áll a dolog, hogy adjon időt még... mondjuk...

— Hiába 5–öI 6–ol. Esz fiksz! Esz hadüzenet. Áll Timátum!

Ez valami bentszülött átok lehet. De mingyár elment.

Én meg ott álltam megfürödve.

Most mi legyen? A királynő kért, hogy ne írjam alá. A király sem akarhattya, hogy én a képébe törvényt hosszak.

Kinésztem. Sok, sok csillag volt és nehéz nedves esti levegő... Mindenfelé a pálmák és a szapad természet jó szagai, meg arra messze a sima fekete Indiai Oceján.

Eh! Fülig Jimmy! Mire vársz? Vigyél el néhány ékszeres kitüntetést orgaszda barátaidnak és gyerünk! Nem teneked való az uralkodói ipar!

Már most vaty két napig nem jól alszom asz ágyban és nincs étvágyam. Toulonban egy vizes bálán jobban hálnék és fejedelmi lenne utaszni egy hajófenékbe.

Esz nekem elég volt! Mire elmúlik a monszun, jó lenne valami lármás kikötőbe lenni...

Hát gyerünk. És eszennel kiváltó tisztelettel ajánlom magamat! Néhány kisebb fém emléktárgyat, aranyt meg ilyent azért viszek. Asz ember ingyen nem uralkodik! Ahogy a királynő mutatta, elfordítok a kép mellett egy fát és a keret odébmegy. Én besliszolok és visszatolom.

Jó napot. Csak várjon a tisztelt államtanács harisnyába, amíg náthát kap. Végigmegyek a folyosón. Mert a zseblámpámat megőrzém uralkodásom idején. Keszdetétől napjainkig.

Néhány szép nagy patkány riadtan szétfutkál. Helyes kis állatok eszek. És végül gyövök egy nagy kapuhoz. Eszt kinyitom és ottan vatyok a hetyoldalnál.

Szabad ég alatt!

Teleszívom magamat a friss levegővel! De nagy öröm, ha az ember tetronidzálhatja magát... Ott van a vasúti sín fűvel benőve... Istenem! Hogy is van a csavargók nagy mondása?

„Mindenütt jó, de a legjobb sehol!"

Hohó!

És már indulnék, amikor egyszerre egy csendes hang mondja:

— Jó estét José.

Ott állt előttem a kísértetkapitány, és egy pisztolyt tart az arcom elé, de nyugodt és közömbös, mint mindig, és sapkaernyőjén, meg a gummiköpenyén folydogáló párák vízcsöppjein megcsillan a holdfény.

— Maga...? — mondom kissé rekedten, mert furcsa volt.

— Igen.

— Ki maga?

— Mindegy José. Így nem hagynak ott egy trónt, battyuval, éjszaka!

— Mi köze?

— Csend... Még szükség van magára José. Maradnia kell, érti?...

— És ha nem?

— Akkor lelövöm.

De ezt szinte szeliden mondta. És cigarettázik.

— Mondja José, igazán nem tudja, mi lett avval a szekrénnyel, ami Fernandez szobájában volt, aki régen herceg?

Mit akar ez evvel? Valami kígyó zörren a bokorban.

— Feleljen, de őszintén, mert nagyon fontos lehet.

— Felelek. Nem tudok a szekrényről... Dehát esz miért fontos?

— Mer... lehet, hogy amikor én magával vízbedobattam Fernandezt, akkor a halott helyett ez a szekrény volt a lepedő alatt.

— Asz nem lehet! Láttam a halott kezét kilógni. Szürke, nagy kéz...

Valósággal felderült az arca:
— Esz biztos?!
— Bisztos... Dehát...
— Menjen vissza, José.
Könnyű szél jött erre át a dagállyaĺ a tenger felől és sós szag volt... Láttam is messze, ahoty egy repülő hal felugrott a viszből és tükrözve fitszánkolt...
De jó lenne menni.
— Vissza José — mondta ismét csendben és nekem vissza kellett meni, pedig olyan csuda ködök jöttek befelé a tengerről...
— Hm... — jegyeztem neki mentében. — Félek az államtanácstól...
— Nem lesz államtanács! — kiáltá utánam és becsapta a kaput.
Hallottam, ahogy egy nagy sziklát dübörgőn rágurít. Fogva voltam, most már. Erre nincs többé kijárás. De miért mondá, hogy nem lesz államtanács?
Pedig nem, volt. Jól tudta.
Engem már mindenfelé kerestek és mind cipőben. És rémülten.
— ltt van Warins — mondta rekedten a hídlakó.
— Mi történt?
— Ször Egmontot megölték. Ő volt a bosszú első áldozata. *(Folytatása következik.)*

TIZENHETEDIK FEJEZET

1.

A herceget összekötözték. Nyugodtan tűrte. Jól tudta, hogy meg kell halnia. Akár Warins, akár St. Antonio, itt nem számíthat irgalomra.

— Engedjék meg — szólt a *Hidegek*-hez mosolyogva, csengő hangon —, hogy elbúcsúzzam a barátomtól.

Odalépett a Nagy Bivalyhoz, és kezet nyújtott.

— Köszönöm, hogy segíteni akart rajtam, és sajnálom, hogy nem jutalmazhatom meg ezért.

A Nagy Bivaly arcán valami bornírt megilletődés látszott. Úgy fogta a fiú kezét, mintha nem tudná, mi az. Nézte a finom kis mocskos ujjakat, forgatta, tapogatta.

— Te kölyök... te voltál az első ember... akivel... szívesen voltam... és...

Körülnézett sötéten, de annyi revolvermarkolatot fogtak körülötte mindenre elszánt emberek, hogy tehetetlen kínjában megcsikordult a foga, hangosan, bántón.

— Gyerünk — mondta Holdvilág Charley — , vigyétek ezt a férget a Vészkijárathoz.

Két haditengerészet elvezette, és ezzel befejeződött St. Antonio uralkodó herceg őfelsége rövid találkozása a szabadsággal...

Most nem vitték a lifthez. A ház belsejéből néhány lépcső vezetett le valahová. Azután föld alatti folyosókon át haladtak sokáig vaksötétben.

— Menj előre! — mondta az egyik kísérő.

Engedelmeskedett.

Egyszerre megcsúszott, és gurult... gurult. Nem sokat. Néhány métert mindössze egy sáros, meredek lejtőn. Mi ez neki? Fel sem kiáltott. Az egyik haditengerész hangja zúgott végig a boltozatok között:

— Ördög Will!

Fénypont közeledett imbolyogva, majd megjelent egy ember, csakugyan olyan, mint az ördög: Szénfekete néger volt, egy lámpással és egy revolverrel felszerelve.

— Valaki távozni fog a Vészkijáraton — mondta az egyik tengerész, és elmentek. A kis lámpa fényét megsokszorozta a szűk folyosó.

A herceg egy aknában ült, sima agyagfalak között. Szemben vele egy ajtó látszott. Olyasféle, mint modern bárok bejárata. Lent rövidebb a földnél, középen kétfelé osztva. Kilincs nélkül. Az ajtó mögött sötétség, sustorgás és rossz, sós tengerszag.

Ott a halál?

Az ajtón hatalmas tábla függött:

VÉSZKIJÁRAT!

Alatta másik:

ADJA RUHÁJÁT ÖRDÖG WILLNEK!

Támogassuk a nincsteleneket!
A túlvilágon minden jótett számít!

Az ördög leszólt fentről.
— Akarsz enni valamit? Van itt egy hering.
— Nem kell.
— Pálinka sem?
— Az sem. Mi lesz itt velem?
— Hát... bizonyára meghalsz. Nem a legrosszabb. Volt egy nagybátyám, az leprát kapott.
Jó fiú ez. Vigasztalni akarja. A herceg a síkos lejtő alján ült, és nézte a meredek falakat, ahogy a szeme megszokta a félhomályt.
— Másfelől is le lehet ide jutni? — kérdezte az ördögöt.
— Nem hiszem.
— Hogy megy fel az ember innen?
— Nem tudom — felelte tanácstalanul. — Onnan, ahol te most vagy, még senki sem jött fel.
Csendben voltak. Loccsanás hallatszott. Cseppek hullottak.
— Mondd! Ördög!
— Na!
— Hogy halnak itt meg?
— A dagály feljön majdnem idáig, ahol én vagyok. Addig rég véged van.
— Miért nem ölik meg egyszerre az embert?
— Mert amikor derékig ér a víz, sokan elmondják, hogy hová dugták a rablott pénzt, és azt kinek adjuk. Ha egyszerűen lepuffantanák az illetőt, úgy sok értéktárgy veszendőbe menne.
— Kegyetlen, de bölcs szokás.
A csobbanások közelebbről hallatszottak! Jön a dagály!
— Azért a ruhádat nekem adhatod, meg ha van valamid. Ámbár nem úgy nézel ki, mint akinek valamije lehet — tette hozzá mélységes emberismerettel.
— És... ez az ajtó minek?

— Azon jön be a víz. Ostobaság az egész. Valamikor ott lakóhely volt, amíg a tenger nem mosta alá a partot. Azóta még nem rothadt ki egészen az ajtó.

A kis csapóajtó megbillent. Némi víz szüremlett már az aknáig, és mozgatta a laza szárnyat. Jó, hogy mint Warins hal meg. Nem méltó vég egy St. Antonióhoz.

— Nem jó mesterség az enyém — mondta az Ördög. — Mert némelyik ordít, átkozódik. Volt, amelyik követ dobott rám. Pedig hát mit tehetek én az egészről?... Ha nem lenne egy—egy jó ruha néha, hát semmiért sem vállalnám. — És még hozzátette nyomatékkal. — Mert a ruhát, azt nekem lehet adni. Minek elvinni a halakhoz nem?

Ezt a herceg is belátta. A szabadon lengő ajtószárnyak sűrűn nyikordultak a befelé szüremlő víztől. Az akna alját már néhány centiméter víz borította el.

— Kapd el! — kiáltotta a herceg, és feldobta a mocskos, szakadt blúzát. Azután a nadrágot.

— Köszönöm... — vigyorgott boldogan az Ördög. — Csakugyan nem akarsz heringet?

— Nem kérek.

Ott állt mezítelenül, bokáig vízben, és a dagály egyre erősebben áramlott. De még térdig sem ért a víz, amikor néhányan érte jöttek.

Közeledett a Főorvos nevű haditengerész.

— Halló, Warins! — kiáltotta.

— Mit akar?

— Ledobok egy kötelet. Fogja meg. Visszajön a *Hidegekhez*. Siessen...

A víz már térdig ért. A herceg elkapta a kötelet. Felrántották. Ő volt az első ember, aki visszatért innen.

— Ördög! Add oda a ruháját! — parancsolta a Főorvos.

— Az már az enyém! — hördült fel a néger.

— Add oda, mert beverem a fejedet.

Siralmas arccal nyújtotta át a holmikat.

— Szép eljárás... — siránkozott az Ördög. — Elveszik, ami jogosan az enyém!

Ismét felmentek. A herceg nem sok reménnyel tért vissza. Mit reméljen?

Abba a szobába vitték, ahol az imént állt a *Hidegek* előtt. Amikor végignézett a bíráin, szinte sajnálta, hogy nincs még vége az egésznek.

— Warins — mondta a Vöröskarom. — A halálítéletét megváltoztattuk.

— Úgy. És mi fog velem történni?

— Feleségül vesz engem...

2.

Csodálkozva állt.

— Nem értem, kérem... — szólt azután.

— Megmenekült a haláltól — magyarázta türelmetlenül Vöröskarom. — El fog venni engem feleségül.

— Sajnos — felelte a herceg — akkor mégiscsak végem.

— Miért? — kérdezte ámultan Vöröskarom.

— Ön csinos, kedves hölgy, de nem az én ízlésem. Ne haragudjon. — És a matrózokhoz fordult. — Fiúk, mehetünk vissza.

A Nagy Bivaly hápogott, mert kimaradt a lélegzete, a Kannibál Béby disznóarca hosszú lett, és a rongyos, ősz hölgynek torkán akadt egy fél szivar a meglepetéstől.

Vöröskarom félelmetesen ragyogó szemmel nézett a fiúra. Felállt, és lassan odament. A herceg elé állt olyan közel, hogy csaknem összeért a testük.

Az aranyfényű hideg zöld szemek félelmetesen ragyogtak. A szép kis száj félkörré görbült, az apró orrcimpák megrezdültek, és parfümös lehelet csapott őfelsége arcába.

Most igazán ijesztő volt a leány.

— Maga söpredék! Maga csúfolódni merészel?

— Nem csúfolódom, és tisztelem önt, sőt kissé félek is e pillanatban, de a fenyegetés nem megfelelő mód arra, hogy tetszésemet megnyerje.

— Maga... maga mit gondol — mondta, és utálattal nézett a kék—lila hurkákkal lepett daganatokra a herceg arca helyén — , miért akarom, hogy feleségül vegyen?

— Bizonyára megfelelő élettársnak képzel. De ebben téved. Én szeretem az italt és a szabad életet.

— Bolond.

— Az igaz, de nem annyira, hogy elvegyem. Ön igen csinos, azonban nekem nem tetszik. Telt idomú, fekete hölgyeket szeretek. — És újra a matrózok felé fordult. — Gyerünk, fiúk, mert elmúlik a dagály, és akkor ülhetek hat órát abban a gödörben...

A herceg jól tudta, hogy álnéven kötött házasságok éppolyan érvényesek, mintha St. Antonio főherceg néven esküdne meg a leánnyal.

— Hát akkor... Majd megtanítom, hogy másképp kell beszélni velem... Itt elbánnak az ilyen pökhendi kölyökkel.

— Tulipán — mondta Holdvilág Charley — , ezt az alakot egy guanótelepre add el.

A herceg egykedvűen vállat vont:

— Tehetnek velem, amit akarnak. Nem nősülök. Ölessen meg, tépjenek szét, süssenek meg lassú tűzön: én élek—halok a fekete hajú, telt idomú nőkért.

És ehhez egy szutykos torzkép vigyorgott Vöröskaromra.

— Ide hallgasson, Vadsuhanc — mondta a *Kegyelmes*. — Maga olyan szörnyű alak, hogy a leányom abba a szobába sem ereszti be, ahol napközben tartózkodik. Nekünk bizonyos célok eléréséhez szükségünk van magára. Ha felhasználhatjuk, akkor megkímélnénk az életét.

— De honnan tudom, hogy ez így van? Hátha utólag belém szeret tisztelt leánya, és ragaszkodni fog ahhoz, hogy vele maradjak? Olyan karhatalom áll a rendelkezésére, hogy kényszeríthet erre.

A nő most már nevetett, és szó nélkül kiment, de nagyon bevágta az ajtót. A *Kegyelmes* utánasietett.

— Mit teketóriázunk! — kiáltotta Holdvilág Charley.

— Igen vagy nem? Feleljen!

— Ne feleljen — mondta Kannibál Béby. — Adjatok neki öt perc gondolkodási időt. Vigyétek a Szárítóba.

— Kérem...

Újra vitték.

A Szárító egy gömbölyű üreg volt. Olyasféle, mint valami ókori sírbolt, sima kemény fallal körülvéve. Pedig nem emberi kéz formálta ezt az üreget. Kínai díszműkészítők laktak a kültelken, és itt hevítették a formált agyagot, földbe vájt kemencékben. Éjjel—nappal izzó, betapasztott gödrök fogták körül ezt a Szárítónak nevezett kavernát. Az amúgy is pokoli forróság itt elviselhetetlen volt.

Sok mindent elmondtak már a Szárítóban, amit nem szántak közlésre. Őfelsége először azt hitte, hogy nyomban megfullad, amikor betaszították és a nyílást elzárták egy kővel.

Azután elvesztette az eszméletét.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Őfelségem I–ső Fülig Jimmy naplója

Én egy marha vagyok saját eszűleg! Ez a gyanú kelt mint bent asz agyamban, és ahogy a kirájok írják asz időt: ambó dominó mai dátum.

Mer ott volt a gyilkos velem, beszéltem vele és nem sejtém. És egész idő alatt nem sejtettem, hogy a kísértet kapitány kicsoda, ami pedig kézfekvően világos volt.

Mer nem volt kísértet. Esz a kapitány, a hajón még úgy gondolom valami cinkosát járatta kapitányi ruhában, hogy asz ő gasztetteit másra tolhassa. De ő maga aki nyugodtan pipászott a kapitányi hídon, ő maga volt a gyilkos. Mer most jut eszembe, hogy éjjel a Sztáron—Nonolu hajó 1.lső osztályú folyosóján láttam, amikor meghalt Fernantesz, aki régen herceg.

Erre is magamtól jöttem rá.

És kicsoda esz a kapitán? Warins! Ez a Warins Bob Szumbafáról nemoda szökött ahol várták. Hanem St. Antonio hajója elé Por–Cueszbe.

Erre is magamtól jöttem rá.

Tuthattam volna előbb is. Hiszen esz a Wirth nevű kapitán, amint hallottam csak Por–Cueszbe jött a hajóra. Gondolhatam volna előbb is, hogy: Warins Bob, de én egy marha vagyok.

Erre is magamtól gyöttem rá.

A rentőrség Jáváról mostan ír: Aszongya. Elnyerte a megállapítást, hogy a fegyenc nem a Bolondság Sziget felé vette útját, amint aszt elejinte hittük, hogy bosszút álljon, hanem zseniális módon a kiráj elé szökött Por–Cueszbe. És ő is a Holo–Nununsztáron gyött, mert Szingaporban kishíjján elfoktuk a nyomát. Tugyuk egy Bonifác nevűnek a bejelentéséről (esz a spicli mék kihússza tőlem a legmagasabb lutrit) hogy a Nono–Holasztárlulu fedelezén gyött Warins Szingapúrba. Megnyerte továbbá az állapítást: A hajó kapitánya Porc–Tueznél megbeteg lett és itt egy kitűnő írásokkal ellátott amerikai kapitán vette át a veszetését a Hollo–Sztárnulunak, de most már tugyuk, esz hamis írás volt mind. Így főt ételezhető, hogy Warins mekmérgeszte a kapitánt és hamis iratokkal elutazott hejette a Holono–Lusztáron Szingapúrba.

Hát enyi elég volt, hogy rágyöjjek: Warins volt a kapitán! Eszért akarta, hogy engedéj dacára a hajóról vészbedobgyam Fernánteszt, aki régen hercek. És Szingapurba átslisszolt az Almira yachtra.

Asz viszont bisztos, hogy eszt a szegény Egmondtot ő ölte meg. És ebből az alkalomból távozott a titkos ajtón. Ahol később nekem szembeállt revolverrel. Eszért monta, hogy „nem lesz államtanács”. Mer tudta, hogy Ekmont pillanatnyi elhalálozása mijat elhalasztják...

... A szigeten igen erős a nyugtalansák. Félnek a bentszülöttektől, akik szeretik Warinst. És látom asz ablakból a kikötőt, hogy minden felé kis csoportok tárgyalnak iszgatottan.

Itt a palotában is igen begyulladt udvari előkelőségek járkálnak. Eszt a szőr Ekmontot ott őlték meg kés általi halálra, a tanácsterem előtti szobában, ahogy éntőlem kiment. Orvul és esz igen csúf szokás. Én akkor szökni akartam a képen át, de előbb átmentem máshová néhány ingóságos emlékért, eszalatt Warins megölte Ekmontot és épen előttem kilógott a képkereten. Aszután enkem visszakergetett a szabadból.

És én mostan itt jól nészek ki.

A királynő gyött hozzám át a képen eképen:

— Maga... maga volt? — kérdezi izgatottan, és a szeme ki van sírva és olyan sok szenvedés látszik szegényen.

— Mit tetszik?

— Maka ölte?

— De kirájné kérem! — kijáltom. — Én nem vagyok ajjas gyilkos! Én szemtől szembe esetlek odaszúrok, de nem hátulról. A Fülig Jimmynek mindenki nyugodtan hátat fordít.

— Nem... Bocsásson meg... Maga nem lehetett...

— Warins volt!

— De... miért Egmontot?

— Mer engem ismer a hajóról, hogy nem vagyok király. Hiszen együtt gyöttünk. Ezért nem akar megölni, nem tehetek róla, igazán sajnálom.

A királyné az ujjait tördezte.

— Idefigyeljen. Az angol katonai ataséf írt. Hogy Szingapúrban álhírek vannak a király személyéről. És szeretné megcáflani.

Esz baj! Egy katonai adatséf asz nagy úr.

— Mi lesz? — kérdezte tőlem.

— Én eltűnök — mondom. — És asz kisebb baj, mintha a svingli kiderül.

— De... akkor nincs király...

— Asz igaz, hogy valakinek kell asz államügyek folyását irányba képeszni, dehát én méksem...

— Istenem... istenem...

— Hát mitől kegyeskedik így ijedezni? — kérdém.

— Ha az angolok leszedik rólunk a kezüket, akkor Alvarez itten terem hajókkal... Szingapúrban vár mindenféle söpredék élén egy alkalmat...

— Dehát a főherceg és Piszkos Fret hol vannak?

— Semmi hír... Menjen legalább maga. — Sóhajtott — meneküljön innen. Maga jószívű, derég fiú... Itt most összeomlás lesz, harc, halál.

— Én nem hagyom cserben... Itt maradok.

Odagyött és személyesen mekfokta a kezemet. Egy könny jött ki szegénynek.

— Várjunk — mondám — , talán történni fog valami.

És történt.

Délután megölték Gombperec hídlakót kopasz fejével.

Az olaj tisztviselők csomagoltak, és a sziget lakóji fegyvereket tisztogattak és Gombperecet is hátba szúrták. A rentőrség ismét volt pontra jutott.

Én mek felvettem a szekrénből az én eccerű csavargói öltözékemet és mondám a királynőnek.

— Mostan kisliszolok.

— Mégis... megy?

— Igen. Vadászni. Megkereseni ezt a Warinst és ütögetni fogom, amíg nem éli túl. Akkor rend lesz.

— A bentszülöttek...

— Én nem vagyok egy begyulladós uralkodó. Eszt kell csinálni. Nagy vadászás lesz asz éjjel. És ha nem térek vissza, asz nem jelenti, hogy mexöktem innen, hanem hogy állandó tartózkodási helyem van Almirában uralkodásom végétől, feltámadásig.

És ismét mekfogta önhatalmúlag a keszemet.

— Nem sokat számít most már az sem ha Warinstól megszabadult.

— Miért nem sokat?

— Mer eszért...

Írást mutatott, amit a katonai ataséf küldött: Hogy értesíti az udvart: a kósza hírekre való tekintés miat Parker tengernagy holnapra kihallgatódzást kér Őfelségétől...

Hm... Esz baj.

— Kihallgassam? — kérdém.

— Parkert? Úgy ismeri a fiamat, mint én! Az idén nyáron két hétig hajóján látta vendégül a királyt.

Puff neki.

— Hát... ne fogadja... Én most gyengéskedem...

— Parker Admirálist... nem fogadni?...

Vége... Az angolok ilyesmiben nem ismernek tréfát. Itt nagy baj van. Aszt láttam. De mindegy. A kiskapun gyorsan kisurrantam, és vadászatra indultam az éjszakában... Semmit sem bánok, most csak meglássam valahol a tengerészruhás Warinst! Csak mekfoghassam a nyakát és akkor... *(Megfojtása következik.)*

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

1.

Hogyan változott meg rövid idő alatt annyira a helyzet: halálos ítélet helyett házasság?

Amikor őfelségét elvezették a *Vészkijárat*–hoz, a Nagy Bivaly fogai ismét hangosan csikorogtak. De mit tehetett ennyi ember ellen? Piszkos Fred most néhány egyenletes térdhajlással lecsúszott, és felemelkedett az ajtófélfa élénél, mert úgy látszott, hogy teljes hosszában viszket.

— Azt hiszem — mondta Holdvilág Charley — , hogy ez a fiú megérdemelte a halált.

— Igen — dörmögte Piszkos Fred — , Charley meg én így látjuk, és így helyes.

Ez a közbeszólás kínos volt Holdvilág Charley–nak, mert mint említettem, Piszkos Fred nem volt errefelé túlságosan népszerű. Fitymálva, megvetően nézett végig rajtuk. Bozontos, ősz szemöldöke közül a jobboldali bosszantóan éles szögben vonult fel a homlokára.

— Miért nem sírtok? Talán már sajnáljátok, hogy szegény Warins kalózt elteszitek a láb alól?

Volt valami dühítően pökhendi a hangjában.

— És ha igen?! Mi közöd hozzá? — horkant rá Tulipán.

— Engem fejbe ütött, és mégsem innám a vérét dühömben, mint te.

— Most már sajnálom a fiút — szólt Holdvilág Charley — , legszívesebben visszahozatnám.

Piszkos Fred végigmérte.

— Miért? Ki vagy te?

Valamennyien méla utálattal nézték a kielégült bosszújával hetvenkedő, gonosz, pimasz Kapitányt.

— Úgy csinálsz, Fred, mintha te lennél itt az első személy — röfögte a Kannibál Béby.

— Én köpök rátok — felelte vállat vonva, és újra csend lett. Azért kikezdeni valahogy mégsem mertek vele, ki tudja, miért.

— Hallgassanak, ennek nincs semmi értelme — mondta a *Kegyelmes*, de látszott, hogy neki sem tetszik a kapitány modora. — Inkább arról beszéljünk, mi a tennivaló.

Piszkos Fred az asztalon heverő szarvasbőr táska tartalmában turkált, és egy cirádákkal barázdált bőrdarabot vett fel:

— Totem — mondta

— Na és?

— Ez a bennszülöttek szerződése az öreg Warinsszal, akit a St. Antoniók felkötöttek. Ez a fiú tizenkét éves volt, amikor apját, a kalóz Warinst felkötöt-

ték. Azóta Bob Warinst nem látták a szigeteken. A bennszülöttek nem ismerik személyesen, csak a totem igazolja, hogy ő Warins Bob.

És nézte az ábrákkal teleírt bőrdarabot. Lassan kezdték sejteni, de csak homályosan. Az bizonyos, hogy már keveri a kártyát.

— Beszéljen már, az Istenért! — dühöngött a *Kegyelmes*.

— Egyszerű — mondta Piszkos Fred. — Szerzünk egy suhancot, aki ezzel a totemmel a bennszülöttek előtt mint Warins jelenik meg, és kezünkre játssza a törzsek segítségét. Ezt az egyént később megölnénk.

— És addig?

— Addig feleségül venné a Vöröskarmot.

Az említett Vöröskarom éppen akkor lépett a szobába, és csodálkozva állt meg.

— Mit mond?

— Hogy szerzünk jó pénzért egy fiatalembert az alvilágból, és ez a Warins Bob néven feléségül veszi Vöröskarmot.

— Részeg? — kérdezte a *Kegyelmes*.

— Igen, de az nem tartozik a tárgyra. Az illető feleségül veszi, vagy legalábbis azt mondjuk, hogy elvette az ön leányát, és akkor a miénk minden. A bennszülöttek szeretik Warinst, a polgárság szereti Alvarezt, az angolok nem állhatnak Fülig Jimmy uralkodó mellé, és az amerikaiak mellettünk vannak. Egy merész expedíció kell, amely Warins Bobot és nejét, Alvarez elnök leányát hozza.

— Megőrült!

Nagy zaj volt.

Fred úgy állt ott, mint aki nem érti, mit találnak a tervén kivetnivalót.

— Ne beszéljen erről kapitány! — szólt a *Kegyelmes*. — A leányomat nem adom össze valami csirkefogóval semmiféle politikai előny kedvéért.

— De hiszen — magyarázta a kapitány — ezt az illetőt később megölnénk!

Vöröskarom elgondolkozva nézte az apját. Sokat szenvedett Alvarez. És mindezt egyetlen célért.

— Elfogadom a tervet, kapitány! Ha Ferenc császár leánya férjhez mehetett egy korzikai ügyvéd fiához, akkor én sem tiltakozhatom Warins Bob ellen!

— És nem is Warins Bobhoz megy nőül, mert az rövidesen meghal — szólt közbe a kapitány. — Csak valakihez, aki a totemmel és az írásokkal a kalózfiú helyett szerepel.

Most felugrott a Nagy Bivaly ordítva:

— De miért ne az igazi Warins vegye el a leányt? Miért csaljunk?!

Piszkos Fred paprikavörösen rikácsolta:

— Mert azt mondtam, hogy annak meg kell halni! Kimondtuk, és kész! És senki se merészelje...

— Tán fenyegetsz! — ugrott fel Holdvilág Charley. — Azt hiszed, te parancsolsz nekünk? Tudd meg, hogy a véleményem most már ugyanaz, ami a Nagy Bivalyé! A fiúra szükség van!

Örült, hogy oka volt elhagyni a Piszkos Freddel közös tábort. És a többi is dühödt kéjjel pártolta Warinst.

— Azért sem öljük meg!

— Átkozott sátán! — üvöltötte a Nagy Bivaly.

Úgy látszott, hogy nyomban meglincselik.

— Csendet kérek! — szólt a *Kegyelmes*. — Úgy határoztam, hogy ebben az ügyben a leányom döntsön.

— A fiút kiszabadítjuk — mondta határozottan Vöröskarom —, mert hozzá megyek feleségül. Hívjátok a Prófétát!

... Piszkos Fred egy sötét oldalfolyosón megelégedetten sodorgatta a szakállát. Az volt a kötelessége, hogy a herceget védje, és pillanatnyilag éppen az életét mentette meg. Mert Piszkos Fred még abból is hasznot tudott húzni, hogy mindenki gyűlöli. Megszerezte a Nagy Bivalyt a herceg testőrének, önmaga ellen, de mellékesen mindenki ellen. Azután kirántotta a halálítéletből azzal, hogy vadul követelte a halálát. A herceg élvezte Piszkos Fred népszerűtlenségének minden előnyét.

2.

Mindenki kereste az alvilág misszionáriusát, Burtont, akinek Próféta volt a gúnyneve, de sehol sem találták. Később feleslegessé is vált a keresése, mert a herceg a telt idomú, fekete nőkre való hivatkozással visszautasította Anna Alvarez kezét.

Buzgó Mócsing, aki különös átmenetet képezett itt a magántitkár, a gyorsküldönc és a hóhér között, szokott helyén bóbiskolt a ruhatári fülke mellett. A közelében Portás Robb, a börtönrendszerek ellenőrző szakértője hideg mártást evett csirkével. A Főorvos felrázta az igazi Trebitschet.

— Hé! Mócsing! Gyere a *Szárítóhoz* vigyázni. Ott a Vadsuhanc, üsd fejbe, ha felmászik.

Az igazi Trebitsch megigazította állandóan lehulló, sötét madzagú drótcsíptetőjét, és elindult.

— Valami nagy dolgot tudhat ez a kölyök, hogy ennyit unszolják — mondta Portás Robb, azután elcsoszogott. Egy másik folyosóról nyíló ajtóhoz ment, amelyen ez állt:

RAKTÁR
MINDENKINEK TILOS A BEMENET!

Portás Robb kinyitotta az ajtót, és megkezdődött a raktárban őrzött kézigránátok, revolverek, puskák és tengerés–egyenruhák kihordása.

A *Kegyelmes* kiadta a „riadót". Mennek Almira ellen. Akár Warins nélkül is.

— Amit jobbra hordatok, azt a *Radzeer*–re viszitek — mondta a Főorvos —, a többi a Papete nevű óriás gőzösre kerül.

— Két hajóval megyünk? — kérdezte Tulipán.

— Igen, Holdvilág Charley vezeti a Papetet.

Közben Buzgó Mócsing, az igazi Trebitsch elaludt ültében. Hortyogott, és a szemüvege rezgett az orrán. Végül odaesett a *Szárító* nyílását elzáró kő peremére.

Az alvó nem veszi észre, hogy valaki macskaléptekkel odaoson, elhúzza a követ, és ledob valamit a *Szárítóba*, azután elsiet.

... Őfelsége közben már kissé meghalt. Levetett minden ruhadarabot, nedvességtől patakzó teste égett és viszketett, az ajka felhasadozott, a gégéje fájt, és hörögve lélegzett...

Egyszer csak leesett a magasból egy összegyűrt írás. És leesett a kő pereméről Buzgó Mócsing drótszemüvege, hosszú, fekete zsinórral, amíg ő gyanútlanul hortyogott. A herceg kibontotta az írást. Kézzel írt, hevenyészett levél volt. Káprázó szemmel olvasta az öngyújtója fényénél:

Felség!

Burton nevű lelkész néhány év előtt meghalt. Aki itt Próféta gúnynéven az ő irataival szélhámoskodik, nem pap. Egyezzen bele a házasságba. (Mivel nem pap esketi, tehát érvénytelen.) Egyezzen bele mindenbe, akkor Almirába viszik, és ez a fő. Ott úgyis vége a kalandnak, és simán tisztázódik az ügye. A Titkos Szolgálatban vakon bízhat! Ne kutasson utánam. Nem fedhetem fel magamat.

Leghűségesebb embere

Az írást eltette. Sokkal jobban érdekelte a szemüveg. Ezt leejtette az illető, amikor az üreg fölé hajolt. Szinte lángolt a teste, de mégis megkísérelte, hogy gondolkozzék. Hol látta ezt a zsinóros üveget?... Ki hord ilyen kispolgári drótcsíptetőt az alvilágban?

Buzgó Mócsing! Az igazi Trebitsch! Ő A Titkos Szolgálat embere! Kétségtelen! Buzgó Mócsing megszólította, amikor az első nap ott ácsorgott a kardnyelő körül!

Igaz, hogy eladta a Tulipánnak (két és fél dollárért), de talán később kiszabadította volna... Zseniális tettető ez az ember.

Most...meg kell tudni biztosan, hogy a szemüveg az övé–e. Akkor kétségtelen, hogy az igazi Trebitsch az Intelligence Service embere!

... A szemhéjai forrón szúrtak, és a nyelve hasadozott... A levelet apró darabokra tépte, és falat kapart rá... Azután újra elájult.

3.

Közben Alvarez kétlaki életének úribb felét élte az Orientál Szálló teraszán. Innen látszik a tenger és a sok–sok pálma. Egy amerikai úrral beszélgetnek. A roppant selyemernyő árnya alatt is éget a forróság.

— Nagyon érdekes — mondja az ősz amerikai. — Bennünket, amerikaiakat a legcsekélyebb sziget sorsa is érint az Indiai–óceánon.

— Nem is szólva az amerikai tőkéről, amelynek az én köztársaságom lehetőséget ad, hogy terjeszkedjék a civilizáció előnyére. Ehhez kérek támogatást.

— Támogatást kér?

— Csak akkor, ha bebizonyosodik, hogy a sziget jelenlegi királya bitorolja a St. Antoniók trónját.

— Én megígérem önnek — mondta az amerikai admirális habozva és minden szótagot fontolgatva, mint amikor a gyógyszerész halálos mérget adagol kanalas orvossághoz — , hogy beszélek illetékes körökkel. És ha kedve van... ellátogathat mint vendégem a *Boston* cirkálón Almirába.

— És számíthatok amerikai segítségre?

Az admirális felállt.

— Mi a St. Antoniók angol védnökségét tiszteljük, de ha — ismét adagolt — nincsenek ott az uralkodó hercegek... akkor hát... — Gondolkozott. — És Warins? — kérdezte hirtelen.

— Warins a vőlegényem — szólt közbe a leány — , és ezzel, azt hiszem, hosszú időre megoldottuk a kormányzat kérdését.

Az admirális tágra nyílt szemmel meredt a gyönyörű leányra, azután megértéssel bólintott.

— Ön nagyon okos... És... azt hiszem... (egy kávéskanálnyi adag) számíthatnak ránk. Illetve... rám... (Végül határozottan.) Illetve Amerika pártfogására.

4.

... Őfelsége arra tért magához, hogy bár pokoli meleg van, az arcán hűs simítás vonult át. Vizes ruhát borított rá valaki.

Vöröskarom térdelt mellette, selyemruhában, az agyagverem földjén.

— Micsoda gazság ilyent tenni! Jobban van?...

— Igen... feleli elhalóan — de az ízlésem sajnos nem változott.

— Ostobaság. Nem tudtam arról, ami magával történt. Fel tud már jönni ebből az undok veremből?

— Nem vihetnének mindjárt oda, ahol legközelebb kínoznak?

— Senki sem fogja kínozni többé!

Egy tengerész segítségével felvezették az odúból. Ott ül a kő mellett, a földön Buzgó Mócsing, de már nem alszik. Igen szomorú.

— Maga miatt mennyi bajom van — mondja dühösen a hercegnek. — Oda a szemüvegem.

Hohó! Hiszen ez jeladás!

— Nem ez volt? — kérdezi nyomatékkal és mohón, miközben átnyújtja a verembe hullott szemüveget.

— De... Ó! Köszönöm!

A herceg sokatmondóan rákacsintott. Az igazi Trebitsch bámulva kérdi.

— Mi az? A szemébe esett valami?

— Jó, jó — feleli őfelsége és újra hunyorít. Az igazi Trebitsch már nem is csodálja. Amit ezzel a fiúval itt csinálnak, attól nem csoda, ha hibbant lett.

Azonnal elsiet.

— Jól érzi magát teljesen? — kérdez a leány diplomatikus nyájassággal, mert kiismerte az elvetemedett, konok ifjú természetrajzát.

— Jól... De most már nagyon szeretném tudni, hogy mi lesz velem?

— Választhat Warins: a rendőrségre akar inkább menni, vagy elvesz feleségül...

— Semhogy bezárjanak, inkább elveszem önt. De miért kívánja ezt tőlem?

— Elfoglaljuk a St. Antoniók trónját a klubok népével.

— Azt hiszi, hogy ott kő kövön maradhat, ahol ennyi csirkefogó segít a honfoglalásban?

— Én nem félek tőlük!

— Mert nem tudja, mi az, uralkodni! — kiáltotta hevesen a herceg.

— Magát talán kiskorától kezdve egyébre sem tanították?

— Tessék? ... Hm... Hát a kalóz Warinsok jól uralkodtak állítólag... És hogy képzeli, kérem, ott, a szigeten... Postafordultával éljünk majd családi életet?

— Azt hiszi, hogy van annyi esztendő és van olyan puszta sziget, ahol a közelembe jöhet?

— Olyan csúnya vagyok? — kérdezte lehangoltan őfelsége, és megnézte magát egy zsebtükörben.

A torzult képű csavargó vonásait még rútabbá tette a hőség. Kék és bíborszínű daganatain felpattogzott a bőre.

— Most menjünk a *Hidegek* elé — szólt Alvarez leánya, és elindult.

Őfelsége minden baja dacára látásra alkalmas fél szemével nagyon is megnézte a finom vonalú csípőket, a határozottan lépegető, formás lábakat, mert fejedelmi tragédiája és testi fájdalma nem marták keresztül egészséggel impregnált, összesen húsz életévét.

— Tehát jobb elhatározásra jutott? — kérdezte Alvarez, amikor a herceg újra a *Hidegek* előtt állt.

— Rosszabbra. Hajlandó vagyok az erőszaknak engedve feleségül venni Senorita Alvarezt, de kérem jegyzőkönyvbe foglalni, hogy mindvégig hangoztattam, mennyire érdekelnek a telt idomú, fekete hajú hölgyek.

— Nem fontos az ön felfogása — mondta Alvarez. — De ha a pap előtt is kényszerre fog hivatkozni, úgy rövid úton végzünk magával Warins.

— All right! — bólintott a herceg.

Valaki megjelent a misszionáriussal, aki eddig künn várakozott. Magas, fekete ember volt, és azzal a kenetteljes gőggel nézett körül, ami a legszigorúbb felfogású lelkészeket jellemzi, ha világi hely küszöbét lépik át.

— Ez a fiatalember itt Bob Warins, aki szeretné nőül venni a leányomat, Anna Alvarezt.

Őfelsége és Vöröskarom a pap előtt álltak.

— Bob Warins — szólt a templomhoz szokott, messze hangzó, csengő tenorban a misszionárius. — Akarod feleségül venni Anna Alvarezt?

Lelkesültnek alig nevezhető „igen" hangzott el. Azért a herceg elismeréssel adózott magában a Prófétának. Micsoda színész lett volna ebből az álhittérítőből!

— És te Anna Alvarez, akarod férjedül Bob Warinst?

— Igen...

Ekkor a pap összetette a kezüket, és így fogta, miközben a házastársi kötelességekre figyelmeztette őket. Majd így szólt.

— Bob Warins! Anna Alvarez! Isten és ember előtt házastársak vagytok, immár egy test, egy lélek!

Valamennyi rabló fedetlen fővel állt, és nagyon komolyak voltak. A misszionárius elővette az imakönyvét... Vöröskarom valami egészen furcsát érzett. Dacára, hogy aki mellette áll, az egy torz képű, piszkos alvilági szörny... De Anna Alvarez mégiscsak polgárnő volt, aki életében először esküdött meg arra, hogy holtáig szeretni fog egy embert...

— Az isten áldása kísérjen utatokon, gyermekeim — mondta végül a misszionárius, és elment.

Senki sem sietett szerencsekívánatait kifejezni az ifjú párnak.

— Jól csinálta — mondta kissé idegesen őfelsége.

— Még jó, hogy ez a Próféta a mennyország helyett itt a pokolban tartózkodik.

— Ez a pap — mondta a *Kegyelmes* — nem a Próféta volt. Az az alak elmászkált valamerre, és kénytelenek voltunk egy jezsuita atyáért küldeni a maláji misszióhoz.

Őfelsége körül egyet fordult a világ. Ezek szerint neki most törvényes felesége a Vöröskarom!

— És most elég volt ebből az utálatos játékból — mondta megvetően Anna Alvarez, és fogalma sem volt róla, hogy e pillanatban már a Boldogság Szigetek királynője.

HUSZADIK FEJEZET

A herceg kiszédelgett a nagy teremből. Uram, Atyám! Mit tett?!! Elvette a lázadó elnök polgári származású leányát... mert ha Warins Bob néven is eskették, jól tudta, hogy az álnéven kötött házasság érvényes.

Összevissza bolyongott a katakombák folyosóin, amelyek ezen a napon szokatlanul élénkek voltak. Végre megpillantotta az igazi Trebitschet. Őt kereste!

— Ember! Ez mi volt, ami odabent történt ma a pappal? — kérdezte lihegve.

— Hogyhogy? — érdeklődött Riadtan az igazi Trebitsch. — Esküvő lehetett. Nem?

— Nem a Próféta esketett!

— Nem hát! Hiába kerestük! A Próféta a kikötőbe járt, és elárulta a rakodóknak, hogy a kínaiak lopják a pálinkát.

— Na de mi lesz ebből?

— A rakodók megverik a kínaiakat.

— Azt mondja meg, hogy velem mi lesz?!

— Maga is lopott a pálinkából?

— Ne tettesse hülyének magát.

— Esküszöm, hogy nem tettetem magam — hátrált ijedten az igazi Trebitsch.

— Az én házasságom érvényes?

— Természetesen.

— Miért nem értesített, hogy a Próféta nincs itt?

— Én is csak most hallottam, hogy a kínaiak elől bujkál. Fél, hogy este agyonverik.

— Micsoda szörnyűség... Te jó Isten! — Megragadta Buzgó Mócsingot: — Mondja, ember. Legalább van valami terve?

— Igen. Este kimegyünk húszan dorongokkal a Próféta elé.

— Jól van... Látom, hogy hiába keresek közvetlen érintkezést magával. Nem kérdezek semmit. De egyre figyelmeztetem: ha tőrbe csalt, akkor megölöm!

És otthagyta. Buzgó Mócsing elhűlt ámulattal nézett utána és kétségbeesett tájékozatlanságában felvonta a két vállát:

— Csak tudnám, hogy mit akar tőlem?

Huszonnégy órával később kifutott a *Radzeer*! Az indulást néhány szenvedélyes jelenet előzte meg. Mindenek előtt Freddel volt a baj.

— A *Radzeer* útját természetesen a kapitány irányítja — mondta a *Kegyelmes*.

— Én ugyan nem — felelte Piszkos Fred, azután felállt, és hónaljáig húzta a nadrágját.

A *Radzeer* cirkálót annak idején pillanatnyi szorultságában Piszkos Fred lopta az Angol Királyság hajólétszámából. Végül úgy adódott, hogy kitüntették magukat, és így nemcsak bűnbocsánatban részesültek, hanem a *Radzeer* cirkálót is odaajándékozta az állam Piszkos Frednek és cimboráinak. Egy ideig békében járták a tengert, de Piszkos Fred zsarnok volt, azonfelül a hajó üzemköltt-

ségére szánt fedezetből állandóan sikkasztott, míg végül a cirkálón zendülés tört ki, és a kapitányt egy viharos éjszakán, a Jóreménység foka magasságában drámai előzmények után felpofozták. Azóta szakított a *Radzeerrel*.

Hogy történt? Érthetetlen, de tény, hogy Piszkos Fred nélkül a *Radzeer* nem soká járt az óceánon. Ki tudja, miben állt a vén bűnös tudománya. Sehol sem szerették, mindenütt lármázott, követelt fenyegetőzött, de volt olaj, szén, ennivaló, jövedelem, és vihar előtt, hogy hogy nem, mindig kikötő közelében voltak.

Miután lerakták a cirkálóról, megakadt minden, azután üzemanyag híján Szingapúrban vesztegelt a hajó. Végül a *Kegyelmes* bérbe vette matrózostul.

Amikor Fred váratlanul megjelent Szingapúr alvilágában, és keverni kezdte rejtélyes módon a kártyákat, szóba sem állt egykori cimboráival.

— Csak maga vezetheti a *Radzeer*-t — mondta Vöröskarom is.

— Eszembe sincs. Megmondtam, mi a teendő, most már egy hülye is megcsinálja. A Főorvos vezesse a társaságot.

— Nézd, Fred — szólt a Főorvos, és nagyot nyelt —, én hajlandó vagyok elégtételt adni neked. Te nagyon csúnyán viselkedtél, sokat lopsz, szívtelen, gonosz kutya vagy, de elismerem, hogy nélküled megbuktunk. Te az ördöggel cimborálsz, és mindenkit becsapsz. Ezért megbántuk, hogy aljasságaidért teljes joggal kirúgtunk a cirkálóról. Még szebb elégtételt akarsz?

— Nézze, Fred — mondta a *Kegyelmes*, elfojtva egy mosolyt —, ez férfias beszéd volt a Főorvostól.

— Hát ide hallgass, Főorvos! — szólt a kapitány.

— A *Kegyelmes* kedvéért visszatérek a hajóra. Feltételeim: annyit iszom, amennyit akarok, annyit lopok, amennyit nem vesznek észre.

— Jól van — felelte a Főorvos. — De azt kikötöm, hogy az üzemanyag-elszámolásban nem fordulhatnak elő szivarok.

— Jó, ezt is elfogadom — hagyta rá a kapitány keserű megvetéssel, mint egy csalódott mártír.

— Hát akkor — fejezte be a *Kegyelmes* — fogjanak kezet.

— Az nem volt kikötve — mondta erre Piszkos Fred, és kiment.

Amikor néhány napja úton voltak, és messze elhagyták a partot, a herceget felhozták a fülkéjéből. Különben a fedélközben tartották elzárva.

— Sétálhatsz kissé — mondta a Főorvos.

A herceg szédelgett, amikor a napvilágra ért. A hajót kísérő cápák uszonyai megcsillantak a napfényben.

— Nagy Bivaly hol van? — kérdezte a kísérőjétől.

— Nem lehetett őket Piszkos Freddel egy hajóra engedni.

— És Vöröskarom, illetve nejem őnagysága?

— Ő a parancsnok. Mindenki szereti, és mégis félnek tőle... Igazi férfi!...

— Úgy? Akkor minek megy férjhez?

Jó forró nap ragyogott a fedélzeten. Őfelsége kimondhatatlanul élvezte a sétát. Piszkos Fred hangja süvöltött rá:

— Hej! Főorvos! Hogy merted felhozni a Vadsuhancot? Aki fogoly, az fogoly! Ezt nem tűröm!

— Fütyülök arra, hogy te mit tűrsz!

— Te kutya! — recsegte lihegve Petters, aki érthetetlen meggyőződése szerint az egyik szingapúri mozgóképszínház portási egyenruhájában intézkedett a fedélzeten. — Megölnéd ezt a fiút! Talán haljon meg unalmában egy sötét odúban?

— Igenis pusztulni fog! Gyilkos, szélhámos, rabló!

— És te mi vagy, mi?!

— Ne tereljük az ügyet mellékvágányokra. Most nem rólam van szó!

— Hát vedd tudomásul — sípolta harsogó suttogással Petters —, hogy fütyülünk rád.

— A fedélköz fülkéjében kell maradnia!

— Gyere, Vadsuhanc! Azért is!

Bevitték a Főorvos kabinjába.

— Ezentúl itt laksz, hogy az az ördög megpukkadjon mérgében.

A kapitány iránti ellenszenv Warins felé irányította a szimpátiát. Nemcsak ennivalót kapott, hanem még fürdőt is készítettek számára, és egy uniformist is szereztek a fiúnak. Mintha ráöntötték volna. A *Radzeer* egykori kadétjának az egyenruhája volt ez.

A herceg arra már visszanyerte régi, szelíd angyalszerű kifejezését. Miután tisztálkodott, borotválkozott és végül megjelent a kadétruhában: szinte megtapsolták.

— Majd meglátjátok, hogy mit szól a Vöröskarom! — üvöltötte Piszkos Fred. — Mi őt szolgáljuk!

— Ugathatsz, vén cápa! Mi nem szolgálunk senkit! A magunk ügyét szolgáljuk!

— Hogy fáj neki egyszerre a Vöröskarom!

Tulipán bizalmatlankodva mondta a kormányosnak:

— Biztosan főz valamit a Vöröskarommal.

— Lehet, hogy főznek valamit — dünnyögte a Főorvos is tűnődve.

... Amikor Vöröskarom este kisétált a fedélzetre, néhány sötét pillantással találkozott a tekintete. Csak Piszkos Fred tisztelgett széles, nyájas mosollyal, és most kiderült, hogy mennyivel kellemesebb az arca, ha mogorva.

— Nagyszerű utunk van, parancsnok! — jelentette gavalléros alázattal, és a rekedt Petters, aki távolabb állt, megvetően köpött.

Ki hitte volna! Piszkos Fred mint stréber! Víziószerű! A parancsnok sem lehetett elragadtatva tőle, mert rövidesen a kabinjába ment.

Reggelre feltűnt a távolban Tahiti. Vöröskarom kisétált a fedélzetre. A korlátnál egy ismeretlen egyént látott, jóképű, vidám, kadétruhás fiatalembert, nagy fekete szemekkel, aki néhány dió meg egy pakli kártya segítségével bűvészmutatványokkal szórakoztatta a legénységet. Nagyszerűen mulattak az emberek, és amikor Vöröskarom kijött, elhalt a mosoly. Csak Piszkos Fred köszönt harsányan a hídról.

— Főorvos! Ki ez az ember? — kérdezte Anna Alvarez.
— Az ön férje, parancsnok, Bob Warins.
Miféle változáson ment át, amióta utoljára látta? Ez az értelmes, csinos arc ugyanaz lenne, amire felnyögött, ha elé jött álmában?
Most a fiatalember feléje nézett, csúfondáros vigyorral szalutált, valamit mondott a matrózoknak, és ezek röhögtek. Vöröskarom a kajütjébe ment, és úgy vágta be az ajtót, hogy csak úgy csattant.
Sokáig idegesen járkált, azután csengetett.
— Bob Warins jöjjön ide!
— Foglaljon helyet, Mr. Warins.
— Köszönöm, szenyorita.
— Miért szólít szenyoritának? Én asszony vagyok.
— De ennek nincs gyakorlati jelentősége. Diplomáciai állapot.
— Miért került olyan szörnyű külsővel elém?
— Néhány emberrel verekednem kellett előzőleg. Szökött fegyenccel előfordul...
— Maga... gyilkolta meg St. Antonio herceget?
A fiú kedves mosollyal bólintott.
— Természetesen.
— És... Fernandez régenst is?
— Hogyne... Kérek még egy kis teát.
— Hány... embert ölt meg életében?
Őfelsége tűnődött, mint aki utánaszámol, mert nem szeretne hozzávetőlegesen sem tévedni.
— Na... hát Istenem... pontosan nem is tudnám megmondani... Ha leszámítom a bennszülötteket, mintegy negyvenre tehető áldozataim száma.
Anna Alvarez nyitott szájjal, rémülten nézte.
— És tudott aludni?
Őfelsége sóhajtva legyintett.
— Amíg az ember nőtlen...
Mennyi könnyed, kedves előkelőség, diákos báj... És gyilkos! Egy kalóz fia! A totem és az írások kétségtelenné teszik, hogy Bob Warins ül itt.
— Ön úgy beszél, mintha gúnyolódna! Nem tudom, mennyi az igaz abból, amit mond.
— Megmondjam? — Őfelsége felállt, és odament Anna Alvarezhez. — Egyszer hazudtam önnek.
— Miben hazudott?
— Abban — felelte St. Antonio herceg lesütött szemmel — , hogy a telt idomú, fekete nőket kedvelem. Ebből egy szó sem igaz... Sajnos pontosan az olyan szőke, karcsú hölgyekért szokásom meghalni, mint amilyen ön...
... És mielőtt még Vöröskarom felelhetett volna, gyorsan átkarolta, és megcsókolta.
De alaposan.

Anna Alvarez vagy két másodpercig tűrte, tehetetlenségből vagy másért, ki tudja? Azután teljes erejével eltaszította a herceget.

— Kalóz! Briganti!... Ez példátlan, amit merészelt! Példátlan!

— A házastársak közötti gyengédség megnyilvánulása korunkban elég ritka eset, de mégsem példátlan.

És vigyorgott. És borzasztó kedves volt a kadétruhában.

Azután tisztelgett:

— Jó éjszakát... Anna Alvarez.

A nő arcán különös kín vonaglott át... „Gyilkos...“ — mondta magában. „Kalóz...rabló... ” Rémülten vette észre, hogy mindezek dacára képtelen arra, hogy utálja!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

1.

Buzgó Mócsing már napok óta nem hagyta el a kajütjét. Félt a hercegtől. Ez a fiú ott kínozza, ahol éri. Különben mint írni és számolni tudó egyént az anyagraktárnál használták, irodavezetőnek. Ő könyvelte el, amit Piszkos Fred sikkasztott.

Tizenkét óra tájban valami zajt hallott a szomszéd helyiségből. Elővette a revolverét, és lassan kinyitotta az ajtót.

— Csendesen Mócsing, mert összenyomlak.

A Nagy Bivaly állt mellette.

— Mit akarsz? — hebegte az igazi Trebitsch.

— A Vadsuhanccal kell beszélnem.

— Hogy kerülsz ide?...

— Még Szingapúrban elbújtam...

— Ebből baj lesz! Minek keversz engem bele?

— Benned bízom. Egyszer megmentettelek, amikor négy kínai agyon akart verni. Nem fogsz elárulni.

— Gondolod?

— Tudom, mert nemcsak hálás vagy, hanem gyáva is... Hívd a Vadsuhancot.

— Azt nem! Ölj meg, vagy akármit...

— Ne is folytasd, maradunk az ölésnél...

— Na! Na!... Hátraugrott a készségesen mozduló óriás kezek elől. — Hívom már...

Szomorúan elindult. Egész biztos, hogy megint nekirohan ez a bolond. Amint felért, megpillantotta a herceget. A korláton ült, és ukulelén játszott. Azonfelül énekelt, és a matrózok zöme körülfogta.

Mit tagadjuk, őfelsége alaposan megváltozott, amióta Fülig Jimmyvel elcserélte legmagasabb személyét. Olyan csodálatos népi tüneteket produkált, amelyek távol állhattak az ősi St. Antoniók vérétől. Ilyen volt például a dal és a pofon. Őfelsége úgy pofozkodott és énekelt, hogy vén matrózok első látásra a szívükbe fogadták.

Vöröskarom megjelent a parancsnoki szoba ajtajában. Piszkos Fred, aki eddig mindenkinek hátat fordított, gáláns meghajlással szalutált, és olyan volt, mint egykor ünnepelt, vidéki színészek, amikor elhatalmasodik rajtuk az aggkori elmegyengeség.

— Jó estét Vöröskarom... — mondta és megvetően a szórakozókra mutatott. — Nem nekünk való társaság.

Vöröskarmot kellemetlenül érintette Piszkos Fred hűséges ragaszkodása. De mit tegyen?

— Warins, kérem!

— Parancs!

Odasietett. Beszélgetve sétáltak Vöröskarommal a korlát mentén. A leány beszél, a fiú mosolyogva bólogat, ő is mond valamit, azután...

Azután egy kecses ugrással a tengerbe veti magát!

Mindenki dermedten áll! Itt is, ott is sötét uszonyok csillannak meg a holdfényben. Cápák!

Zaj, futkosás... lárma...

— A csónakot... Hiába!... Vége!... .

— Eresszenek le egy csónakot! — sikoltja halálfehéren Vöröskarom.

Csak Piszkos Fred nyugodt. Bekiált szócsőbe.

— Lassíts!... Vissza! Állj!

Feltűnik a fiú feje, amint küzd a viharos habokkal. Gyakorlatlan úszó ehhez! Mielőtt a cápák valamelyike elkapja, talán megfullad. Sivítva nyikordul egy csónak kötele, amint fut a csigán. A küszködő kis ponttól nem messze roppant uszonyok villognak...

Vége!... Vöröskarom remegő kézzel megkapaszkodik. A döbbent emberek feje felett valami átsuhan... Egy loccsanás.

A kapitányi híd üres... És egy szakállas fej bukkan ki a vízből, távol a hajótól.

— Piszkos Fred beugrott a hídról!

Összevissza kiabálnak.

Ni!... Ott úszik! Elérte a fiút!... Tempózó jobb karja hatalmas ívben átcsap egy hullámon, és elkapja! De körül uszonyok villognak, itt is, ott is... Miféle külön istene van ennek, hogy elérte a fiúval a csónakot?

Már itt is vannak. A látszólag vén, keshedt kapitány úgy hozza fel karján a fiút, mintha pehely lenne.

— Vigye a kajütömbe! — súgja remegve Vöröskarom, de a fiú magához tér, hiszen csak sokat ivott a sós vízből. Talpra áll, és megrázkódik.

— Hé! őrült úr! — sivítja Petters. — Kevesen mondhatják el magukról errefelé, hogy kint vannak a vízből!

— Amit... értem tett... kezdi a herceg Piszkos Fred felé.

— Mit fecsegsz? — mordul rá a vén medve. — Fütyülök rád. Ha annyit bajlódtam egy üzlettel, azt nem adom a cápáknak. Érted?

Dünnyögve a kabinjába ment, és kiivott egy üveg rumot. Hiába! Ez ilyen ember. A cápák szájából kilopja az ennivalót, ha üzletről van szó, de szíve nincs a kutyának egy csepp sem. Az biztos. Valaki azt mondja, hogy két cápa úszott már a fiú felé, de amikor meglátták a kapitányt, csüggedten visszafordultak...

Ezt a történetet az óvatos cápákról még évek múlva is mesélték a kikötőkben, és mindenki elhitte...

2.

Mi volt az ugrás előzménye? Ennyi:
— Beszéljünk okosan — mondta Vöröskarom. — Rövidesen megérkezünk. — Aranyzöld szemei egészen szomorú fényben ragyogtak. És fogyott valamit az utolsó napokban. — Mit tenne, ha megszabadulna?

— Eláruljam ellenségem őnagyságának a haditervemet?

— Én elárulom. Talán elkerülhetjük a harcot. Az angolok nem léphetnek közbe a maga oldalán, Warins. Az amerikaiak viszont segítenek nekünk megszállni Almirát, és a köztársaságot támogatják. Mit tehet ez ellen?

— Nem tudom.

— Ha feladja a sanszát, akkor kap húszezer dollárt. Telepedjen le valahol Dél–Amerikában. Még fiatal, megjavulhat.

— Igen. Ez csakugyan lehetséges — felelte elgondolkozva őfelsége —, de azt hiszem, fiatal vagyok még a tisztességhez. Aztán meg kell akadályoznom, hogy ezt a sok bűnözőt odahozza a szigetre.

— Ön nem keresztezheti a terveimet! Csak szolgálhatja azokat, akkor is, ha kifogása van ellene!

— Ebben téved!

— Úgy? Hát bizonyítsa majd be, Warins Bob, hogy mivel húzhatja át a számításaimat?

— Például ezzel.

Hopp! Szép ívben átröpült a korláton, és csak egy loccsanás hangzott.

A többit tudjuk...

Őfelsége talán szívesen meghalt volna. Végre is itt egy szörnyű komplikáció van. Megnősült. Elvett egy polgári nőt.

És ráadásul csúnyán beleszeretett. Mi lesz ebből? De amikor száraz ruhában ismét kilépett a fedélzetre, mégis örült a megkerült életnek.

— Vadsuhanc — súgta eleve ijedten a Buzgó Mócsing mellette. — Gyöjjön a fülkémbe... Na! Mit akar?!

A herceg megragadta:

— Miféle terve van?

— Aljas hazug volt az illető, aki bebeszélte önnek, hogy én egy mérnök vagyok, vagy hadvezér, csupa tervvel.

— És miért hiszi, hogy jóra fordul minden?

— Van Isten... — próbált felelni kínban. — Jöjjön, kérem.

— Fog valamit tenni vagy nem?

— Letelepszem Hawaiiban, ott él egy unokanővérem — mondta őszintén és kissé ijedten, mert a herceg egy fenyegető mozdulatot tett, de azután követte.

A fülkébe érve két iszonyú kar úgy ölelte át, hogy nem kapott percekig levegőt.

— Te... Kölyök... Hát élsz?

Őfelsége meghatva látta a Nagy Bivalyt. Megint olyan furcsán fogta a fiú ujjait, és nézte, mint valami idegen holmit. Alacsony, széles homloka elborult.

— Rosszul bántak veled?

— Egyáltalán nem. Remek fiúk, és nagyszerűen mulattunk.

Megelégedetten nézte a védencét. Micsoda finom, szép külső. Ha neki ilyen fia lehetett volna valaha...

— Ide hallgass: azt tudod, hogy a Vöröskarom fel akar használni a terveihez...

— Tudom. Maga mondja meg, mit tegyünk? — kérdezte a herceg Buzgó Mócsingot.

— Együnk valamit — ajánlotta ez jó szívvel. — Abból nem jöhet ki bonyodalom.

— Ide hallgass — mondta a Nagy Bivaly. — Két nap múlva a Boldogság Szigetek magasságban leszünk. Akkor Te csónakba ülsz velem, és elszökünk. Ha elérjük a Boldogság Szigeteket, hát nyert ügyed van.

— Rendben van, szökünk! — bólintott őfelsége.

— Nem kell szökni! A *Radzeer* elviszi magukat a sziget közelébe, és mehetnek, ahová tetszik! — szólalt meg egy hang mögöttük.

Vöröskarom állt ott! Az utolsó szavaknál nyitott be a fülkébe.

3.

Az ügy előzményéhez tartozik, hogy Mrs. Warins, illetve St. Antonio hercegnő érintetlenül küldte vissza a vacsoráját. Azután kisétált a fedélzetre. Itt kisebb csoportokban izgatottan vitatkoztak az emberek. És... hát nem valami barátságos módon néztek feléje.

— Főorvos! — szólt Vöröskarom.

— Parancsol?

— Nem szeretem a kétszínűséget. Valami bajuk van velem?

— Nézze... mi mindig szerettük magát — mondta a Főorvos. — De hát ami a Vadsuhanccal történik...

— Talán átpártoltak? — kérdi gúnyosan, és maga sem tudja, hogy miért fáj úgy a szíve.

— Ha egyszer hozzáment feleségül, miért akarja megölni?! Mi nem vagyunk tisztességes emberek, sok itt a tolvaj, a rabló és más szakmunkás, de az a véleményünk, akiket a pap összeadott, azok ne gyilkolják egymást!

Vöröskarom egészen sápadt volt, és a száját rágta.

— Minek bántja a Vadsuhancot?! — kiáltották többen is.

— Ez nem a ti dolgotok! — ordította közbe a hídról Piszkos Fred. — Vöröskarom meg én irányítunk itt!

— Marhaság! — sivította Petters. — Tudni akarjuk, hogy mit főztök.

Vöröskarom döbbenten látta, hogy a lázadás a levegőben lóg. Vad zúgással közeledtek. Piszkos Fred mintha elvesztette volna az eszét, ordít:

— Mi azért álltunk össze, hogy üzletet csináljunk! Nem akarok kölyköt dajkálni!

— Warinsszal is van üzlet, ha melléje állunk!

— Emberek! — kiáltott Vöröskarom. — Én azt hittem, hogy ti bíztok bennem és szerettek.

— Megmondom nyíltan! Amióta Piszkos Freddel vagy szövetségben, nem szeretünk — sivított Petters.

Vöröskarom erre szó nélkül elsietett. Mögötte zúgott, morajlott a fedélzet. Piszkos Fred hátratolta sapkáját a tarkójára.

— Elég volt belőled, kőszívű gazember! — kiáltották többen.

— Hiába ordítoztok, engem ez nem érdekel — felelte hidegen, és elővette a pisztolyát. De hátulról valaki egy kötelet dobott rá, és lerántotta. A lövés valahová félrement, és egy perc alatt megkötözték.

— Dögöljön meg!

— Üssük agyon.

Ha a Főorvos és Petters nem védik tigris módra a vén rókát, akkor alaposan megjárja. Mire a leány visszatért a herceggel és a Nagy Bivallyal, Piszkos Fred megtépve, bevert orral állt egy szellőztetőkürtőhöz kötve.

— Bob Warins! — mondta a Főorvos. — Elhatároztuk, hogy átpártolunk hozzád. És maga a foglyunk, Vöröskarom !

4.

A fordulat kissé meglepte őfelségét.

— Nos? — fordult feléje Vöröskarom. — Mit fog tenni? Megölet? Bezárat?

— Egyik sem sürgős — mondta a herceg, és az emberekhez fordult. — Kedves barátaim, elsősorban oldozzátok fel a kapitányt, ha csakugyan én parancsolok.

Némi habozás után a Főorvos elvágta Piszkos Fred kötelét. Ez leporolta magát, és durván ráförmedt.

— Hol a sapkám?... — felszedte valahonnan, zsebre vágta a kezét, és a fülkéjébe ment megvető módján. És attól fogva nem látták. Ismét szakított a *Radzeer*–rel.

— Most pedig figyeljetek rám — szólt őfelsége. — Én nem köthetek veletek üzletet. Mert lázadók vagytok. A lázadókat én nem szeretem. Azonfelül becsapni sem akarlak benneteket: Ha a Szigetre érek, és uralomra jutok, valamennyieteket deportálnálak.

Döbbent csend lett.

— A mindenségit!.. — jegyezte meg valaki. Azután egy ideig tanakodtak.

— Vöröskarom! — mondta a Főorvos. — Mi ezt nem tudtuk. Vedd át újra a parancsnokságot.

— Nos? — kérdezte őfelsége mosolyogva. — Mit fog tenni? Megölet? Bezárat?...

— Emberek! — kezdte Vöröskarom. — Nem törődöm azzal, ami történt. A cél szentesít minden eszközt. De csak akkor szövetkezünk újra, ha Bob Warinst szabadon bocsátjátok.

Ez bomba volt! Tátott szájjal álltak! Mi van itt?! Mindegy.

— Legyen becsületes a játék. A Vadsuhanc mehet. Holnap este a Boldogság Szigetek magasságában élelemmel és amire szüksége van, csónakba szállhat.

— Köszönöm... És ha nincs kifogása ellene, úgy magammal vinném a Nagy Bivalyt.

Súlyos köd nehezedett a hajóra, ami csak fokozta az idegességet. A herceg párától fényes gumikabátjában, tiszti sapkájában szinte egykedvűen állt ott, a lázadók között, az óceánon. Most látszott, hogy ez az angyalarcú fiú igazi férfi.

A lázadók zavartan álltak, ugyanazt a kínos témát érintették gondolatban. Végül Petters kimondta:

— Jó lenne megkérdezni Piszkos Fredet...

Mert az ördög látott ilyent. Ahogy kihúzza a lábát közülük az a vén, szívtelen kutya, hát megáll minden.

5.

Leeresztették a csónakot. Néhány ládát, hordót, ponyvát és egyéb holmit helyeztek el benne.

— Nagy Bivaly — mondta a herceg. — Hozd magaddal Buzgó Mócsingot.

— Azt a szélhámost? Minek?

— Ne törődj semmivel, csak hozd, ha kell, erőszakkal.

Ezután bement Vöröskaromhoz búcsúzni, és a Nagy Bivaly, mint hűséges mameluk, hozta az igazi Trebitschet. A nyakánál fogva.

— De kérem... — hápogta ijedten. — Ez a fiú őrült... Összetéveszt egy jósnővel!

— Beszállsz, vagy ledoblak?

Buzgó Mócsing az előbbi mellett döntött. Őfelsége kissé búskomoran állt gyönyörű, szőke felesége mellett, akivel mindezideig csak diplomáciai viszonya volt.

— Anna... Nem győzöm hangsúlyozni, hogy a telt idomú, fekete nők iránt mennyire közömbös voltam mindig...

— Maga tréfára vesz sok mindent...

Eh! Hát mi van vele? Hogy áll itt égő arccal, könnyes szemmel egy gyilkos előtt?

— Ha győzök, akkor is van még megoldás. Mondjuk, ossza meg velem a trónt mint igazi élettárs.

— Magával?! Soha! — kiáltotta.

— Kérem — felelte csüggedten az uralkodó. — Ha nem, hát nem.

— Kalózivadék felesége legyek?!

— Nincs igaza, ha lenézi a felmenő ági rokonaimat, de hát... bele kell nyugodnom.

Nehéz szívvel fogta a nő kezét. Istenem... ő itt szép csendben beleszeretett a feleségébe. De hát ki gondol manapság ilyesmire? És megcsókolta a leányt, szokott alaposságával.

Vöröskarom iszonyúan szégyenkezve, de némán tűrte. Azután ott állt egyedül a szobában, és a ködös fedélzet homályából még feléje villant az elmaradó alak nedves gumikabátja, tiszti sapkája...

Keservesen sírt.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Őfelségem I–ső Fülig Jimmy naplója

XI.

Itt olyan jó nyugodt csönt van, ha az ember a szabadbaért, és lefelé ment a hegyoldalban. Valami madár nevet a fák között három egyforma hangon állandóan.

Nem is tudom, mitől leszek szomorú. Itten valami romlás, valami végzet lóg le a levegőből, és fáj a szívem. Eszek itten dolgosznak békében, és egyszercsak lecsap derült égből a veszély, mintha a földből nőtt volna ki!

... És ottan van a kikötőben két darab angol torpedó leromboló és nem szól semmit.

Eszt a Warinst most mekkeresem, és a vasbottal kipuhatolom a fejit, hogy légüres tér van–e ott? Ezzel tartozom népemnek, és őseimnek, akik bizonyára letekingetnek néha rám a mennyei toloncházból.

Megyek az elátkozott sínek után... Meglátom a gyorsfényképészt. Kinn áll és a fogát piszkálja.

— Jóestét felsék — mongya. — Szép időnk van.

— Jóestét alattvalóm — felelem.

— Felséged fényképét kitettem transzparensnek.

— Az minek, hiszen maga nem étterem.

Megnézem. Ott álltam élő nagyságban az üveg alatt revolverrel. Egy uralkodó, talpig önvédelemben.

— Eszt megveszem!

— Felsék! Ón nem eladó, Ekmont szőr már mindenfélét ígért, hogy vegyem be a képét. De a törvények szerint nem kényszeríthet erre.

— Nem is kell. A kép nagyon jó megöregítése a királynak.

Aszt hiszem, hogy mielőtt elutazok, eszt a képet sajnálatomra ellopom innét, kénytelen. De miféle csoda tűnt elém a kirakatban! Ott van kint Pollino tűzoltó! A hídlakó és Ekmont, aki megszűnt. Az udvar utánzott! Esz tetszett.

— No jóéjszakát Firmin alattvaló.

Én megyek. Kinn a tengeren valahol nagy vihar lehetett, mer jó sok köd gurul a sziget belseje felé lassanként. Tuttam, hogy keressem a szellemkapitánt, aki most már senki mint Warins Bob. Ahol erdő van és benne a szülöttek. Ott lesz!

Ázott fák csaptak az arcomba, pedig nem is esett. És tszuppogott a föld a lábom alatt. És mindég több sűrű köd jött, és muszáj volt köhögni... mer itt az erdőben még fullasztóbb, mivel a sok trópusi fa lélekzik. Ezt egy nagy tudós magyarászta, aki az adeni fegyházban lelkész volt. Azonban léptek neszelnek oldalt felé. Semmit sem láték jóformán... De valami mozog!... Megvan!

Egy tengerészeti sapka fogója csillog a fehér holdas ködben. A kapitány––kísértet lehet csak, azaz Warins Bob! A fák köszt a ködben éppen errejön az árny. Megint csillog valami! Nedves sapka ellenező! Kapitányi!

Egy alaposat ütök a vasbottal, éppen az árnyalak tetejére. Azt sem mondja, hogy „pardon" és elájula. Eszt csinálja utánam bármelyik nagy Péter vagy Lajos!

Vállamra doptam az ájult alakot és vittem...

Egyenesen a főlegvár titkos kisbejáratához sietek, ott fel a lépcsőn, végig a folyosón, be a lakosztályomba és odavágom a dögöt a padlóra, hogy csak úgy döng...

Szent Isten!

Esz akit én leütöttem, őfelségem az igazi St. Antonio herceg Szingapúrból. És úgy vágtam fejbe, hogy alig van élet benne. (*Vége következik.*)

HUSZONHARMADIK FEJEZET

1.

Őfelsége csónakja a fülledt, ködös óceánon a sziget felé igyekezett.

Nehéz húzni a jókora ladikot, és Buzgó Mócsing nagyokat nyög.

— Mit teszünk, ha elérjük a partot? — kérdi tőle őfelsége.

— Egy hálaimát rebegünk — feleli Buzgó Mócsing.

— Ide figyeljen, Trebitsch! Ha kiderül, hogy megtévesztett, akkor jaj magának!

Buzgó Mócsing siránkozva fordult a Nagy Bivalyhoz.

— Ha én mondom neked, hogy nem normális...

Őfelsége a távolba nézett, amerről lassan kibontakozott az egzotikus sziget partjának bizonytalan körvonala.

— Csak azt sajnálom — dörmögte a Nagy Bivaly — , hogy azzal a gyalázatos Freddel nem tudtam leszámolni...

— Azt nem szalasztottad el — mondta egy gazdátlan hang, és a csónak orrában felhalmozott depó mögül előbújt Piszkos Fred, a kapitány!

... Egy ideig némán bámultak rá. A Nagy Bivalynak tátva maradt a szája meglepetésében.

— No mit csodáltok?

— Most végzünk egymással, Fred — kiáltja végül Nagy Bivaly.

— Én köpök rád. — És megtette. — Az üzletem végett jöttem veletek.

— Miféle piszkos üzletet akarsz Warins Bobbal?

Piszkos Fred a sapkája alá nyúlt, és a fejét vakarta.

— Mondd csak, Nagy Bivaly, miféle rakomány lehet a te koponyádban agyvelő helyett? Te azt hiszed, hogy ez a fiú itt Warins?

— Ha nem az, akkor kicsoda?

— St. Antonio uralkodó herceg!... Hé! Nézd, a hülye, hát nem kiejti az evezőt?

2.

— Te... maga... — hebegte a Nagy Bivaly — St. Antonio...?

— Igen barátom — felelte őfelsége. — Kétszeres jutalmat érdemel a hűsége, miután ezt nem tudta.

— És kétszer kell lefejeztetni ezt a gazembert, aki meg akarta ölni! — kiáltotta Fredre, aki egy kurta pipát piszkálgatott nagy gonddal.

— Mit szól ehhez, kapitány? — kérdezte a herceg.

— Mármint én?... Semmit. Tudom, hogy felség kiutal tízezer dollárt, és esetleg kinevez valami herceggé, mert a rablógyilkos Nagy Bivaly kezeiből kiszabadítottam... Nincs valakinek egy hosszú tűje?

— Mikor szabadítottad meg az én kezeimből a Vadsu... őfelségét?!

— Amikor meg akartad fojtani. Éppen akkor érkeztem a *Négy Bölcs Sintér–*–hez. Azt mondtam, hogy őfelsége nevetségessé tett és gyűlölöm, erre azonnal védelmedbe vetted, és ezt akartam... Azért ne fejeztesse le kétszer, felség. Elég lesz egyszer is. Nekem van szívem.

— Azt akarja mondani... — kérdezte a herceg — hogy az én érdekemben tette?

— Ezt a politikát űztem végig. Amikor elvitték önt megölni, én addig örültem, amíg visszahozatták, csak azért, hogy én megpukkadjak a méregtől. Azután elkezdtem a Vöröskarmot szeretni, és addig szerettem, amíg elhidegült tőle mindenki, és fellázadtak ellene. Mert az én szeretetem öl, butít és nyomorba dönt.

— Gratulálok — kiáltotta nevetve a király. — zseniális munka volt. De miért állt az én oldalamra?

— Mert tudtam, hogy Bob Warins meghalt.

— Mit mond?!... Mikor halt meg?

— Amikor leszúrtam.

3.

Késő éjszaka volt, mire elérték a szigetet. A parton tüzet raktak, és megpihentek kissé.

— Most mondjon el mindent, kapitány. Hol ölte meg Warins Bobot?

— A *Honolulu–Star*–on. Wirth kapitány, az angol haditengerészet Titkos Szolgálatának egy tagja leváltotta Port Szuezben a *Honolulu–Star* kapitányát. Engem régen ismer... ugyanis valamikor tengerésztiszt voltam...

— Te?... — motyogta a Nagy Bivaly. — Tengerésztiszt voltál?

— Igen. Onnan küzdöttem le magam idáig. Wirth kapitány felfedezett a fenékben, de azt mondta, maradhatok, csak tartsam én is nyitva a szememet. Később Fülig Jimmy üzleti ügyei úgy kívánták, hogy időnként megmérgezze a hajó utasait, és vesztegzár alá került a *Honolulu–Star*. Ez kapóra jött valakinek, aki végezni akart Fernandez régensherceggel, mert a gyilkos tudta, hogy vesztegzáreljárás esetén nincs vizsgálatra és boncolásra mód, hiszen a tetemet azonnal el kell temetni.

— De én sürgönyileg kivételesen haladékot kaptam Szingapúrból — szólt közbe a herceg.

— Igen... Ez kissé kínos lehetett a gyilkosnak. Bob Warins is fellopakodott a hajóra. Nem Almira felé szökött a fegyházból, hanem Északnak, egyenesen Port Szuezbe, és bevárta Felséged hajóját. A hajón olyan köpenyben és sapkában járt éjszaka a ködös sötét fedélzeten hogy futólag Wirth kapitánynak hitték, majd pedig kísértetnek. Amikor Fülig Jimmy segítségül hívott, én is

találkoztam a kapitánysapkás Warinsszal a fedélzeten, és szembenéztem vele. Ő pisztolyt rántott én kést. Azután meghalt.

— És biztos, hogy ő volt?

— Nála volt a saját körözvénye a fényképével. A fedélzeten egy elszabadult tetem gurult arra. Fernandez régensherceg. Pillanatok alatt odakötöztem a helyére Warins Bobot. Ezt dobták a vízbe a régensherceg helyett, Fernandezt visszavittem a kajütjébe, ahol később Fülig Jimmy nyakára zuhant. Fülig Jimmyt ez az eset legalábbis gondolkodóba ejthette. Lejött hozzám, és kért, hogy dobjam újra vízbe a halottat. Kint várt rám a kajüt előtt. Én bementem, de érthetetlen módon Fernandez teteme eltűnt!

— Én vittem el — mondta a herceg — , véletlenül benyitottam, és megláttam a halottat. Elrejtettem az én kabinomban, és a másnap érkező Palmerston tanárt megkértem, hogy vigye Fernandez tetemét Szingapúrba, ahol majd gondoskodnak az elszállításáról. Az egészségügyi hajó elvitte a halottat. Bizonyára az *Almira* yachtra került, ahol bebalzsamozták és hazavitték.

Hallgattak. A fülledt éjszakában egy kakadu rikoltott élesen.

— Szép életet élt Fernandez herceg — szólt a kapitány —, de igen hányatott halála volt...

— És hová lett az a Wirth kapitány?

— Átadta Szingapúrban a kapitányi szolgálatot, és követte Fülig Jimmyt, hogy ne csináljon valami ostobaságot mint király. Wirth nem hitte el nekem, hogy Warins meghalt. Azt gondolta, hogy egy eltűnt kajütszekrényt kötöztem Fernandez teteme helyére. Pedig a szekrényt Fülig Jimmy megnyugtatására dobtam a tengerbe lepedőben, a halott régens helyett. Ha ez a csavargó nem zár el a ládában, akkor felségedet Tahitibe viszem. Így késtem egy napot, és ez csinálta a zavart.

— De hát — kiáltott Buzgó Mócsing — azt is mondják meg végre, hogy mi voltam én ebben az ügyben?

— Egy nagy ló — felelte Piszkos Fred rövid megfontolás után.

... És később őfelsége kíséret nélkül elindult, hogy visszatérjen ősei trónjára, a fellegvárba. Ám ebből az alkalomból Fülig Jimmy jól fejbe vágta.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

1.

A *Kegyelmes* az amerikai cirkálóval érkezett Almira kikötőjébe, és bevárta a *Radzeer*–t. Délután az admirális, Vöröskarom és a *Kegyelmes* látogatást tettek az angol hajón, és szívélyes tanácskozásra ültek össze Parker admirálissal.

Az admirális figyelmesen végighallgatta a történetet.

— Önök szerint St. Antonio herceg meghalt?

— Igen — felelte a *Kegyelmes*.

— Borzasztóan sajnálom. Nagyon szerettem ezt a rokonszenves fiatalembert. Warins mindenesetre véres fejjel megy el a szigetről!

— Tengernagy úr... Bob Warins a férjem... Kérem, erre mindenesetre legyen tekintettel, ha... elfogja... — szólt közbe Anna Alvarez.

— Szenyorita — mondta tisztelettel teljes hangon a tengernagy —, Bob Warins sorsáról nem döntenek az ön hozzászólása nélkül...

— És ami a továbbiakat illeti? — kérdezi az amerikai.

— Ha csakugyan egy csavargó bitorolja a trónt, úgy a Home Fleet egyetlen rombolója sem mozdul az uralmáért — felelte az angol.

— Hogyan lehetne a kérdést dűlőre vinni?

— Kihallgatást kértem őfelségétől — mondta Parker, — akit igen jól ismerek. Azt hiszem, elfogadják tőlem a személyazonosság igazolását?

— Feltétlenül — felelte az amerikai.

Délután egy tiszt érkezett a hajóra, és közölte, hogy őfelsége szívesen látja este Parker admirálist és amerikai kollégáját, továbbá Alvarez volt elnököt a leányával a királyi várban.

2.

A királyi vár nagytermében valamennyi csillár teljes fényben ragyogott. A díszruhás udvari emberek olyan zárkózottak voltak, mint egy–egy igen közeli gyászoló rokon.

— Hiszed hogy az a csavargó megjelenik itt? — kérdezte Alvarez a leányát. De Anna alig figyelt. Valahova a semmibe nézett, szomorú volt.

Most minden tekintet az ajtóra tapadt. Egy küldöttség érkezik, hófehér szakállú kapitány vezeti, vadonatúj egyenruhában: Piszkos Fred!

De nemcsak ő jött el. Mögötte ott áll Holdvilág Charley, a Főorvos, a Kannibál Béby és a Nagy Bivaly. Ilyent még nem látott a St. Antoniók ősi várkastélya! Kínos eleganciájuk tudatában félszegen topognak. Pollino miniszter odalép a kapitányhoz:

— Örülök, uram... Önről sokat hallottam... Hol kapta a kitüntetéseit?

— A Simon Arzt áruházban...

... Az arcokon várakozás, izgalom, ünnepélyesség. Azután nagy csend.

— Őfelsége a király! — jelenti Gomperez hidalgó utóda.

Két tiszt toppan be feszesen. Azután gyors, de határozott, kemény lépések hallatszottak, és megjelenik mosolyogva az uralkodó! A világ legfiatalabb marsallja! A nagy csendben egy izgatott röffenés hallatszik.

— A Vadsuhanc!...

De ezt mintha nem is hallanák. Mindenki Parker admirálist nézi, aki a királyhoz lép.

— Felség! — mondja őszinte örömmel. — Igazán boldog vagyok, hogy üdvözölhetem a birodalmában.

De most nagy zűrzavar támad, mert Anna Alvarez elájul...

3.

Amikor magához tér, fáradt feje egy arany vállrózsán pihen. Senki sincs körülöttük. Csendes kis szalonban vannak.

— Anna — mondta az uralkodó — , remélem, most már nem lesz kifogása a családom ellen...

— Ó... maga... kicsúfolt — feleli dühösen, de a fejét ott felejti a vállrózsán.

— Ha válni akar, mindenesetre kitűnő oka van rá. Esküvő előtt többszörös gyilkosnak mondtam magamat, és utóbb kiderült, hogy megtévesztettem... Nos? Elválik...

Alvarez leánya nem felelt. Úgy látszott, gondolkodik. De a fejét végképp ott felejtette a vállrózsán, és amíg a döntést mérlegelte, addig őfelsége megcsókolta.

Természetesen szokott alaposságával tette ezt.

4.

Piszkos Fred kihallgatáson volt az özvegy királyné magánlakosztályában.

— Ne sírj, Helena. Ez a fiú mindenért kárpótolhat téged is.

— Mennyit szenvedtem... Hiszen a te fiad. Azt hittem, hogy kiütközött belőle az apja vére.

— Hát vízzé nem vált — mondta öntelt mosollyal Piszkos Fred, a kapitány. — Neki sohasem kell megtudni, hogy nem vérbeli St. Antonio. Minek?

— Mondd... Theodor... Fernandezt te... ölted meg?

— Nem. Az amerikai Titkos Szolgálat egy kapitánya tette. Fernandez megállapodott Warinsszal. Fernandez gyűlölte az idegen vérből befogadott St. Antoniót. Inkább Warinsszal szövetkezett, aki megengedte volna, hogy japánpárti kínaiak számára fegyvert szállítsanak innen. Tehát az amerikai végzett Fernandezzel.

Hallgattak.
— Isten áldjon, Helena.
— Hová mész, Theodor?
— A tengerre...
Az asszony lehajtott fejjel a szőnyeget nézi...
— Megbocsátottál nekem... Theodor?
Csend... A királyné lassan felemeli a fejét, és egyedül van a szobában. Piszkos Fred, a kapitány, szép csendben elment, és nem látta többé soha.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Fülig Jimmy levele az uralkodóhoz

XII.

Kelt mint itt Szanfranciszkóban uralkodásunk elmúltával magamkezűleg.
Igen tisztelt kiráj úr, kedves mamája és T. neje őfelsége! Mai nappal keltfent levelét vettem és kibontám.

Ezennel felelek tisztelettel értesíteni!

Szíves mekhívására, hogy udvarára telepeggyek nyugodt életre, amit Felség gondtalanít, van szerencsém őszinte sajnálattal. Mer ott nekem nagy strapa a tétlenség. Én városi lakós vagyok, ha nem is bejelentett, ami csak egy üres formalinság. De városi lakos nehezen szokja a vidéket. És egy sziget, akármilyen kicsiny, mégiscsak királyi udvar, tehát nem a nagyvilág. Pedig szívesen emlékszem vissza uralkodásom naccerű idejére, amej felvirágzásba hoszta a országot... És asz sem lepne meg, ha Almirában megöregítenék fénykoromat és a főt téren szobrommal találkoznék sétálva. Mer a nép bezárt engem a szívébe, és jó, hogy mégsem kell zacskót ragasztani, amint egyéb bezárás esetén ez fentforog.

Voltam Szingapúrban is a klubbokban. Már nem az, ami volt. Vanek lebukott egy lopásból kifolyó rajtaérésből. Azt hiszem jól esne neki, ha felséged írna egy pár sort. Hadd lássa a Vanek, hogy felséged nem felejti el barátait, ha aszok bajba jutnak. Buszkó Mocsink mondta, irjam mek; hogy felséged, ha van miből, megadhatná neki a két és fél dollárt, amit felsékedért Tulipánt nevű közös barátunknak visszafizetett. Mert egy uralkodó nem csinálhat adósságot. Eszt ő monja. Mi uralkodók tudjuk, hogy ez nem igaz. De mikor ült ez a Mócsink egy trónon?

Itt már minden nem a réki. Unalmas és csendes lett. Szegény Velő kétoldali pisztolylövésben mekhalt, pedig üzentem neki, hogy a Hobo Fischer kiszabadult. Mondom: unalmas itt minden és csendes, úgyhogy azonnal Honkongba mentem, mert ott sincs semmi dolgom. És az ilyesmit én elintézem.

Jelenleg ugyanebben az ügyben tartózkodom Szanfranciszkóba.

Ha mektenné felsék, én egy Firmin nevű úrban felejtettem a késem. Ott van elásva a gyorsfényképezőgép mellett. Ha egyszer arra sétál és nincs más államügye fojóba, ássa föl a pasast és vegye ki belőle a késem. Nem éri meg ez a Firmin. Egy darab kagyló a nyele. Könnyű megismerni. De csak úgy kérem eszt, ha igazán nincs dolga és szívesen csinálja.

Úgy történt esz a haláleset, hogy amikor felségedet ledoptam a földre és rémülten láttam, mit tevék. De időm se volt rája éleszteni, amikor megjelent a kisértő kapitány. A Wirth. Aki veszette a Nono–Holasztárlulu hajót.

És revolvert foga:

— Itt az idő José — mondá. — Elmehet. De most nagyon gyorsan.

— Ki maga? — kérdem hüjén.

— Én Wirth kapitány vagyok. A Titkos Szolgáktól. A kikötőben egy motoros várja és elviszi Tahitibe... És ő adott nekem pénct is. (Aszért köszönöm, hogy felséked is küldött. A pénc az egyetlen jó, amiből nem árt a sok.)

Amikor elmentem, az útban asztgondolám, elhozom a fényképemet ettől a Firmintől. Ahoty odaértem, belestem asz ablakon és mekrémültem. Ott feküdt a halottarcú öreg nő, de jól fejbeütve. Aszonban volt neki élete még, mert vizzel öntöztem.

— Uram... — mondta — megölt. Firmin... A részvények...

... Hát kiderülne, hogy asz a Firmin meg az asszony részvényesek voltak Alvarec elnök uralmában. Amikor asz elnököt elkergették a részvények folyama árbaesett. De mek voltak nekik kettőjüknek értéktelenül. És múltkor jött Ekmont meg Gombperec fényképezni és közben mondták, hogy az értéktelen részvényt mekveszik tőlük. Firmin eladta potomért. De az asszony mondá, hogy ő nem adja. Esz emlék. Így hát csak Firminét vitték el. Mire gyött a Pollino fényképeszni, neki nem jutta részvén. Eszért él ma is, csak tudná minek?

Az történt előzőleg, hogy Ekmont és a többi gyászoló rokon megtudták Bonifác fogolytól, hogy gyön Alvarez csapatokkal és győz. Nekik majd menekülni kell. Iken ám, dc akkor a részvének régi, jó folyamára lesz érvényes megint! És itt megvették a régi részvéneket.

Amikor már Firmin is mektutta, hogy visszajön Alva Rez, akkor maj megőrült, hoty potomér atta a papirokat. De Ekmont kirúgatá. Gombperec dettó. Erre ő megölte őket, mer tutta, hogy Warinst fogják gyanúsitani a tényállással. Vékül Ieüté és kirablá részvényeiből a halálfejű úrinőt.

Amikor felálltam a sebesült asszony mellől, ez éppen jókor volt. Mer lesújtott rám hátulról esz a Firmin, aki valamiért visszagyött. De már ép felálltam, nem talált.

No asztán következett egy rövid testgyakorlás miután elástam (S.K.) Ámde benne felejtettem a műszert a fényképészbe.

Ezzel zárom soraimat alanti tisztelettel felségednek régi barátja, ma is és a kedves mama őfelségének és az uralkodó őnacsságának kézcsókkal. Kelt most lent: Néhai kollégája:

az eksz Fülig Jimmy, sajátúlag.

Almirában ma is szívesen emlékeznek vissza Fülig Jimmyre, az első uralkodójára a világnak, aki népével pertut ivott. És ma is érvényben van a LEX FÜLIG 193... 1. T.c.: „A KÜLSŐ MEGJELENÉS KÖTELEZŐ EGYSZERŰSÉGÉRŐL A KORONATANÁCSBAN" amely szerint harisnyában kell a koronatanácsban részt venni. A Nagy Bivaly ott maradt Almirában mint őfelsége testőre, és igen jó dolga volt.

És Piszkos Fred? Valaki mesélte, hogy nemrég Alaszkában látták, ahol játékbarlangot nyitott az örök hó birodalmában, és állítólag az aranyásók komoly formában foglalkoznak a gondolattal, hogy meglincselik. De mire kivitelre

kerül a sor, a kapitány már bizonyára messze jár, mert olyan éles az esze, mint a borotva.

Egyszer híre járt, hogy meghalt, de utóbb kiderült, hogy ő a kapitánya annak az ócska kis gőzösnek, amely dühöngő viharban segítségére sietett a zátonyra futó Tokio–Maru luxusgőxősnek, és ötven utast megmentett. Ezek később észrevették, hogy minden értéktárgyuk eltűnt.

Azóta is feltűnik időnként Kantonban, Triesztben vagy Rio de Janeiróban; mogorván, egyedül, mint a kikötők vándorlásra ítélt Bolygó Hollandija, és csak kevesen tudják, hogy valahol az ócska ruha és a szakadt ing mögött mégiscsak olyan szív dobog, amelyik tudott szeretni, fájni és aggódni is valamikor.

V É G E